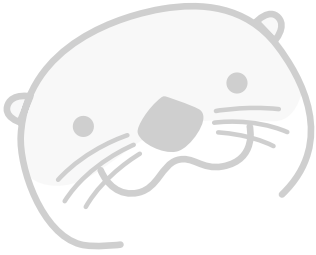

ด้วยความลับและการพ 往復書簡

มินะโตะ คนะอะเอะ
เขียน

ฮวีวงศ์ อัคราเสนา
แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ในระหว่างบรรทัดของจดหมายมีเสน่ห์เสมอ

การได้ไล่สายตาอ่านไปตามตัวอักษรเพื่อซึมซาบความคิดคำนึงและความรู้สึกของผู้เขียน ทำให้จังหวะของหัวใจเต้นถี่รัวหรือบีบคั้นใจได้ เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากการพูดคุย เพราะสามารถซ่อนเร้นหรือเปิดเผย บางช่วงตอนได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

มีนะโตะ คะนะเอะ นักเขียนผู้เคยทำให้คุณประทับใจกับนิยายมาแล้วหลายเรื่อง อาทิ คำสารภาพ ซดใช้ คดีฆาตกรรมเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ เป็นต้น หยิบเอาเสน่ห์ของการเขียนจดหมายถึงเพื่อนรักมาใช้ในการเผยความลับของเรื่องราวในอดีต กลิ่นอายของความซ่อนเร้นอบอวลและบีบหัวใจได้เหมือนเคย

แพรวสำนักพิมพ์พร้อมแล้วที่จะนำคุณผู้อ่านไปพบกับ “ความลับ” ที่ปิดบังมานานถึง ๒๐ ปี ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม ๒๕๖๒

เรียน คุณทานิงจิ อาซุมิ

ระยะนี้อากาศไม่แจ่มใส ฝนตกตลอดไม่เว้นแต่ละวัน เธอสบายดีหรือเปล่า

งานแต่งงานเมื่อสัปดาห์ที่แล้วหรรุเลิศมาก ชิซุจังในชุดกิโมโนงดงามราวกับเจ้าหญิง (หรือว่าจันทร์เทวีกันนะ) และยังได้พบเพื่อนหลายคนที่เคยอยู่ชมรมกระจายเสียงด้วยกัน ทำให้นึกถึงความหลังครั้งก่อนมาก

ภาพถ่ายวันงานอัดเสร็จแล้ววันนี้เลยรวบรวมส่งมาให้ เยอะมากเลยใช้ใหม่ ตอนที่ซึกะมักเขม่นกับการคัดแยกรูป ฉันคิดเหมือนกันว่าน่าจะแลกเปลี่ยนแอดเดรสกับเพื่อนๆ เอาไว้แล้วส่งไปให้ทางอีเมลคงง่ายดี แต่เธอก็รู้ว่าคนที่เคยทำหน้าที่ผู้ประกาศของชมรมอย่างฉันอ่อนด้อยเรื่องเครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ แค่นี้

เพราะฉะนั้นฉันจึงไม่มีคอมพิวเตอร์

ขณะเขียนจดหมายถึงอาซุที่เคยเป็นนักเขียนบทของชมรมอยู่นั้นฉันก็เครียดนิด ๆ นะ ถ้าฉันใช้สำนวนไม่ถูกต้องบ้างก็ช่วยมองข้ามไปเสียถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของความยินดีที่สืบเนื่องมาจากงานมงคลก็แล้วกัน

พวกเราสมาชิกชมรมกระจายเสียงรุ่นเดียวกันไม่ได้มาชุมนุมกันอย่างนี้กี่ปีแล้วนะ สำหรับฉันก็สิบปีแล้วเพราะไม่ได้เจอเพื่อนเลยหลังพิธีจบการศึกษามัธยมปลาย ฉันคิดว่าที่เรามาเจอกันพร้อมหน้าพร้อมตาครั้งนี้ได้เพราะเพื่อนร่วมรุ่นร่วมชมรมแต่งงานกัน และยิ่งคู่สมรสเป็นโคอิจิคุง ประธานชมรมกับชิซุจังรองประธานด้วยแล้ว ทุกคนต้องรีบกลับบ้านเกิดแทบไม่ทัน ที่เพื่อนเกือบทุกคนกลับมารวมตัวกันในวันเสาร์แรกของเดือน

มิถุนายนได้นั้น แน่หนอนว่าต้องขอบคุณสองคนนั้นนั่นเอง

น่าเสียดายที่เพื่อนอีกคนหนึ่งคือจิกากิไม่มาร่วมงาน

บอกตรงๆ ตอนเห็นการ์ดเชิญไปงานแต่งงานฉันแปลกใจนะ โคอิจิกุกับชิซุจังนี่หรือ

จำได้ไหม ค่ายฤดูร้อนสมัยมัธยมสี่เราไปเก็บข้อมูลเทศกาลฤดูร้อนที่เกาะมิซากิจิมะและค้างคืนด้วยกันในโรงแรมท้องถิ่นนะ เราสี่คนมีอาซุชิซุจัง จิกากิ และฉัน เปิดใจกันว่าชอบผู้ชายคนไหน ปรากฏว่าทุกคนชอบคนเดียวกันคือโคอิจิกุ ทำเอาบรรยากาศน่าอึดอัดไปเลย แต่จิกากิเสนอขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นเราสี่คนมาสู้กันให้รู้แพ้ชนะอย่างเปิดเผย ถ้าทุกคนโดนหักอกกลับมา เราก็มาเลี้ยงปลอบใจกัน แต่ถ้าใครคนใดคนหนึ่งไปได้สวยสามคนที่เหลือก็ร่วมยินดีด้วยจากใจจริง ดีไหม” และเราก็เห็นด้วยตามนั้น

ในที่สุดคนที่ได้หัวใจของโคอิจิกุไปครองก็คือจิกากิ ซึ่งเป็นคนแรก
ที่สารภาพรักกับเขา

เสียใจเหมือนกันที่ต้องอกหักทั้งที่ยังไม่ทันได้สู้อะไรเลย แต่ฉันคิดตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ ก็เพราะจิกากิสวยที่สุดในพวกเราสี่คน และยังได้คองกับโคอิจิกุ หนุ่มร่างสูงสุดหล่อราวกับไอดอลด้วยแล้ว ดูเป็นคู่ที่เหมาะสมกันจริงๆ ฝ่ายเราผู้พ่ายแพ้ก็ทำตามที่สัญญากันได้คือแสดงความยินดีอย่างอบอุ่นจากใจจริงซะใหม่ ทั้งยังช่วยไกลเกลี่ยเวลาทั้งสองคนทะเลาะกันบ่อยๆ ด้วย

ตอนฤดูใบไม้ร่วงเมื่อเราอยู่มัธยมห้า อาซุเองยังเขียนบทละครวิทยุให้คู่นั้นด้วยไม่ใช่หรือ ถึงกับเขียนบทพูดให้ว่า “ผมรักคุณด้วยใจจริง อยู่กับผมตลอดไปได้ไหม”

ฟูมิมะคุงเป็นผู้กำกับการแสดงและดูแลด้านเสียง เรียวตะทำหน้าที่บันทึกเสียงและตัดต่อ ชิซุจังเป็นผู้ช่วยฝ่ายผลิตรายการ โคอิจิกุ จิกากิ และฉันเป็นนักแสดง จำได้ว่าทุกคนทำละครเรื่องนี้ตามหน้าที่ของตัวเองกันอย่างหามรุ่งหามค่ำเพื่อนำไปออกอากาศในเทศกาลวัฒนธรรมของโรงเรียน แต่พอถึงวันจริงโคอิจิกุบ่นอุบว่า “คิดแล้วเชื่อว่าฟังแล้วต้องเขินแน่ๆ” เมื่อเล่นออกอากาศสดๆ ให้นักเรียนทั้งโรงเรียนฟังกัน แต่ก็สนุกมากเลยนะ

ฉันยังจำบทบรรยายตอนจบของตัวเองได้อยู่เลย

ความรักของทั้งสองยังยืนสืบทอดไปจนชั่ววันรันดร์

แต่แล้วทำไม มันจบลงเมื่อไหร่หรือ เห็นคบกันคืออยู่จนถึงเรียนจบแท้ๆ

ฉันรู้ว่ามันไม่ดีที่จะสอดรู้สอดเห็นเรื่องความรักของคนอื่น แต่เรื่องนี้คงไม่แปลกเท่าไรนัก การที่คู่รักสมัยมัธยมปลายรักกันมันคงจนถึงแต่งงานกันต่างหากที่ไม่ค่อยได้ยิน ถ้าจิกากิมาร่วมงานแต่งงานวันนั้นฉันคงไม่คิดอะไร แต่...อย่างน้อยก็อยากรู้เหตุผลนะว่าทำไมถึงไม่มา

ทำไมจิกากิถึงได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยแบบนี้

ฉันแต่งงานเมื่อหกปีก่อนและติดตามสามีที่ย้ายไปทำงานยังต่างประเทศแทบจะทันที ด้วยความเป็นประเทศเพื่อนกันดารอย่างนี้ก็ไม่ถึง ฉันจึงขาดการติดต่อจนไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย ถ้าเธอรู้อะไรเกี่ยวกับจิกากิช่วยเล่าให้ฟังบ้างนะ

ฉันจะรอคำตอบจากเธอนะ

ด้วยความนับถือ

หากาคูระ เอ็ตสึโกะ

ถึงเอ็งจัง

สบายดีไหม ขอขอบคุณสำหรับจดหมายและรูปถ่าย ไม่ได้รับจดหมายเธอมานานเท่าไรแล้วไม่รู้ล่ะ

เพิ่งได้เจอเอ็งจังเป็นครั้งแรกในรอบสิบปี แต่เราพูดคุยถึงความหลังกันจนไม่รู้สึกละเลยเวลาผ่านไปนานขนาดนั้น สนุกมากเลยละ ได้ยินมาว่าเธอแต่งงานกับคนใหญ่คนโตในบริษัทที่อายุมากกว่าสักกรอบหนึ่งได้ ก่อนเจอก็หวั่นใจนิดๆ ว่าเธอจะวางมาดแบบคุณนายเศรษฐี แต่พอพบว่าเธอยังเป็นเอ็งจังคนเดิมไม่เปลี่ยนจากแต่ก่อนก็โล่งใจไปที

เอ็จจ้งสวยขึ้นมากนะ ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นเด็กผมกระเซิงใส่แว่นตากรอบกลมสีดำคนนั้น เห็นแวบแรกตอนเดินเข้ามาที่ล็อบบี้จัดงานยังนึกเลยว่านี่ใคร ดูยังไงเอ็จจ้งก็คือคุณนายคนหนึ่งนั่นละ ชุดกระโปรงนั้นจากแบรนด์เฟอร์รารากาไมโซ่ใหม่ ตอนเจอกันไม่ได้สังเกต แต่เห็นในรูปถ่ายที่ส่งมา จำได้ว่าชุดแบบนี้เคยเห็นที่ไหนมาก่อน จึงไปเปิดนิตยสาร“โซเลีย”ฉบับเดือนที่แล้วดู พบว่าเป็นตัวเดียวกันเลย รู้สึกว่าเพื่อนเราหุ้มมาก

เข้าเรื่องละนะ

หลังจบบัณฑิตยมปลายแล้วเอ็จจ้งเข้าโตเกียว จึงอาจนึกไม่ถึงว่าคู่ของโคอิจิจุงไม่ใช่จิจังแต่เป็นชิซุกะ แต่ฉันอยู่ที่บ้านเกิดตลอดก็เลยไม่แปลกใจอะไร เอ็จจ้งเห็นแต่ช่วงหวานแหววของโคอิจิจุงกับจิจังแล้วหยุดอยู่แค่ช่วงเวลานั้น พอมาเห็นว่าจะอะไรเป็นอะไรก็เลยสับสนสินะ

หลังเรียนจบ ทั้งโคอิจิจุง จิจัง และชิซุกะไปอยู่แถบคันไซ^๑ โซ่ใหม่ล่ะเพราะไม่ไกลเท่าไร พอถึงปีใหม่และเทศกาลบั้ง^๒ ทั้งสามคนจึงกลับมาเยี่ยมบ้านถึงจะไม่ได้พบกันทุกครั้ง แต่ฉันก็รู้สึกว่าจะอะไร ๆ เปลี่ยนไปที่ละเล็กละน้อย

ความจริงฉันอาจรู้พอ ๆ กับเอ็จจ้งนั่นแหละ

ตั้งแต่เรียนจบมัธยมปลายฉันได้พบและพูดคุยกับจิจังจริง ๆ ก็เมื่อฤดูร้อนห้าปีที่แล้ว เราสามคนคือฉัน ชิซุกะ และจิจังที่กลับมาเยี่ยมบ้านนัดสังสรรค์แลกเปลี่ยนข่าวคราวกันเหมือนเป็นงานเลี้ยงรุ่นเล็ก ๆ ทำให้อดไม่ได้ที่จะคิดถึงครั้งไปค่ายฤดูร้อนด้วยกันตอนมัธยมสี่

ข่าวคราวของฉันก็ประมาณว่าพอเรียนจบอนุปริญญาแล้วไปทำงานประจำเคาน์เตอร์ของที่ทำการไปรษณีย์ จึงได้พบคุณแม่ของทุกคนบ้าง บางครั้ง เคยมีแฟนแต่เพิ่งเลิกกันไป ชิซุกะเล่าว่าพอเธอเรียนจบมหาวิทยาลัยก็เข้าทำงานในบริษัทอาหารที่โอซากา ปีนี้เป็นปีที่สอง และบ่นว่ากำลังยุ่งกับปัญหาการปลอมแปลงอาหาร ไม่มีเวลาคิดเรื่องแฟน ส่วนจิจัง

^๑ เขตทางภาคกลางตอนใต้ของญี่ปุ่น ประกอบด้วย ๗ จังหวัด ได้แก่ เฮียวโงะ เกียวโต โอซากา ซิงะ นาระ วากายามะ และมิเอะ

^๒ เทศกาลไหว้บรรพบุรุษ ตรงกับช่วงกลางเดือนสิงหาคมของทุกปี

ดูเหมือนจะสนุกกับงานที่สุดในบรรดาพวกเรา บอกว่าหลังจบจากโรงเรียน อาชีวะได้เป็นนางแบบในสังกัดบริษัทแห่งหนึ่งที่โกเบ ตอนนี้ได้งานถ่ายแบบ ลงหนังสือแคตตาล็อกของบริษัทผลิตเสื้อผ้า

ตอนนั้นรู้สึกว้าวจีจังกับโคอิจิกุงยังเป็นแฟนกันอยู่ โคอิจิกุงเรียนจบจากมหาวิทยาลัยแล้วเข้าทำงานในบริษัทผลิตยาที่โอซากา จึงไม่มีปัญหาเรื่องระยะทางที่จะไปมาหาสู่กัน แต่พอฉันบอกว่า “อยู่ด้วยกันเสียเลย ดึกว่า” จีจังก็ตัดทันทันว่า “อย่างนั้นก็เที่ยวเล่นไม่ได้นะซี” ทำให้รู้สึกว้าว เธออาจมีคนอื่นนอกจากโคอิจิกุง เพราะจีจังมีอะไรที่สื่อให้เห็นว่าเป็นคนเจ้าชู้มาตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมปลายแล้ว

จึงไม่ใช่เรื่องแปลกใช้ไหมถ้าสองคนนั้นจะเลิกรักกันในช่วงห้าปีต่อมา อันที่จริงตอนอยู่มัธยมปลาย เอ็จจังกับฉันก็มีแฟนกับเขาเหมือนกัน นั่นะ เอ็จจังทำให้ใจได้ใช้ไหมล่ะว่าการเป็นแฟนกับเพื่อนร่วมชมรมนั้น ถึงจะไม่ยั่งยืนไปถึงขั้นแต่งงานก็ไม่ใช่ไร เรียกวะทำงานสมกับที่เป็นฝ่ายช่างภาพของชมรม ต้องแบกกล้องถ่ายรูปหรือกล้องถ่ายวิดีโอไปโน่นไปนี่ จนไม่ได้นั่งติดโต๊ะ แต่ก็เป็นคนที่ถูกคุยสนทนาสนมที่สุดกับเอ็จจังใช้ไหม

ฉันยังคาใจอยู่ว่าจะอะไรเป็นเหตุที่ทำให้เอ็จจังกับเรียวตะเลิกกัน หรือจะเป็นเพราะระยะทางกันนะ

คิดอีกทีตอนไปค่ายฤดูร้อนครั้งนั้น ที่เราสี่คนเปิดใจกันว่าชอบผู้ชายคนไหน คนที่ตอบจากใจจริงอาจมีแค่สองคนคือจีจังกับชิซุกะก็ได้ จำได้ไหมว่าเราเป่ายิ่งจุบกัน ฉันได้เป็นคนบอกก่อน ต่อมาคือชิซุกะ จีจัง แล้วก็เอ็จจัง

บอกตรงๆ ตอนนั้นฉันยังไม่มีคนที่ชอบเป็นพิเศษก็เลยตอบว่าโคอิจิกุง เพราะเขาเป็นไอ้ดอลของทุกคนอยู่แล้วคงไม่มีปัญหา พอพูดออกไปชิซุกะก็บอกว่า “อาซูกิชอบเหมือนกันเธอ” ส่วนจีจังบอกว่า “คู่แข่งเยอะไปหน่อยไหม” และเอ็จจังบอกว่า “ถ้าฉันฉันก็ชอบโคอิจิกุงด้วยคนละกัน” เรื่องเลยกลายเป็นแบบนั้นไป คำว่า “ถ้าฉัน” นั้นสมกับเป็นเอ็จจังที่ชอบสร้างความครึกครื้นให้กับกลุ่มเพื่อนจริงๆ ถ้าลำดับในการพูดต่างไปจากตอนนั้น ฉันก็คงจะตอบอย่างเดียวกับเอ็จจังกระมัง

เอ็จจึงเริ่มคบกับเรียวตะช่วงที่เราทำละครวิทยุใหม่ นะ เธอสองคน อยู่ตัดต่อเทปกันจนดึกตื่น มาพูดตอนนี่คงไม่มีประโยชน์อะไร แต่อยากรู้ว่าเอ็จจึงที่ไม่ถนัดเรื่องเครื่องไม้เครื่องมือจะช่วยได้อย่างไร ทั้งที่เคยลบข้อมูลในเทปบันทึกเสียงที่เราอุตส่าห์ไปหากันมาได้ด้วยซ้ำ สำหรับฉันที่เป็นคนเขียนบทเสียตายจริง ๆ ที่ผลงานเรื่องนั้นไม่มีโอกาสได้เผยแพร่ที่ไหนเลย ถ้าคู่ที่แต่งงานกันคือโคอิจิกุงกับจีจ้ง ฉันอาจตั้งต้นเอางานเรื่องนั้นไปเปิดเพื่อสร้างความครึกครื้นในงานเลี้ยงฉลองแต่งงาน ไม่ว่าสองคนจะคัดค้านเพียงไรก็ตาม

จะว่าเป็นการทดแทนความผิดหวังครั้งนั้นก็คงไม่ผิด เพราะในฤดูร้อนที่พวกเขาอยู่มัธยมหกก็มีเรื่องดี ๆ คือผลงานของชมรมเราหรือภาพยนตร์เรื่อง “ตำนานจันทรเทวีแห่งเขาไซง์ตลี” ที่ได้รับรางวัลที่สาม ประเภทภาพยนตร์สารคดีในการประกวดระดับจังหวัด ได้ออกเผยแพร่ต่อสาธารณชน (ถึงจะตัดภาคพิเศษทิ้งไปก็เถอะ) ภาพยนตร์เรื่องนี้ซุกะซึ่งเป็นรองประธานชมรมได้ฝากฝีมือเอาไว้อย่างมากเลยทีเดียว

ความผูกพันระหว่างโคอิจิกุงกับซุกะอาจเป็นผลพวงของผลงานเรื่องนี้ก็ได้ ที่นั่นไง ที่ศาลเจ้าเล็ก ๆ บนยอดเขาไซง์ตลีที่เราไปบันทึกภาพสารคดีกัน

“ตำนานจันทรเทวี” ยุคเซ็นโกคุ” เป็นเรื่องเล่าอันงดงามเรื่องเดียวที่เล่าสืบทอดกันมาในชุมชนเล็ก ๆ ห่างไกลความจริง

คนที่นี่นั้นเชื่อกันว่าถ้าไปอธิษฐานขอพรที่ศาลเจ้าเล็ก ๆ บนยอดเขาไซง์ตลีในตอนกลางคืน แล้วเดินลงเขาไปถึงต้นสนต้นเดียวที่เชิงเขาโดยไม่พูดอะไรสักคำเดียว ความรักของคนคนนั้นก็จะมีประสงค์...และเขาก็ทำตามนั้นกันจริง ๆ เราสี่คนไปขอพรที่ศาลเจ้าทีละคนแล้วเดินลงเขาโดยไม่พูดจา แต่พอมาถึงกลางทาง อยู่ๆเอ็จจึงพูดขึ้นมาว่า “ดาวสวยจัง” ฉันจึงคล้อยตามว่า “จริงด้วย” ส่วนจีจ้งหัวร่ออหายน ในที่สุดคนที่เดินปิดปาก

^๓ ช่วงเวลาที่เกิดความไม่สงบในญี่ปุ่น เกิดการสู้รบแย่งชิงอำนาจกันเองระหว่างผู้ปกครองแคว้นตั้งแต่ ค.ศ. ๑๔๖๗

เงียบลงมาตลอดทางจึงมีแต่ชิซุกะคนเดียวขังโง่งละ ชิซุกะต้องอธิษฐานขอให้สมหวังกับโคอิจิกุงแน่เลย และคำขอนั้นก็สมประสงค์ ฉันทว่าก็ดีนะ

นอกจากนั้น ฉันทคิดว่าผู้หญิงที่เอาจริงเอาจังอย่างชิซุกะเหมาะกับโคอิจิกุงมากกว่าผู้หญิงจูดจาดอย่างจิจัง ชิซุกะไม่มีวันนอกใจหรืออะไรทำนองนั้นแน่ ฉันทจึงคิดว่าเป็นอย่างนี้ดีแล้ว

เธอได้ยินเรื่องจิจังหายสาบสูญไปจากฟุมิยะคุงั้นหรือ เขามาเข้าชมรมกระจายเสียงก็เพราะชอบพวกคตืออะไรทำนองนั้นใช่ไหมล่ะ ชอบพูดว่าต้องตามสืบให้ถึงแก่นบั้งละ หรือไม่ก็ต้องค้นหาข้อเท็จจริงให้กระจ่างแจ้งบั้งละ คราวนี้คงจะพูดอะไรกำกวมละซี เอ็งจังถึงได้วิตกกังวลขึ้นมา

ที่เราติดต่ोजิจังไม่ได้ไม่ใช่เพราะเกิดอะไรขึ้นกับจิจัง แต่คิดว่าเป็นเพราะพ่อแม่ต้องย้ายไปจากเมืองนี้ด้วยเรื่องงาน ที่ฉันทรู้ความเป็นไปของเพื่อนบางคนก็เพราะพ่อแม่เขายังอยู่ในเมืองนี้นั่นะ

เอ็งจังก็เหมือนกัน ฉันทไม่มีทั้งเมลแอดเดรสและเบอร์โทรศัพท์มือถือ และไม่เคยรู้ที่อยู่ที่บ้านจนกระทั่งได้เจอกันในงานแต่งงาน แต่นั่นก็เป็นแค่บ้านพักช่วงที่กลับมาญี่ปุ่นเท่านั้นใช่ไหม ยังดีที่ระหว่างอยู่ต่างประเทศมีคนรวบรวมไปรษณียภณฑ์ส่งไปให้ ชิซุกะบอกว่าตอนส่งการ์ดแต่งงานให้เอ็งจังก็ไปขอที่อยู่จากคุณแม่ที่บ้าน และทำนบอกให้ส่งไปที่ที่อยู่นั้น ถ้าไม่มีบ้านพ่อแม่อยู่ที่นี่ ก็เท่ากับว่าช่วงลิปปีนี่เอ็งจังถือเป็นบุคคลสาบสูญเหมือนกัน

ดังนั้นเธอไม่ต้องกังวลเรื่องจิจังจะดีกว่าไหม

นานมาแล้วที่ไม่ได้เขียนข้อความยาวๆ ด้วยลายมือแบบนี้ คิดถึงสมัยที่เขียนบทจัง ตอนนั้นสนุกมาก จะว่าไปเธอจำกระดาษเขียนจดหมายชุดนี้ได้ไหม เอ็งจังเป็นคนให้ฉันทในวันเกิดไง การใช้ชีวิตอยู่ในบ้านพ่อแม่อย่างฉันทมีเรื่องน่ารำคาญมากมาย แต่ถ้าพูดถึงข้อดีละก็ คงได้แก่การเก็บความทรงจำดีๆ เอาไว้ไม่ให้สูญหายไปกระมัง บันทึทก็กิจกรรมของชมรมกระจายเสียงก็ยังคงอยู่ครบ นานแล้ว เห็นจะต้องเอาออกมาดูสักที

รักษาสุขภาพนะ!

จากอาซุมิน

เรียน คุณทานิงจิ อาซุมิ

ในที่สุดฤดูฝนก็สิ้นสุดเสียที คิดว่าเธอคงสบายดีนะ

ขอบคุณสำหรับจดหมายเมื่อวันก่อน อ่านแล้วยังคิดถึงสมัยมัธยมปลายโดยเฉพาะชมรมกระจายเสียง นึกถึงตอนไปที่ภูเขาโซเง็ตสึแล้วอดหัวเราะไม่ได้ อาซุอ้าปากกว้างตอนแหงนมองดาวบนฟ้าใช่ไหม แมลงปีกแข็งเลยบินเข้าปาก เหมือนมุกตลกในรายการโทรทัศน์เสียจนขนาดอยู่ระหว่างอธิษฐานขอพรที่ต้องปิดปากเงียบยังหลุดหัวเราะออกมา เพื่อนที่มีความทรงจำร่วมกันนี้ช่างประเสริฐแท้เลยนะ

ฉันตกใจนะที่เธอเขียนถึงเรียวตะ เราคบกันเงียบๆ แฝงอยู่เบื้องหลังเงาของโคอิจิกุงกับจือากิ จนนึกว่าเธอจะลืมไปแล้ว

ฉันกับเรียวตะห่างกันไปตามธรรมชาติ จะว่าเพราะต่างคนต่างอยู่ห่างกันก็คงได้ ไม่ใช่เพราะใครหักหลังใคร ดั้งนั้นพอมายพบกันอีกทีสิบปีให้หลังก็ยังพูดคุยกันได้เหมือนเดิม ฉันแต่งงานแล้วและทุก ๆ วันก็มีความสุขดี ส่วนเรียวตะก็มานะพยายามอยู่กับงานในบริษัทผลิตรายการโทรทัศน์ตามที่เขาใฝ่ฝันมาแต่ไหนแต่ไร และคงมีความสุขแน่นอนที่ได้เฝ้าถามข่าวคราวของกันและกันอย่างไม่เคอะเขิน

การที่สามารถเขียนจดหมายโต้ตอบกับอาซุอย่างตอนนี้ก็เหมือนกัน ฉันคิดว่าน่าจะเป็นเพราะเห็นว่าอาซุทำทางมีความสุขกระมัง อาซุจะแต่งงานในอีกไม่กี่วันนี้แล้วใช่ไหม ฉันเขียนมาถามเองอย่างนี้ทั้งที่ความจริงแล้วกำลังคอยให้อาซุเป็นฝ่ายแจ้งข่าว แต่ในเมื่อเธอไม่บอกกับฉันทั้งตอนพบกันในงานแต่งงานและในจดหมายฉบับที่แล้ว ฉันเลยอดรันทนไม่ไหวต้องเขียนมาถามเอง

ฉันรู้เรื่องนี้จากฟุมิยะคุงก่อนที่พิธีแต่งงานจะเริ่ม เธอหมั้นกันแล้วใช่ไหม ได้ยินว่าคู่หมั้นอายุแก่กว่าสามปี ทำงานอยู่ที่ว่าการประจำเมืองแห่งเดียวกับฟุมิยะคุง ขอแสดงความยินดีด้วยนะ

กลับมาแล้ววันนี้ก็ยังได้รู้ข่าวคราวมากมายขนาดนี้ ทำให้รู้สึกที่บ้านเกิดเมืองนอนนั้นน่าที่งเหลือเกิน

เพราะฉะนั้นอาซุจะต้องรู้เรื่องนี้แน่นอน รู้แต่ปิดไว้ไม่บอกฉัน ฉันคิดอย่างนี้จึงได้เขียนมา ถ้าเธอไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร คิดเสียว่าฟังข่าวลือผ่านหูไปก็แล้วกัน

ฉันได้ยินมาว่า ระหว่างกลับมาเยี่ยมบ้านเมื่อฤดูร้อนห้าปีก่อน จิอากิประสบอุบัติเหตุจนมีบาดแผลบนใบหน้า เป็นเหตุให้สภาพจิตใจพลอยอ่อนไหวไปด้วย จากนั้นก็หายสาบสูญไป

ระหว่างกลับมาที่บ้านเกิดฉันพะวงแต่เรื่องนี้

ไหน ๆ ก็ได้กลับมาระยะหนึ่ง และสามีก็บอกให้ทำอะไรตามสบาย เพราะนาน ๆ ที่จะได้กลับมา ฉันก็เลยคิดจะสืบหาว่าจิอากิอยู่ที่ไหน เมื่อพบแล้วจะได้ช่วยปลอบโยนให้ม่กำลังใจเข้มแข็งขึ้น ดังนั้นถ้าอาซุรู้อะไร กรุณาบอกด้วย

ดีใจมากนะที่เธอเก็บชุดกระดาษเขียนจดหมายไว้เป็นอย่างดี

ฉันจะรอคำตอบนะ

ด้วยความนับถือ

หากาคุระ เอ็ตสึโกะ

ถึงเอ็งจัง

อ่านจดหมายของเธอแล้ว รู้เลยว่ารูปถ่ายที่ส่งมาให้ั้นความจริงแล้ว เป็นข้ออ้างเพื่อจะได้เขียนมาตามเรื่องจีจังใช่ไหม เรื่องจีจังประสบอุบัติเหตุนี้คิดว่าฟุมียะคงต้องเป็นคนบอกเธอและฉันเองก็รู้ แต่ที่เจียบไว้เพราะไม่อยากให้เอ็งจังที่ต้องกลับไปต่างประเทศอันไกลลิบพกเอาความวิตกกังวลไปด้วย ถ้าเอ็งจังอยากรู้ฉันบอกให้ก็ได้ แต่ก่อนจะเล่า...

เอ็งจังเป็นคนส่งจดหมายฉบับนี้จริงหรือ ฉันรู้สึกเหมือนว่ามีอะไรต่างจากฉบับแรก

อย่างเช่น วิธีเขียนเหมือนไม่ใช่เอ็จจยังงังไม่รู้ แต่ก็พอเข้าใจได้นะ เพราะเอ็จจจเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นดีที่โตเกียว แต่งานกับคนมีหน้ามีตาในสังคม ก็คงเรียนวิธีเขียนจดหมายมาเป็นอย่างดี

อีกอย่างหนึ่งคือเรื่องที่ภูเขาไซเง็ตสึ เอ็จจจไม่รู้สักหน่อยว่าแมลงปีกแข็งบินเข้าปากฉัน ตอนนั้นเราเดินลงเขาเรียงกันตามลำดับคือพุมิยะคุง ผู้กำกับการแสดงเดินนำหน้า ตามด้วยเรียวตะช่างภาพซึ่งเดินถอยหลัง เพราะต้องถ่ายวิดีโอพวกเรา ตามด้วยชิซุกะที่เดินงุดๆไปข้างหน้า จากนั้นก็เป็นเอ็จจจ ฉัน จิจัง และโคอิจิกุง

อยู่ๆเอ็จจจก็หยุดเดิน หันหลังกลับมาแล้วแหงนหน้าดูท้องฟ้า ฉันจึงหันหลังตามแล้วแหงนดูท้องฟ้าด้วย ตอนนั้นเองที่แมลงปีกแข็งบินเข้าปากฉัน ทำเอาจิจังกับโคอิจิกุงหัวเราะกันใหญ่ แต่แมลงบินหนีไปที่ไหนตอนนั้นฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีตัวอะไรเข้าปาก เห็นแต่จิจังกับโคอิจิกุงหัวเราะกันเท่านั้น และฉันแน่ใจว่าระหว่างลงเขาไม่มีใครเอ่ยคำว่า “แมลงปีกแข็ง” เลย

ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่เอ็จจจซึ่งมองเห็นแต่ด้านหลังของฉันจะสังเกตเห็นเหตุการณ์ตอนนั้น

และเรื่องที่ยืนยันว่าฉันคิดไม่ผิดก็คือเรื่องการแต่งงานของฉัน เพราะฉันพูดต่อหน้าทุกคนระหว่างรับประทานอาหารฉลองการสมรสวันนั้นว่า “ฉันก็มีกำหนดแต่งงานเหมือนกันนะ”

ดังนั้น เธอจึงไม่ใช่เอ็จจจ แต่เป็นคนที่ไม่ได้อยู่ที่โต๊ะอาหารตอนนั้น นั่นคือชิซุกะกับโคอิจิกุง และเมื่อประกอบกับเรื่องที่เราารู้เหตุการณ์ “แมลงปีกแข็ง” แล้ว เธอคือโคอิจิกุงใช่ไหม จากข้อความสำนวนแบบคุณนายเช่นนี้ชวนให้เข้าใจได้นะว่าผู้ชายเป็นคนเขียนเลียนแบบผู้หญิง

แต่ที่แน่ๆคือเธออยากรู้เรื่องราวของจิจังใช่ไหม

ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร ถ้าเปิดเผยตัวจริงออกมา ฉันก็จะเล่าเรื่องราวของจิจังให้ฟัง แล้วเธอคือใครกันแน่

ถ้าเธอปลอมตัวมาเพราะอยากรู้เรื่องอุบัติเหตุเพียงเรื่องเดียวละก็ฉันสามารถตัดผู้ต้องสงสัยทิ้งไปได้คนหนึ่งแน่ๆ นั่นคือชิซุกะ เพราะเธอ

รู้เรื่องอุบัติเหตุนี้ดี

อาซูมิ

ถึงอาซู

ฉันเลิกใช้คำว่า “เรียน” แล้วละ เขียนอย่างนี้แปลกจริง ๆ ั้งหรือ พออยู่เมืองนอกนานเข้าจึงมีโอกาสเขียนจดหมายมากขึ้นก็จริง แต่เขียน ภาษาญี่ปุ่นบ้าง ภาษาอังกฤษบ้าง บางทีก็เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นก่อนแปล เป็นภาษาอังกฤษอีกที ส่วนวนเลยเพี้ยน ๆ จนดูเหมือนจะทำให้อาซูเข้าใจผิด ขอโทษนะ ที่ใช้คำว่า “เรียน” ก็เพราะคิดว่าเป็นคำที่แสดงความสนิทสนม มากกว่า “กราบเรียน” สมัยมัธยมปลายไม่เห็นเคยรู้เลยว่าต้องใช้คำพวกนี้ เวลาเขียนจดหมาย

ฉันคือเอ็ตสึโกะตัวจริง ขอชี้แจงเป็นเรื่อง ๆ เพื่อให้เธอแน่ใจ เรื่องแมลงปีกแข็งซึ่งอาซูอาจคิดว่าคนที่เดินนำหน้าอาซูจะมองไม่เห็น แต่ฉันเห็นแมลงบินเข้าไปจริง ๆ

พอฉันเผลอพูดออกมาจนทำให้อาซูพลอยหลุดปากพูดไปด้วย ฉัน เลยสะกิดหลังอาซูเพื่อจะขอโทษ ตอนนั้นเองที่เห็นตัวอะไรสีดำบินหนึ่ง ๆ ไปทางใบหน้าของอาซูแล้วตกลงไป มันตกลงมาก ฉันก็หัวเราะอยู่ข้างหลัง อาซูนั้นแหละ แต่อาจไม่ได้ยินเพราะจิกหัวเราะเสียงดังมาก

ถ้ายังสงสัยก็ไปดูวิดีโอตอนนั้นได้เลย ตอนท้ายของภาพยนตร์ สารคดีเรื่อง “ตำนานจันทรเทวีแห่งเขาไซเริตสึ” มีภาคพิเศษที่บันทึกเรื่อง ตลก ๆ ระหว่างการถ่ายทำเอาไว้ซะไหม คิดว่ามีภาพตอนที่ฉันหัวเราะอยู่ ชุดที่เดียว แต่ฉันไม่อาจยืนยันได้เพราะไม่มีวิดีโอเทปม้วนนั้นอยู่กับตัว

ส่วนเรื่องการแต่งงานนั้น ช่วยไม่ได้ที่อาซูจะสงสัย เพราะฉันอาจ ลับสนเสียเอง

ที่แน่ ๆ คือตอนเสิร์ฟเค้กแต่งงานที่ตัดแบ่งใส่จานที่โต๊ะ อาซุบอกว่า “เค้กก็ได้อยู่หรอก แต่ครอก็องนูช^๔ ก็ไม่เลวนะ” พูมิยะคุงก็บอกว่า “งั้นอาซุมินก็เอาอย่างนั้นสิ” แต่พอทุกคนจะซักถามรายละเอียด หัวหน้าที่ของโคอิจิกุงก็มีมารินสาเกให้ และระหว่างที่ซูลมุนอยู่นั้น พิธีมอบช่อดอกไม้แก่บิดามารดาซึ่งเป็นช่วงสำคัญของงานก็เริ่มขึ้น หลายๆ อย่างคงทำให้ฉันสับสนไปบ้าง

ตอนแรกฉันจำช่วงเวลาทีพูมิยะคุงเล่าให้ฟังได้แม่น แต่สับสนมากจนไม่รู้ว่าจะอะไรเกิดขึ้นเมื่อไรเสียแล้ว ขอบอกหน่อยเถอะว่าพูมิยะคุงนี้พูดมากจังเลย แม้ว่าจะกล่าวคำอวยพรในฐานะตัวแทนเพื่อนร่วมรุ่นได้ดีทีเดียว

ฉันต้องขอโทษจริงๆ ที่ถามเรื่องจิอากิประสบอุบัติเหตุโดยไม่ได้คิดสักนิดว่าอาซุอาจไม่เอายกหรือพื้นความทรงจำขึ้นมาอีกก็ได้ แล้วยังใช้สำนวนอย่างไม่ระมัดระวังจนทำให้อาซุเคลือบแคลงสงสัย...เธอหายสงสัยหรือยังนะ ถ้ายังไม่เชื่อว่าฉันคือเอ็ตสึโกะตัวจริง ลองถามถึงเรื่องที่มีแค่ฉันกับอาซุรู้จักกันแค่สองคนเท่านั้นดูสิ อย่างเช่น

กระดาษเขียนจดหมายที่ฉันใช้เขียนถึงอาซุชุดนี้ สังเกตใหม่ว่าเป็นแบบเดียวกับที่อาซุเอามาฝากฉันเป็นของที่ระลึกจากตอนที่เราไปเที่ยวฮอกไกโดฤดูร้อนปีที่เรายู่มัธยมห้า

ฉันจำได้ดีเพราะรู้สึกหึงมากกว่าอาซุให้ของฝากเป็นชุดกระดาษเขียนจดหมาย สมเป็นนักเขียนบทของชมรมจริง ๆ ตอนที่คิดจะเขียนจดหมายฉันนึกถึงคำพูดของอาซุขึ้นมาได้ว่า “กระดาษเขียนจดหมายชุดนี้ผลิตที่สตูดิโอชื่อดังของเมืองฟูราโนะ ย้อมสีดอกลาเวนเดอร์ธรรมชาติด้วยวิธีพิเศษของสตูดิโอโดยเฉพาะเลยนะ” พอหวนระลึกถึงความหลังเลยสั่งซื้อมาใช้ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมของฝากของฉันจึงเป็นชุดกระดาษเขียนจดหมาย ทั้งที่ของจิอากิเป็นผ้าเช็ดหน้า และชิซุคุงเป็นกระຈกแบบพกพา

^๔ Croquebouche ขนมฝรั่งเศสชนิดหนึ่ง ทำจากครีมพัฟฟ์ลูกกลมเรียงซ้อนเป็นทรงกรวยคว่ำ นิยมใช้ในพิธีแต่งงาน

เรื่องแบบนี้แหละ อาซูกามิได้เลยจนกว่าจะพอใจว่าคนที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือ “เอ็งจ้ง” เรื่องจิกากิเอาไว้ที่หลังก็ได้ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่ยังเล่าไม่ได้จนกว่าจะเชื่อใจกัน

ฉันจะคอยฟังคำตอบนะ

เอ็ดลีโกะ

ถึงเอ็งจ้ง

ขอโทษนะที่เขียนอะไรเพี้ยนๆ ในจดหมายฉบับที่แล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม อาจเป็นเพราะว่าฉันกำลังเบื่อบ่อยๆ กับการที่ผู้คนในเมืองถามเรื่องจิจังประสบบัณฑิตเหตุด้วยความอยากรู้อยากเห็น จนเดี๋ยวนี้พอมิใครพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็ชักสงสัยว่ามีอะไรแอบแฝงอยู่หรือเปล่า ขอโทษนะ

ตอนนี้ฉันแน่ใจแล้วว่าคนเขียนจดหมายถึงฉันคือเอ็งจ้ง แต่ขอถามอีกข้อเดียวเท่านั้นเพื่อขจัดลึกลับที่เหลืออยู่

แต่ว่าเรื่องอะไรที่รู้จักเฉพาะเอ็งจ้งกับฉันเพียงสองคน เห็นที่ต้องย้อนกลับไปนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเอ็งจ้งกับฉันอีกครั้ง

อย่างเช่น ถ้าเป็นชิซุกะหรือเรียวตะที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่ประถม ฉันก็อาจถามถึงเรื่องในสมัยนั้นได้ ถ้าเป็นฟุมิยะคุงที่กลับมาทำงานที่นี้ ก็อาจถามถึงความเป็นไปภายในเมืองระยะนี้หรือไม่ก็คนที่ฉันกำลังคบหาอยู่ (จะเรียกว่าคู่มั่นก็ชกเงิน) แต่สำหรับเอ็งจ้งที่มาสันทันตอนมัธยมปลายนี้ จะถามอะไรดีนะ โคอิจิกุงกับจิจังก็เหมือนกัน

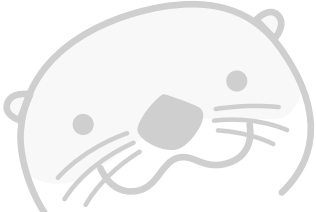
หรือว่าจะถามเกี่ยวกับงานที่เราทำกันแค่สองคนระหว่างท่าละครวิฑู “ตำนานจันทร์เทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” ดีนะ ตอนนั้นจิจังกับโคอิจิกุงทะเลาะกันด้วยเรื่องไร้สาระ เอ็งจ้งจึงหาโอกาสตอนที่สองคนนั้นไม่อยู่ปรึกษากับทุกคนว่า “เขียนบทละครรักหวานชื่นให้ทั้งคู่พูดอะไรเสียๆ กันเถอะ”

สุดท้ายเราสองคนก็เลยต้องรับหน้าที่เป็นคนเขียนบทละครวิทยุเรื่องนี้

ฉันคิดอยู่เสมอว่าการเขียนบทเป็นงานที่น่าเบื่อ เพราะปกติจะก้มหน้าก้มตาเขียนอยู่คนเดียว แต่เมื่อเอ๊ะจจึงทำหน้าที่ซึ่งเสนอให้เขียนบทพูดประหลาด ๆ ฉันก็เขียนตามนั้นและรู้สึกสนุกอย่างบอกไม่ถูก คำถามจึงอยู่ตรงนี้

บทพูดประโยคสุดท้ายของละครเรื่องนั้นในบทละครฉบับสมบูรณ์คือ “ความรักของทั้งสองยังยืนสืบไปจนชั่ววันจันทร์” แต่ในบทร่างฉบับแรกไม่ใช่อย่างนั้น ตอบขีวาคืออะไร ข้อความนี้ไม่สามารถค้นดูได้ทั้งในแผ่นซีดีและต้นฉบับบทละคร

ถึงแม้เอ๊ะจจิงตัวจริงก็อาจลืมไปแล้วก็ได้ แต่ฉันจะคอยฟังคำตอบแล้วเขียนถึงกันอีกนะ

ถึงอาซุ

ทดลองอ่าน

อาซุมิน

ขอบใจมากนะที่เชื่อใจฉัน คำถามของอาซุตอบง่ายมาก

“เส้นทางแห่งรักของทั้งสองอาจเต็มไปด้วยขวากหนาม แต่ก็ขอเป็นกำลังใจให้เน้อ!”

ฉันเป็นคนเสนอประโยคนี้ แต่อาซุไม่เอา บอกว่า “ทำไมต้องทิ้งท้ายด้วยสำเนียงคันไซอย่างนั้นล่ะ ดูรายการตลกมากไปรีเปล่า” คิดถึงสมัยนั้นจริงๆ เลย อ่านจดหมายของอาซุแล้วถึงได้รู้สึกที่ตัวเองไม่ค่อยมีเรื่องที่จะรู้กันกับอาซุเพียงสองคนเลย

แต่ฉันรู้สึกว่ามันดีที่เราเข้ากันได้ดีที่สุดในบางครั้งอาจลืมนึกถึงเรื่องนั้นไป จิอากิที่มาจากโรงเรียนมัธยมต้นแห่งเดียวกันเป็นคนชวนให้ฉันเข้าชมรมกระจายเสียง แต่ท้ายที่สุดฉันคิดว่าได้ใช้เวลาอยู่กับอาซุมากกว่าจิอากิเสียอีก

ก็เพราะจิวากิตัวติดแจกับโคอิจิจุงขนาดนั้นนี่นะ

อย่างไรก็ตาม ถ้าจิวากิไม่ชวนฉันเข้าชมรม ชีวิตนักเรียนมัธยมปลายของฉันคงน่าเบื่อพอดู ฉันจึงได้แต่หวังว่าคงมีสักวันหนึ่งที่เพื่อนร่วมรุ่นเจ็ดคนรวมทั้งจิวากิจะได้พบกันพร้อมหน้าพร้อมตา โดยไม่เกี่ยวกับว่าใครจะเป็นเพื่อนคนพิเศษที่สุด

อาซุเป็นที่พึ่งคนเดียวของฉัน ขอร้องละ

ช่วยเล่าเรื่องของจิวากิให้ฉันฟังทีเถิด

เอ็ตสึโกะ

ถึงเอ็งจัง

ฉันจะเขียนถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับจิจังละนะ เรื่องค่อนข้างยาวและฉันอาจเล่าด้วยสำนวนที่จริงจังสักหน่อย ลองอ่านดูนะ

หลังเรียนจบมัธยมปลายฉันพบกับจิจังอีกครั้งในฤดูร้อนเมื่อห้าปีก่อน คิดว่าได้เขียนถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

และในวันปีใหม่ของปีเดียวกันนั้นก็ได้พบกับชิซุกะโดยบังเอิญ เราแลกเปลี่ยนจดหมายติดต่อกันไว้ และโทร.หรือส่งเมลหากันหลายครั้ง พอดีช่วงนั้นฉันมีเรื่องที่ยากจะบรรยายด้วย (ก็เรื่องแฟนที่ไม่ค่อยลงรอยกันนั่นแหละ)

ฉันบอกว่าอยากจัดงานสังสรรค์สมาชิกชมรมกระจายเสียงสักครั้งแล้วก็คิดเลยไปถึงว่าในเมื่อจิจังกับโคอิจิจุงอยู่แถวคันไซ น่าจะจัดงานเลี้ยงรุ่นเล็กๆ กันได้ แต่ชิซุกะบอกว่าคงไม่สนุกเท่าไรสำหรับผู้ติดตามของสองคนนั้น เราจึงตกลงกันตามนั้น แม้ชิซุกะกับจิจังจะติดต่อกันทางโทรศัพท์และเมลอยู่บ้าง แต่เธอก็เหมือนฉันตรงที่กว่าจะได้พบหน้ากันอีกทีเวลาก็ล่วงเลยมาถึงห้าปี

ชิซุกะบอกว่าที่ทำงานของเธอกับโคอิจิจุงอยู่ใกล้กัน บางครั้งทั้งสอง

จึงเจอกันโดยบังเอิญที่ร้านอาหารมือเที่ยงเจ้าประจำ แล้วเรื่องทีเล่าก็ค่อยๆ มีแต่เรื่องของโคอิจิกู ทั้งเรื่องที่เขาทำงานที่บริษัทผลิตยา ต้องหัวหมนอยู่กับกรับรองลูกค้าเพราะเป็นเซลล์ และดูเหมือนว่าเขาดีมีเงินไม่เก่งเสียด้วย ชิซุกะโกรธอย่างจริงจังเรื่องที่จีจ้งนอกใจ จนคิดว่าชิซุกะยังรักโคอิจิกูอยู่สินะ

คิดว่าที่ชิซุกะเลือกไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในโอซากาก็เพราะอยากตามโคอิจิกูไป ตอนอยู่มัธยมห้าโคอิจิกูเล่าว่าพี่ชายของเขาไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่โอซากา และ “พ่อแม่บอกให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน พี่น้องจะได้อยู่ด้วยกันที่นั่น” ส่วนชิซุกะบอกว่า “ที่เลือกไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่โอซากาก็เพราะพ่อแม่บอกว่ามีปัญญาส่งเสริมให้เรียนได้แค่มหาวิทยาลัยแถบคันไซเท่านั้น” แต่ฉันคิดว่าเธอพูดให้สอดคล้องกับโคอิจิกูมากกว่า

ที่ฉันคิดเช่นนั้นเพราะรู้ว่าน้องชายของชิซุกะได้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในโตเกียวขณะ (แม่ของเธอมาคุยอวดที่เคาน์เตอร์ที่ทำการไปรษณีย์บ่อยๆ) เป็นมหาวิทยาลัยเดียวกับนายกรัฐมนตรีเลยทีเดียว)

แต่ฉันคิดว่าชิซุกะไม่น่าไปโอซากาเลย เอ็งจ้งคงเข้าใจ ถึงแม้สมัยมัธยมปลายเราจะคิดว่า “ต้องเป็นคนคนนี้นี่เท่านั้น” แต่พอภาวะแวดล้อมของชีวิตเปลี่ยนไป ได้พบกับผู้คนมากหน้าหลายตา เราอาจพบคนที่ชอบมากกว่าก็เป็นได้

โคอิจิกูอาจดูเท่ก็จริง แต่โดยรวมแล้วในระดับโรงเรียนรัฐบาลต่างจังหวัดก็ยังมีคนเท่กว่านี้อีกมากมายก่ายกอง ถ้าดูจากช่วงวัย โดยทั่วไปเด็กวัยไม่เกินมัธยมปลายจะมีความรักกับเพื่อนร่วมรุ่น แต่พอโตขึ้นจะเริ่มรู้สึกถึงเสน่ห์ของรุ่นพี่ หรือรู้สึกเอ็นดูรุ่นน้อง ชัยบขยายทางเลือกออกไปให้กว้างขึ้น

ฉันเองที่เรียนต่อระดับอนุปริญญาในท้องถิ่นยังรู้สึกแบบนั้น ได้พบกับผู้คนตามอัธยาศัย และรู้สึกว่าชีวิตเริ่มเปิดฉากใหม่เมื่อเราก้าวออกสู่สังคมภายนอกไม่ใช่หรือ แต่ถ้าออกไปแล้วก็ยังพบคนที่ตนใฝ่ฝันมานานอยู่ตรงนั้น ทุกอย่างคงจะหยุดอยู่ตรงที่ได้พบกับคนคนนั้นนั่นเอง ไม่ว่าจะ

จะออกไปสู่โลกกว้างแค่นี้

ชิซุกะหยุดอยู่ตรงนั้นจริงๆ

ฉันรู้สึกได้ตอนถูกเธอต่อว่าเรื่องละครวิทยุ “ตำนานจันทร์เทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑”

ช่วงที่ทำละครเรื่องนี้ดูเหมือนชิซุกะจะเฝ้าคอยให้โคอิจิกุกับจิจังเล็กกัน จำได้ไหมว่าสองคนนั้นทะเลาะกันรุนแรงมากตอนเปิดเทอมฤดูร้อน เพื่อนร่วมห้องเรียนที่อยู่ชมรมฟุตบอลมาขอให้จิจังไปช่วยเชียร์ในการแข่งขัน ซึ่งเธอก็ทำแซนด์วิชไปให้ด้วย พอโคอิจิกุรู้เข้าก็ไปต่อว่า จิจังเป็นคนไม่ยอมใครอยู่แล้วจึงเถียงว่า “แค่นี้ไปเชียร์เท่านั้นทำไมถึงต้องบ่น ผู้ชายชมรมสายศิลป์ทำไมหยาบหยาบแบบนี้ ไม่ชอบเลย” โคอิจิกุยิ่งโกรธและจิจังก็สะบัดหน้าเดินไป

เราทำละครวิทยุตามที่เอ็งจิจังเป็นคนเสนอ ซึ่งทุกคนก็เห็นชอบ ตอนเสนอไม่มีใครคัดค้านใช่ไหม ชิซุกะก็ด้วย แต่เธอกลับต่อว่าฉันทางโทรศัพท์ว่า “ทำไมถึงไปรวมมือกับเธอ คิดว่าอาซุเป็นพวกฉันเสียอีก”

การร่วมมือที่เธอถือเป็นความผิดก็คือ ฉันไปดูการแข่งขันของชมรมฟุตบอลกับจิจัง และฉันเป็นคนชวนให้ทำแซนด์วิช เพราะฉันอยากแสดงอะไรดี ๆ ให้แฟนที่คบกันอยู่ตอนนั้นเห็นบ้าง รู้ไหมว่าการทำแซนด์วิชต้องลงทุนลงแรงมากแค่ไหน อะไรแบบนี้

คิดไหมว่าเรื่องผ่านไปแล้วตั้งหลายปีทำไมถึงยกมาต่อกันอีก ฉันพูดกับชิซุกะอย่างนั้น บอกว่า “เธอเอามาพูดตอนนี้ฉันแยะเลยนะ” จากนั้นเธอก็ไม่ได้พูดอะไรกับฉันอีก แต่ฉันรู้สึกจริงๆ ว่าการทำละครวิทยุเรื่องนั้นทำให้เราทุกคนมีความผูกพันกันลึกซึ้ง และชิซุกะก็คงรู้สึกเช่นเดียวกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้จะพูดว่าอยากจัดงานเลี้ยงรุ่น แต่คิดว่าไม่พบกันน่าจะดีกว่า ฉันจึงไม่ได้เสนอความคิดอะไรอีก จนกระทั่งชิซุกะโทรมาหาช่วงฤดูร้อน บอกว่ากลับมาเยี่ยมบ้านช่วงวันหยุดเทศกาลบั้งตั้งแต่เมื่อวานและขอนัดเจอกัน

คืนวันต่อมา ฉันไปตามนัดที่ร้านอาหารอิตาลีสุดเก๋ “ลีโซเล็ตต้า” ก็พบชิซุกะอยู่กับจิจังซึ่งกลับมาเยี่ยมบ้านตั้งแต่เมื่อสองสามวันก่อน และ

ดูเหมือนว่าชิซูกะเป็นฝ่ายโทร.ชวนเธอมา ฉันแปลกใจมากกว่าทำไมชิซูกะถึงได้ชวนจีจิงซึ่งเป็นคู่แข่งกันมาด้วย

เราสามคนสั่งไวน์มาดื่มฉลองกันขวดหนึ่ง ระหว่างนั้นก็คุยกันถึงข่าวคราวล่าสุดของเพื่อนๆ อย่างเช่น “เอ็งจิงแต่งงานแล้วนะ” แล้วหัวข้อสนทนาก็ค่อยๆ ย้อนกลับไปยังสมัยที่อยู่ชมรมกระจายเสียง แต่ขึ้นพูดไปถึงละครวิทยุคงไม่ดีแน่ ก็เลยคุยกันแต่เรื่องตอนทำสารคดี

ตอนนั้นเราพยายามกันเต็มที่เลยนะ ทุกคนเบ่งหน้าทีกัน เราไปที่สมาคมอนุรักษ์วัฒนธรรมของเมืองเพื่อขอให้คนที่นั่นเล่าเรื่องราวของ “ตำนานจันทรเทวี” ให้ฟัง คุณยายอายุแปดสิบกว่าเล่าเรื่องตำนานให้ฟังโดยสมมติตัวเองเป็นเจ้าของเรื่อง แล้วพอเริ่มเล่าเรื่องตัวเองกับคุณตา ท่านก็ชะงักบอกว่า “แต่หน้าตาไม่น่าใช่...” แล้วหันไปพูดถึงเรื่องสมัยสงคราม พอได้ยินว่าระหว่างที่คุณตาไปรบ ท่านไปอธิษฐานขอพรให้คุณตาทุกวัน จำได้ไหมว่าฉันกับเอ็งจิงน้ำตาร่วงไปตามๆ กัน

พอคุยกันมาถึงตรงนี้ เราก็เห็นพ้องกันว่า “ใช่...ไปที่นั่นกันเลยดีกว่า” แล้วว่า “ไปถามข้อมูลมากมายหลายคน แต่เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเห็นจะมีแค่ตำนานนี้เรื่องเดียว” ไม่รู้เหมือนกันว่าใครเป็นคนแรกที่เอ่ยปากชวนว่าไปกันเถอะ คงจะชิซูกะกระมัง

เราสามคนอารมณ์เฟริตแพรวอย่างประหลาดหลังดื่มไวน์หมดไปสองขวด อีกทั้งฉันเพิ่งออกหักมาหมาดๆ จึงตั้งใจว่าคราวนี้แหละจะทำให้คำอธิษฐานสัมฤทธิ์ผลให้จงได้ จีจิงกระดึ๊กกระด๊าบอกว่าท่าทางน่าจะสนุกก็เลยตกลงใจไปทันที

เราออกจากร้านแล้วเดินตรงไปยังต้นสนเดี่ยวที่เชิงเขาโชเง็ตสึทันที จากนั้นก็เริ่มเดินไปตามทางขึ้นเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าสนุกอะไรกันนักหนา แต่ที่แน่ๆ คือรู้สึกดีมากๆ เมากันทั้งสามคน ระหว่างที่เดินขึ้นเขาก็ร้องเพลงบ้าง เดี่ยวก็ทำท่าล้อเลียนคนโน้นคนนี้ซึ่งไม่เหมือนเลย ส่งเสียงเอะอะกันไปตามทาง พอจีจิงเริ่มท่องบทละครวิทยุเรื่องนั้น ฉันก็เอาด้วยโดยรับบทของโคอิจิกุง

“ฉันไม่เคยคิดถึงคนอื่นเลยนอกจากเธอคนเดียว”

“ที่เธอพูดอย่างนี้ได้ก็เพราะตอนนี้ฉันยืนอยู่ตรงหน้านะซี พอฉัน หายหน้าไป ความคิดนั้นก็หายไปด้วย”

เราเล่นกันอยู่นานพอดู...รู้ตัวอีกทีก็พบว่าชิซุกะเงียบไป กำลังคิดว่า แยกแล้ว ก็พอดีถึงยอดเขา ฉันรีบให้เธอเข้าไปนั่งที่หน้าศาล “ชิซุกะอธิษฐาน ก่อนเลย” เพราะถ้าทำแบบนั้นแล้วถึงเธอจะเงียบไปก็ไม่แปลกใจใหม่ละ ฉัน พนมมืออธิษฐานต่อจากชิซุกะ และคนสุดท้ายคือจิจัง แยกที่สุดก็คราวนี้แหละ

จิจังยังไม่หายคึก แทนที่จะเข้าไปนั่งเงียบๆ เธอกลับเบียดฉันไปทาง หนึ่ง พุดพลาถมองชิซุกะว่า “เวลาอธิษฐานเราพูดออกเสียงก็ได้ใช้ใหม่” แล้วจิจังก็อธิษฐานออกมาเสียงดังฟังชัดว่า “ขอให้ได้เป็นเจ้าของโคอิจิ” ทำยังไงดีละ...อยากให้อัจฉริยะอยู่ตรงนั้นด้วยจริงๆ ฉันสร้างมาเป็นบลิตทิ้ง มองไปทางชิซุกะ แต่ก็ไม่เห็นว่าเธอทำสีหน้าอย่างไรเพราะมีตมมาก

จากนั้นเราพากันเดินลงเขา เรียงกันตามลำดับคือฉัน จิจัง และ ชิซุกะ น่ากลัวมากเลยละ ขามาทุกคนกำลังคึกคักก็เลยเอะอะเอ็ดตะโรจน ไม่ได้สั่งเกตอะไร แต่ขากลับต๋องเดินเงียบๆ จึงเพิ่งรู้ว่ารอบตัวนั้นมีตสนิท มีตอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเดินขึ้นไปถึงยอดเขาได้ ครั้งที่ขึ้นไปบนทีกภาพรู้สึก ว่าพวกผู้ชายจะคาดดวงไฟส่องทางไว้ที่หน้าผากใช้ใหม่

ฉันคิดอยู่อย่างเดียวคืออยากให้อัจฉริยะเขาเร็ว ๆ แต่ก็เดินไม่คล่อง อย่างใจคิด ครั้งที่มาบนทีกภาพเราห่วงทางเกงขายาวและใส่รองเท้ากีฬา ใช้ใหม่ แต่วันนั้นพวกเราสาว ๆ เพิ่งเสร็จจากม้อค้ำ ทั้งสามคนใส่กระโปรง ค่อนข้างสั้นและสวมรองเท้าฤดูร้อนสั้นสูง ทั้งยังไม่ได้เตรียมป้องกันยุ่งด้วย เลยถูกยุ่งกัดคันคะเยอ ยิ่งต้องเร่งฝีเท้า ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงกริตรร้อง

พอหันไปดูก็พบว่าจิจังล้มคว่ำอยู่ ดูเหมือนหน้าจะคะมำลงไปครูด กับริมทางเดินเขา “เป็นไรหรือเปล่า” ฉันเข้าไปจุดแขนขึ้นมา แต่จิจัง ลุกไม่ขึ้น ได้แต่เอามือสองข้างกุมใบหน้า ร้องว่า “เจ็บๆ” อยู่ตรงนั้น ฉัน ไม่รู้ว่าจะทำยังไงก็เลยใช้โทรศัพท์มือถือโทร.หาพุมิยะคุงขอให้ขึ้นมารับ

โคอิจิกุงไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านเพราะงานยุ่งหรืออะไรสักอย่าง คนที่ พอพึ่งพาได้ในสถานการณ์เช่นนี้เห็นจะมีเพียงเพื่อนร่วมรุ่นที่ยังอยู่บ้านเกิด ด้วยกันนี้แหละ พุมิยะคุงแบกจิจังขึ้นหลังพาลงมาจนถึงบริเวณต้นสนเดี่ยว

พอดีตรงนั้นมีเสาไฟอยู่ใช้ไหมล่ะ ฉันเกือบร้องกรี๊ดเมื่อแสงไฟส่องให้เห็น ใบหน้าและเสื้อผ้าซากเลือดของจีจ้ง

ฟูมียะคุงรีบขับรถพาจีจ้งไปยังแผนกฉุกเฉินที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดทันที เราสามคนคือฟูมียะคุง ฉัน และชิซุกะนั่งอยู่ในห้องรอ แต่จีจ้งต้องแอดมิทเพราะบาดเจ็บสาหัส ดึกมากแล้ว เรารอจนคุณแม่ของจีจ้งมาถึงแล้วจึงแยกย้ายกันกลับ...

จากนั้น ฉันก็ไม่ได้พบกับจีจ้งอีก ดูเหมือนจีจ้งจะปฏิเสธ บอกว่าไม่อยากพบใคร

ฉันรู้ว่าต้องเย็บแผลที่แก้มขวาถึงยี่สิบเข็มเลยทีเดียว

บาดแผลของจีจ้งสาหัสมาก วันรุ่งขึ้นตำรวจจึงเรียกฉันกับชิซุกะไปให้การและไปดูที่เกิดเหตุด้วย ตำรวจเป็นคนในห้องถื่นจึงรู้จัก “ตำนานจันทร์เทวี” ดี และดูเราที่อายุอานามเป็นผู้ใหญ่แล้วยังทำอะไรไม่เข้าทำอย่างเต็มที่แล้วเดินขึ้นเขาตอนมืดๆ คิดดูอีกทีหลังจากที่เราขึ้นไปบันทึกภาพสำหรับสารคดีเรื่องนั้น เราก็ถูกอาจารย์โอเบะ ที่ปรึกษาชมรมดูเอาเหมือนกันใช่ไหม บอกว่าถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นจะอย่างไร

ทางเดินบนเขาตรงที่จีจ้งล้มลงเป็นช่วงที่ชันเป็นพิเศษ มีก้อนหินอยู่เต็มไปหมด ฉันเห็นก้อนที่มีรอยเลือดติดอยู่ที่คมหินจึงคิดว่าหินก้อนนี้เองที่บาดแก้มของจีจ้ง

ทั้งหมดนี้คือเรื่องราวของอุบัติเหตุ

เธอคือเอ็จจ้ง...ไม่ใช่โคอิจึคุงแน่นอน

บอกตามตรงว่ามีบางช่วงบางตอนที่ฉันยังทำใจให้เชื่อไม่ได้

เอ็จจ้งเคยเรียกฉันว่า “อาซุมิน” ไม่ใช่หรือ เพื่อนสมัยเด็กจะเรียกว่า “อาซุ” เหมือนกับพี่สาวฉัน แต่หลังจากเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย เพื่อนที่สนิทกันเรียกฉันว่า “อาซุมิน” ซึ่งเป็นชื่อเล่นของยามาโอกะ อาซุมิ ดาราที่กำลังดังสมัยนั้น ถึงหน้าตาจะไม่เหมือนกันสักนิดเดียวก็เถอะ ส่วนเอ็จจ้งก็คือ “เอ็จจ้ง” เพียงชื่อเดียว

แต่พอเอ็จจ้งตอบเรื่องของเราที่มีแต่เอ็จจ้งที่รู้ในจดหมายฉบับก่อนถูกต้อง ฉันก็ชักจะสับสน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันอยากให้เธอเป็นเอ็จจ้ง

ตัวจริง เพราะคิดว่าเป็นเอ็งจึงฉันจึงเล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟัง

ฉันรู้สึกผิดมาจนทุกวันนี้ที่ไม่สามารถช่วยจิจังได้ทั้งที่อยู่ด้วยกัน แต่ตอนนั้นคิดไม่ออกเลยว่าจะทำอะไรได้อีก ดังนั้นถ้าอ่านแล้วเอ็งจึงคิดอยากทำอะไรเพื่อจิจังแล้วละก็ ขอให้ฉันได้ร่วมมือด้วยนะ

เหมือนกับตอนทำละครวิทยุ “ตำนานจันทร์เทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” นั้นละ

อาซุมิ

ถึงอาซุ

ขอบใจนะที่เล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟัง

ขอโทษด้วยนะที่ถามโดยไม่ได้ออกหน้าคิดหลัง เพราะนึกไม่ถึงว่าอาซุจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับใกล้ชิดกับอุบัติเหตุของจิวากิขนาดนั้น และต้องขอโทษด้วยที่ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี แม้ว่าอาซุจะเล่าให้ฟังทั้งหมดแล้วอย่างนี้

เราอาจหาที่อยู่ของจิวากิพบทันทีถ้าใช้บริการของผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ แต่ถึงได้พบกับจิวากิ ฉันก็คงไม่รู้ว่าจะช่วยอะไรได้ คนที่เคยเป็นนางแบบอย่างจิวากิจะต้องตกใจสุดขีดแน่นอนเมื่อรู้ว่าต้องยียบแปลบหน้าไปถึงยี่สิบเซ็ม แต่ฉันคิดว่าจิวากิไม่ใช่คนใจเสาะ ถ้าเป็นจริงอย่างที่ลือกันว่าจิวากิหายตัวไปเพราะสภาพจิตย่ำแย่ละก็ ฉันว่าสาเหตุคงไม่ได้อยู่ที่บาดแผลบนใบหน้าเพียงอย่างเดียวหรอก

ดูเหมือนว่าอาซุจะยังสงสัยฉันอยู่ใช่ไหม

ช่วงแรกๆ ฉันเรียก “อาซุ” ว่า “อาซุมิน” แน่นนอน แต่ตั้งแต่เริ่มคบหากับเรียวตะและได้ยินเขาเรียกว่า “อาซุ” ก็นี่ก็อิจฉาเขา เพราะเรียกอย่างนั้นเท่กว่าแล้วยังดูสนิทสนมกันดีด้วย ก็เลยค่อยๆ เปลี่ยนไปเรียกตามเขา

ส่วนใหญ่เลือกเรียกชื่อต่างไปตามแต่อารมณ์ในขณะนั้น ไม่นึกว่าจะทำให้
เข้าใจผิด ขอโทษนะ

ถึงจะเลิกกับเรียวตะแล้วก็คงไม่ถึงกับต้องเปลี่ยนวิธีเรียก “อาซู”
หรือกใช้ใหม่

ฉันเสียอีกที่ไม่เข้าใจว่าทำไมอาซูจึงสงสัยว่าฉันไม่ใช่เอ็ดลีโกะ และ
คนที่ส่งจดหมายถึงอาซูคือโคอิจิกุง

ดูเหมือนว่าโคอิจิกุงจะไม่ได้อยู่ที่บ้านเกิดในวันเกิดเหตุ แต่ตอนนั้น
เขายังคบกับจิอากิอยู่ใช่ไหม ที่จิอากิอธิบายว่า “ขอให้ได้เป็นเจ้าสาวของ
โคอิจิกุง” แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสองยังไม่เย็นชาไปเสีย
ทั้งหมด แม้จะมีข้อสงสัยว่าจิอากินอกใจก็ตาม และเมื่อเป็นเช่นนี้โคอิจิกุง
ย่อมรู้เรื่องที่จิอากิได้รับบาดเจ็บ หรือถ้าอยากรู้รายละเอียดก็ถามฟุมิยะคุงได้

อย่างนี้แล้วทำไมอาซูถึงคิดว่าโคอิจิกุงถึงสวมรอยเป็นฉันเพื่อถาม
เรื่องนี้จากอาซูละ ถ้าเป็นโคอิจิกุงก็สามารถถามอาซูตรงๆได้เลย ไม่ต้อง
ปลอมเป็นฉันให้ลำบาก ตอนที่แยกย้ายกันมีปัญหาอะไรหรือเปล่า

คิดว่าออกจะเป็นภาระสำหรับอาซูอยู่สักหน่อย แต่ฉันอยากขอให้
เธอเล่าถึงความเป็นไปหลังเกิดอุบัติเหตุ โดยเฉพาะเรื่องของจิอากิคนเดียว
แต่รวมถึงความเคลื่อนไหวของทุกคนด้วย

เอ็ดลีโกะ

ถึงเอ็งจัง

ขอโทษนะที่สงสัยทุกครั้งไป

จริงด้วย โคอิจิกุงและเพื่อนคนอื่นๆ คงไม่มีใครมาถามถึงอุบัติเหตุ
เมื่อห้าปีก่อนเอาตอนนั้นหรือกใช้ใหม่ เอ็งจังคนเดียวที่ไม่รู้อะไรเลยถึงได้
กังวล

นั่นเป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็น หรือว่าเป็นห่วงจีจ้งที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กด้วยใจจริงกันแน่นะ

ถามอย่างนี้เอ็ฉจ้งคงจะตอบว่า “แน่นอน ที่ถามก็เพราะเป็นห่วงจีจ้งอีกโง่ละ” แต่เท่าที่เห็นฉันว่าเอ็ฉจ้งกับจีจ้งไม่ค่อยรักกันเท่าไรนะ

เอ็ฉจ้งบอกว่าที่มาเข้าชมรมกระจายเสียงก็เพราะจีจ้งชวน แต่เมื่อได้ยินเสียงของเอ็ฉจ้งที่ทุ้มเล็กน้อย มีกังวานไพเราะฟังแล้วรื่นหู การออกเสียงมีจังหวะจะโคน อ่านคล่องไม่มีสะดุด ทำให้คิดว่าจะมาเข้าชมรมเองโดยไม่ต้องมีใครชวนมากกว่า

ส่วนจีจ้งดูเหมือนจะอยากเป็นนักแสดง ความจริงแล้วคงอยากให้มีชมรมผลิตภาพยนตร์อิสระ แต่โรงเรียนมัธยมปลายบ้านนอกอย่างโรงเรียนเรามีแค่ชมรมหุ่นๆ เธอก็เลยเลือกเข้าชมรมกระจายเสียงที่ดูใกล้เคียงที่สุดเวลาที่จีจ้งงานยุ่ง ฉันเห็นเธอมักจะมาไหว้วานให้ทำอะไรๆ อ้อนว่า “ก็เอ็ฉจ้งเป็นพี่ฉันนี่นา” เอ็ฉจ้งรำเริง มีพลังแข็งขันอยู่เสมอ ก็จะบอกว่า “เชื่อมือฉันได้เลย!” แล้วหัวเราะ แต่ฉันเห็นเอ็ฉจ้งแอบถอนใจนะ

ที่ตกลงทำละครวิทยุเรื่องนั้นก็เหมือนกัน เป็นเพราะจีจ้งมาอ้อนว่า “เอ็ฉจ้ง ฉันทะเลาะกับโคอิฉิระ หาทางช่วยหน่อยนะ” ใช่มั้ย

แม้จนทุกวันนี้เอ็ฉจ้งก็ยังใจจดใจจ่ออยู่กับจีจ้ง ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้เอ็ฉจ้งรู้สึกไม่ดีหรอกนะ แต่การเขียนจดหมายด้วยลายมือยาวขนาดนี้ ทุกครั้งออกจะเป็นงานยากอยู่สักหน่อย บอกตรงๆ ฉันคิดว่าหลังจากนี้จะพิมพ์จดหมายด้วยคอมพิวเตอร์ แต่พอคิดดูอีกที การเริ่มใช้คอมพิวเตอร์ตอนที่ตัวเองกำลังสงสัยว่าคนที่เขียนจดหมายมาหาเป็นเอ็ฉจ้งตัวจริงหรือเปล่าอย่างนี้ กลับจะทำให้ถูกสงสัยเสียเองว่ามีคนอื่นมาเขียนแทนหรือยังไง ต้องการอำพรางลายมือฉันหรือ อะไรทำนองนั้น

ถึงอย่างนั้นฉันก็นึกไม่ออกหรือกว่าลายมือของเอ็ฉจ้งเป็นยังไง พูมิยะคุงเป็นสมาชิกชมรมคนเดียวที่ฉันจำลายมือได้ พูมิยะคุงเรียนเก่งเราทุกคนจึงขอลอกการบ้านเสมอโง่ละ ลายมือของเขายกยอเหมือนไก่เขี่ยมากจนต้องถามอยู่เรื่อยๆ “ตรงนี้เขียนไว้ว่ายังไง”

ที่ฉันสงสัยเอ็ฉจ้งว่า คนเราจะพยายามทำอะไรๆ เพื่อเพื่อนสมัยเด็ก

ได้ถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือ อาจเป็นเพราะคิดว่าตัวเองคงทำเพื่อชิซุกะไม่ได้ถึงขนาดนั้นกระมัง

ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับชิซุกะเป็นยังไงกันนะ เขตของเรามีเด็กอยู่จำนวนน้อย เรียวตะ ชิซุกะ และทุกคนในห้องเรียนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตลอด ฉันจึงสงสัยว่าถ้าชั้นเรียนหนึ่ง ๆ ของเรามีถึงสี่ห้องอย่างที่เขตของเอ็จจัง เราทุกคนจะเป็นเพื่อนสนิทกันไหม สำหรับเรียวตะที่เป็นผู้ชายคงไม่มีปัญหาอะไร แต่ฉันกับชิซุกะคงอยู่คนละกลุ่ม

เหตุผลที่ฉันเลือกเข้าชมรมกระจายเสียงนั้นค่อนข้างใกล้เคียงกับความจริงคือถ้าเข้าชมรมวรรณศิลป์ฉันคงจะไปเข้าแล้ว

ส่วนชิซุกะนั้นไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเลือกเข้าชมรมนี้ หลังจบการแนะนำชมรมต่างๆ ในวันปฐมนิเทศ ชิซุกะมาถามฉันว่า “อาซุตัดสินใจเลือกชมรมหรือยัง” และพอฉันตอบว่า “กำลังคิดว่าว่าจะเข้าชมรมกระจายเสียงดีไหม” เธอก็บอกว่า “เหมือนกันเลย” ซึ่งฉันเข้าใจเอาเองว่าเลือกเข้ากับนิสัยได้ดี เพราะชิซุกะเป็นคนเอาการเอางานและสงบเสียงเหมาะกับกิจกรรมของชมรมกระจายเสียง แต่พอมาคิดดูในตอนนี้ ชักอยากจะรู้ว่าเธออยากทำอะไรกันแน่

ชิซุกะเป็นคนหัวดี ทำอะไรคล่องแคล่วว่องไว ไม่ว่าจะให้รับผิดชอบงานอะไรก็ทำได้ทุกอย่าง แต่โดยรวมแล้วไม่ว่าจะทำอะไรก็เป็นได้แค่ตัวสำรองไปเสียหมด รู้สึกว่าไม่มีสิ่งที่มีแต่ชิซุกะเท่านั้นที่ทำได้เลยสักอย่าง จะว่าเป็นคนช่วยสร้างบรรยากาศให้ทุกคนสบายใจก็ไม่ใช่

เรื่องนั้นเป็นหน้าที่ของโคอิจิคุง พอเห็นทุกคนเริ่มเหนื่อย เขาก็จะหาเรื่องสนุก ๆ มาพูดให้หัวเราะกัน เวลานั้นคร่ำเคร่งกับการเขียนบทจนไต้ตาเป็นรอยคล้ำ เขาก็เอาไปลือบ่อย ๆ เอ็จจังใส่แว่นตากครอบดำกลมดิกเหมือนอุปกรณ์สำหรับใส่เล่นในงานปาร์ตี้และผมกระเซิงจนถูกเรียกว่า “แม่มดภูเขานันทานาน”...มาคิดดูตอนนี้แล้วเสียมารยาทลึนดี

อย่างไรก็ตาม การที่พวกเราทุกคนมีเวลาทำนั้นทำนั้นตามใจชอบได้นั้น อาจเป็นเพราะชิซุกะช่วยทำงานธุรการแทบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการส่งเอกสารให้สมาคมนักเรียน หรือยื่นขออนุญาตออกไปเก็บข้อมูล

ชิซุกะตามพวกเรามาเจียบ ๆ ตามแบบของเธอโดยไม่มีอะไรโดดเด่น เป็นที่สังเกต ความรู้สึกที่มีต่อชิซุกะก็คงประมาณนี้แหละ

นี่ฉันเขียนอะไรไม่รู้ เอ็งจ้องอยากรู้ความเป็นไปของคนหลังเกิด อุบัติเหตุต่างหาก

ฉันสำนึกถึงความรับผิดชอบที่ตัวเองมีต่ออุบัติเหตุที่เกิดขึ้น จึงไปที่ โรงพยาบาลหลายต่อหลายครั้ง และไปที่บ้านพ่อแม่ของจีจิงด้วย พอรู้ว่า เธอไม่ให้พบแน่แล้วก็ส่งดอกไม้ไปเยี่ยม และรู้สึกว่าจะเขียนจดหมายส่งไป ให้กำลังใจ ประมาณว่า สู้ ๆ นะ ทำนองนั้น

ชิซุกะเคยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลกับฉันครั้งสองครั้ง แต่ไม่นานก็กลับ โอซากาเพราะมีงานต้องทำ จากนั้นดูเหมือนเธอจะส่งดอกไม้และของเยี่ยม มาจากทางโน้น

ส่วนฟูมิยะคุงไม่ได้ทำอะไรเป็นพิเศษหลังจากนั้น เราทำงานนั่ง เคา์เตอร์กันทั้งคู่ เวลาเจอหน้ากันเขาจะถามว่า “จีจิงเป็นไงมั่ง” แต่สำหรับ ฟูมิยะคุงไม่มีอะไรโดดเด่นชวนให้สนใจมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เรียวกะโตะไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านตอนฤดูร้อน และดูเหมือนเพิ่งรู้ว่า อุบัติเหตุจากฟูมิยะคุงเมื่อกลับมาช่วงปีใหม่ แต่ตอนนั้นครอบครัวของจีจิง ย้ายไปแล้ว (น่าจะเป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น) คิดว่าสถานการณ์คงคล้าย ๆ กับเอ็งจิงนั่นละ

โคอิจิกงกลับมาที่นี่หลังเกิดอุบัติเหตุสองสัปดาห์ แต่ดูเหมือนจะ ไม่ได้พบหน้าจีจิง เรื่องนี้ฉันฟังมาจากฟูมิยะคุงว่า จีจิงส่งข้อความบอกเลิก ไว้ในระบบฝากข้อความเสียงทางโทรศัพท์ที่ห้องพักของโคอิจิกง มีใจความ ว่าอย่างไรบ้างไม่รู้ แต่รู้สึกว่าจะพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวมาก ตอนท้าย ดูเหมือนบอกว่า “หากผิดสัญญาคงต้องตาย”...

สุดท้ายโคอิจิกงก็ถอนตัวออกมาเจียบ ๆ โดยที่ไม่ได้พบกับจีจิง ฟูมิยะคุงดูเหมือนจะมีข้อข้องใจกับข้อความทางโทรศัพท์ แต่ก็ช่วยอะไร ไม่ได้ เพราะคนที่ตัดสินใจคือโคอิจิกง

นั่นคือความเป็นจริงที่ทำให้สองคนนั้นเลิกกัน

ฉันคิดว่าทุกคนพยายามทำเท่าที่จะสามารถทำได้กันแล้วทั้งนั้น เอ็งจิง

ด้วยความลับและเคารพ

จึงเลิกคิดได้แล้วว่าใครสักคนน่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ให้จีจิง หรือว่าถ้าตัวเองอยู่ด้วยน่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ให้เธอได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นอุบัติเหตุที่น่าเศร้ามาก ฉันมาคิดดูแล้ว ที่รู้สึกว่าการอยากรู้ว่าตอนนี้จีจิงเป็นอย่างไรบ้างนั้น จริงๆ แล้วไม่ใช่เพราะอยากช่วยเหลือ แต่เพราะอยากถอนใจโล่งอกเมื่อเห็นจีจิงฟื้นตัวจากความเจ็บป่วยและใช้ชีวิตอยู่อย่างมีความสุขมากกว่า บางครั้งฉันก็ลองนึกภาพดูเหมือนกัน

เช่นว่า ถึงจะมีรอยแผลเป็นอยู่บนใบหน้าแต่จีจิงก็ยังสวย ความเจริญก้าวหน้าของวงการศัลยกรรมความงามที่เห็นทางโทรทัศน์อาจช่วยให้จีจิงไม่มีแผลเป็นเหลืออยู่แม้แต่นิดเดียว และตอนนี้แต่งงานใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เทกว่าโคอิจิกุงมากเลยก็ได้ ถ้าเผชิญหน้ากันแล้วทักว่า “จีจิง เป็นห่วงอยู่พอดีเลย” เธอคงจะย้อนถามว่า “อะไรเธอ” แล้วหัวเราะเสียงดัง

ถ้าเอ็งจีจิงจะสืบเรื่องของจีจิงละก็ ติดต่อบอกฉันเฉพาะกรณีที่รู้ว่าจีจิงมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขเท่านั้นนะ

พูดอย่างนี้ฟังดูซีโง่งมากเลยใช่ไหม

อาซุ

ถึงอาซุ

ขอโทษนะที่ทำให้อาซุต้องทวนคิดถึงเรื่องที่สะเทือนใจ

ฉันมาตรงดูว่าถึงฉันจะอยู่ที่ญี่ปุ่นตอนเกิดเหตุเมื่อห้าปีก่อนก็คงไม่สามารถช่วยจิอากิได้ ฉันเข้าใจความรู้สึกของจิอากิตอนที่บอกเลิกโคอิจิกุงดี เมื่อสมมติว่าตัวเองตกอยู่ในสภาพเดียวกับจิอากิแล้วบอกเลิกคนรัก ฉันหมายถึงสามีนะไม่ใช่เรียวยะ

แม้ว่าสามีนะไม่ได้ชอบพอนฉันที่หน้าตา แต่การที่ฉันต้องติดตามเขาไปออกงานต่างๆ อย่างงานเลี้ยงรับรองของบริษัท จึงคิดว่าหากเขาต้อง

ออกงานกับภรรยาที่มีแผลเป็นบนใบหน้าใหญ่บนใบหน้า ชื่อเสียงของเขาจะตกต่ำลงแน่ และฉันก็ต้องพิจารณาตัวเองโดยขอเลิกกับเขา

คิดว่าการบันทึกเสียงฝากข้อความไว้ในโทรศัพท์จะต้องใช้ความกล้าหาญมากทีเดียว

แล้วอย่างนี้ฟูมิยะคุงยังมีข้อข้องใจอะไรอีกหรือ
ฉันข้องใจกับความคิดของเขานะ

เอ็ตสึโกะ

ถึงเอ็งจัง

ขอโทษที่คำพูดของฉันทำให้เอ็งจังต้องคิดอย่างนั้น ฉันไม่น่าเขียนอะไรให้เอ็งจังต้องวิตกกังวลอย่างนั้นเลย

ฉันเคยชวนฟูมิยะคุงมาดื่ม คิดว่าควรขอบคุณเขาที่ช่วยเหลือตอนเกิดอุบัติเหตุ ตอนนั้นเขาเปรยขึ้นมา...

คนที่คบกันมานานขนาดนั้น จะบอกเลิกโดยบันทึกเสียงฝากข้อความทางโทรศัพท์อย่างนั้นรี

อาจมองว่าเป็นการหลีกเลี่ยงเพราะไม่กล้าพอที่จะเจอหน้าหรือโทรคุยกันตรงๆ แต่ยังมีวิธีอื่นที่จะแสดงความรู้สึกทั้งหมดของตนให้อีกฝ่ายรับรู้อย่างจดหมายหรือเมลอยู่ดี ฉันถึงไม่เข้าใจว่าทำไมจึงถึงเลิกกับบันทึกเสียงฝากข้อความทางโทรศัพท์ ทั้งที่เวลาฝากข้อความตามปกติจะมีเสียงสัญญาณเร่งให้พูดภายในเวลาที่จำกัดไว้จนต้องรีบพูด และระหว่างที่ฉันคิดไปต่างๆ นานาด้วยความไม่เข้าใจอยู่นั้น คำพูดประโยคหนึ่งในคำบอกเล่าของโคอิจิกิทำให้ฉันสงสัยขึ้นมา

เพราะนี่ก็ขึ้นมาได้ว่าข้อความที่ฝากไว้ในโทรศัพท์ที่ว่า “หากผิดสัญญา

คงต้องตาย” นั้น เป็นประโยคเดียวกับบทพูดในละครวิทยุเรื่อง “ตำนาน จันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑”...

จำตำนานจันทรเทวีได้ไหม

วันหนึ่งนางจันทรเทวีขึ้นไปศาลเจ้าบนยอดเขาไซง์ตลี ขณะกำลังอธิษฐานขอให้เทพเจ้าช่วยปกป้องสามีของนางที่อยู่ในสนามรบให้พ้นภัยอยู่นั่นเอง จันทรเทพก็ปรากฏกายขึ้นและบอกกับนางว่า “สามีเจ้ากำลังตกอยู่ในอันตราย แต่ถ้าเจ้าขึ้นมานมัสการศาลเจ้าแห่งนี้ตั้งแต่คืนนี้ไปจนครบสิบวัน ข้าจะบันดาลให้สามีกลับมาหาเจ้าอย่างปลอดภัย แต่หลังจากอธิษฐานที่ศาลเจ้าแล้ว เจ้าจะต้องเดินลงเขาไปโดยไม่ปรึกษาพูดแม้แต่คำเดียวจนถึงต้นสนเดี่ยวที่เชิงเขา” พอกล่าวจบองค์จันทรเทพก็หายวับไปนับแต่วันนั้นนางจันทรเทวีก็ขึ้นไปนมัสการศาลเจ้าบนยอดเขาไซง์ตลีทุกคืน ขณะเดียวกันไฟแห่งสงครามก็คืบเข้าใกล้เมืองที่นางอยู่ทุกที แต่นางก็ยังขึ้นไปนมัสการศาลเจ้าเพื่อสามีต่อไปแม้แม่จะห้ามปรามไม่ให้ออกไปนอกบ้าน จนกระทั่งคืนสุดท้ายระหว่างเดินลงเขานางถูกทหารหนีทัพฆ่าตายตำนานเล่าว่านางจันทรเทวีไม่ได้ปรึกษาเปล่งเสียงใด ๆ ออกมาเลยจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิต และในวันรุ่งขึ้นสามีของนางก็กลับจากสงครามอย่างสวัสดิภาพ

พุมิยะคุงเล่าเรื่องนี้ให้เราทุกคนฟังไม่รู้วาก็ครั้ง ฉันเป็นคนเขียนบทโดยดัดแปลงเรื่องราวให้เป็นตำนานจันทรเทวีฉบับสมัยใหม่ เปลี่ยนสามีเป็นคู่รัก เปลี่ยนสงครามเป็นการแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์ระดับประเทศ และคู่รักประสบอุบัติเหตุระหว่างเดินทางไปร่วมการแข่งขัน สุดท้ายลี้กโอะหรือจันทรเทวีสมัยใหม่ไม่ตาย แต่ได้รับบาดเจ็บสาหัส ซึ่งก็กลายเป็นความจริงขึ้นมา...อ้าว ต้องพูดถึงพุมิยะคุงนี่นะ

ตอนถูกแม่ห้ามไม่ให้ออกไปนอกบ้าน เธอพูดว่า “หากผิดสัญญาคงต้องตาย” ใช่ไหม ตามบทพูดในละครวิทยุมีความหมายว่า “หากผิดสัญญาเขาคงต้องตาย” แต่ถ้าเอาไปพูดฝากข้อความลงในโทรศัพท์ ทั้งอย่างนั้น มันจะไม่หมายความว่า “หากผิดสัญญาจึงคงต้องตาย”

หรือ

ละครวิทยุเรื่องนี้สร้างขึ้นเพื่อให้ทั้งสองคนที่กำลังทะเลาะกันกลับมาคืนดีดังเดิม เริ่มเรื่องด้วยฉากที่ทั้งสองคนทะเลาะกันรุนแรงก่อนวันที่แฟนหนุ่มจะออกเดินทางไปงานแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์ใหม่ ฉันไม่อยากเห็นหน้าเธอ ไม่อยากพบเจอ จะไม่ส่งเมลและไม่โทรหาด้วย และเธอก็อย่าติดต่อกับฉันเด็ดขาด ทั้งสองเถียงกันยืดเยื้อแบบนี้ และวันรุ่งขึ้นก็ได้ข่าวอุบัติเหตุ...

เป็นไปได้ไหมว่าข้อความที่จิ้งฉกไว้ในโทรศัพท์ของโคอิจินั้น ได้มาจากการตัดต่อและเรียบเรียงบทพูดในละครวิทยุเสียใหม่ อาซุมินอาจคิดว่าฉันดูละครแนวไซปริศนาลึกลับหรืออ่านนิยายสืบสวนสอบสวนมากเกินไป แต่ถามจริงๆ เธอไม่แคลงใจอะไรบ้างเลยหรือ

แต่ก็นะ ฉันคงคิดมากเกินไป คิดดูนะ คนที่มีชีวิตละครวิทยุเรื่องนี้คือเราเจ็ดคนที่เป็นเพื่อนร่วมชมรมกระจายเสียงเท่านั้น แปลว่า...

ฟูมิยะคุงพูดประมาณนั้น

ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้วที่เวลาฟูมิยะคุงมีอะไรข้องใจขึ้นมาเป็นต้องสืบสาวราวเรื่องให้กระจ่างจึงจะพอใจ ขนาดรายการข่าวสั้นๆ แค่นั้นที่เราก้ออกอากาศช่วงพักเที่ยงยังบอกว่าต้องสืบค้นให้ถึงที่สุด บางทีทุกคนต้องอยู่ที่โรงเรียนจนดึกดื่นเลยทีเดียว

คงเป็นเพราะยังจำวีรกรรมของเขาได้ดี พอได้ฟังเรื่องราวจากฟูมิยะคุงอย่างนั้นฉันจึงรีบเอา “ตำนานจันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” มาฟังอีกครั้ง และพบบทพูดที่ว่า “หากผิดสัญญาคงต้องตาย” จริงๆ ฉากคู่รักทะเลาะกันตอนต้นเรื่องก็เหมือนกัน สามารถนำมาตัดต่อง่ายๆ ตรงนั้นนิดตรงนี้หน่อยให้ฟังดูเป็นคำบอกเลิกได้โดยไม่ต้องใช้เทคนิคการตัดต่อขั้นสูง จึงสังเกตเห็นแบบตื๊ดตื๊ดแต่ก็อยู่แล้ว พอโคอิจินั่งรู้เรื่องอุบัติเหตุแล้วได้ยินข้อความนี้ ผกไว้ในโทรศัพท์ ก็เชื่อกันทีโดยไม่มีข้อสงสัย

เป็นไปได้ยังไงที่ฉันซึ่งเป็นคนเขียนบทเองไม่ได้ผิดสังเกตจนกระทั่งฟูมิยะคุงทักท้วงขึ้น แม้จะรู้แล้วแต่คงทำอะไรไม่ได้อยู่ดี ฟูมิยะคุงต้องคิด

อย่างนั้นแน่ๆ รวมทั้งเอ็งจ้ะที่กำลังอ่านจดหมายของฉันด้วยว่า...

คนที่ฝากข้อความไว้ในโทรศัพท์ของโคอิจิกุงคือชิซูกะ

หลังเกิดอุบัติเหตุและก่อนที่โคอิจิกุงจะกลับมาหาจิจัง ชิซูกะตัดต่อเสียงจากซีดีและฝากเป็นข้อความเสียงไว้ในโทรศัพท์ของโคอิจิกุง หรือบางทีเธออาจพบกับโคอิจิกุงหลังจากกลับไปโอซากาแล้วเล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟัง และอาจพูดจาเป็นเชิงชี้แนะให้โคอิจิกุงออกห่างจากจิจัง เช่นว่าพวกเราไปหาแต่จิจังไม่ยอมออกมาพบ หรือว่าถ้าตนตกอยู่ในสภาพเดียวกับจิจังแล้วมีใครเห็นหน้าตาอัปลักษณ์ก็อาจคิดฆ่าตัวตาย อะไรทำนองนี้

ทำไมฉันถึงเขียนแสดงความสงสัยเพื่อนได้อย่างหน้าตาเฉยอย่างนี้

ความจริงหลังจากสันนิษฐานเรื่องข้อความที่ฝากไว้ในโทรศัพท์แล้ว ฟูมิยะคุงยังเล่าให้ฉันฟังอีกเรื่องหนึ่งคือ หลังอุบัติเหตุไม่มีใครได้พบกับจิจังก็จริง แต่มีอยู่ครั้งเดียวเท่านั้นที่คุณแม่ของจิจังโทรศัพท์มาถามเขาว่า “มือถือของจิกากิตกอยู่ในรถหรือเปล่า”

ดูเหมือนว่าคืนนั้นโทรศัพท์มือถือของจิจังจะหายไป คุณแม่ถามตำรวจว่ามันตกอยู่บริเวณพื้นที่เกิดเหตุหรือไม่ แต่ก็ไม่มี บางทีชิซูกะอาจเก็บกลับไปก็ได้ เพื่อไม่ให้โคอิจิกุงติดต่อกับจิจังได้

ถ้าอย่างนั้น เธอเก็บโทรศัพท์มือถือไปและคิดขึ้นได้ตอนไหน ตอนที่จิจังหกล้ม หรือตอนอยู่ในรถฟูมิยะคุง เก็บจากที่เกิดเหตุในวันรุ่งขึ้นหรือเก็บได้แล้วคิดจะเอาไปคืนในภายหลัง แต่พอคิดว่าอาจใช้ให้เป็นประโยชน์ได้จึงล้มเลิกความคิดที่จะเอาไปคืน หรือว่าจริง ๆ แล้วจิจังไม่ได้ทำโทรศัพท์มือถือตกกันแน่

ตอนเดินลงเขา ฟูมิยะคุงแบกจิจังขึ้นหลัง แต่จิจังทรงตัวได้ไม่ดี เพราะเอามือกุมหน้าไว้แน่น ฉันจึงตามมาช่วยพยุงหลังจิจังเอาไว้ ส่วนชิซูกะเดินรั้งท้ายช่วยถือกระเป๋าของจิจังมาด้วย เธอแอบหยิบไปตอนนั้นหรือเปล่านะ

ฉันขอช่องทางติดต่อของจิจังทันทีที่พบกันที่ “ลีโซลิตต้า” ฉันหยิบตารางนัดหมายควบสมุดจดที่อยู่ออกมา ส่วนจิจังเปิดโทรศัพท์มือถือบอกว่าอย่างนี้สะดวกกว่า ดังนั้นถ้าโทรศัพท์มือถือหาย นอกจากจะติดต่อกับ

โคอิจิกุทางโทรศัพท์และทางเมลไม่ได้แล้ว ยังไม่รู้ที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของห้องพักโคอิจิกุด้วย ซึ่งหมายความว่าคงติดต่อกับโคอิจิกุไม่ได้เลย

ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันขอเขียนถึงข้อสันนิษฐานที่โหดร้ายที่สุดได้ไหม

อุบัติเหตุครั้งนั้นเป็นอุบัติเหตุจริงหรือ

ที่พูดอย่างนี้เพราะระหว่างทบทวนความจำตอนที่เดินลงเขา ฉันนึกคิดอะไรขึ้นมาอย่างหนึ่ง

คืนที่เกิดอุบัติเหตุ ชิซูกะเดินลงเขามาจนถึงต้นสนเดี่ยวโดยไม่พูดอะไรออกมาสักคำเดียว ไม่ว่าจะป็นตอนที่จี้จิ้งหกั้ม ตอนที่ฉันโทรศัพท์หรือแม้แต่ตอนที่ฟูมิยะคุมมาช่วย เธอไม่ได้เปิดปากพูดแม้แต่ครั้งเดียว

ห้าปีผ่านไป ฉันลืมหืมข้อเคลือบแคลงที่น่าจะค้างคาใจถึงทุกวันนี้ จนหมดสิ้น และปรบมือแสดงความยินดีกับชิซูกะที่นั่นเคียงข้างโคอิจิกุจากใจจริง

คิดว่าจี้จิ้งต้องไม่ให้ภัยแน่ที่ฉันเป็นอย่างนี้

ฉันไม่มีอะไรให้ปิดบังอีกแล้ว เพราะเปิดเผยความจริงให้เอ็จจ้งได้รับรู้จนหมดสิ้นแล้ว

เอ็จจ้ง ฉันจะมีความสุขได้ไหมนะ

อาซุ

ถึงอาซุ

ขอปจเินะที่เล่าความจริงทั้งหมดให้ฉันฟัง และต้องขอโทษที่ทำให้ต้องรื้อฟื้นความทรงจำที่สะเทือนใจ แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือฉันอยากขอบคุณอาซุที่ช่วยเหลือจิตใจที่ได้รับบาดเจ็บ

คิดว่าจิอากิต้องซาบซึ้งใจแน่นอน

ขอแสดงความยินดีกับการแต่งงานของอาซุอีกครึ่ง ต้องขอโทษที่เขียนมาในจดหมายแบบนี้ แต่ฉันอยากถามว่าฉันจะได้รับเชิญไปร่วมงานแต่งงานของอาซุไหมนะ ตอนฉันแต่งงานเราทำพิธีเล็กๆ กันสองคนที่โบสถ์ในเมืองที่สามีย้ายไปทำงาน เพราะนั่นเป็นการแต่งงานครั้งที่สองของเขา

ถ้ารู้ที่อยู่ของจิอากิแล้วฉันจะติดต่อไปบอกอาซุนะ ยังไงก็ช่วยส่งบัตรเชิญไปให้จิอากิด้วย คิดว่าเธอคงจะดีใจถ้าได้รับ

ขอให้อาซุมีความสุขนะ

ถึงชิซุจัง

เอ็ตสึโกะ
*
ทดลองอ่าน

ขอบคุณมากที่เชิญฉันไปร่วมงานแต่งงานเมื่อวันก่อน เป็นงานมงคลสมรสที่งดงามประทับใจมาก เธอสองคนไปฮันนีมูนกันที่ออสเตรเลียใช้ใหม่เป็นยังไงบ้าง พูดถึงออสเตรเลียฉันนึกภาพได้แค่ระดับนักเรียนประถมอย่างโชดทินแอร์ส โอเปราเฮาส์ โคอาลา หรือจิงโจ้เท่านั้น แต่คิดว่าเธอไปกับโคอิจิกูอย่างนี้คงเห็นอะไรๆ สวยงามไปหมดและคงสนุกสนานมากแน่นอน

ฉันส่งภาพถ่ายวันแต่งงานมาพร้อมกับจดหมายฉบับนี้ ต้องขอโทษด้วยที่ไม่มีที่ภาพ คิดว่าช่างภาพมืออาชีพคงจะเก็บภาพวันนั้นเอาไว้มากแล้ว แต่ฉันอยากให้เห็นภาพเธอสองคนที่มองไปจากโต๊ะเพื่อน ๆ นะ

งานเลี้ยงฉลองสมรสสนุกมากเลยนะ งานแต่งงานของเพื่อนร่วมชมรมรุ่นเดียวกันนี้บรรยากาศดีจริงๆ เพื่อนๆ ที่โต๊ะชั้นชมคู่บ่าวสาวพลางพูดคุยเรื่องเก่า ๆ กันเป็นที่สนุกสนานเฮฮา แล้วยังได้ถามไถ่ข่าวคราว

ของทุกคนด้วย ถ้าให้พูดอย่างคนโลกคงต้องบอกว่า หากมารวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาได้ทุกคนคงจะสนุกกว่านี้อีก

ฉันรู้เรื่องอุบัติเหตุที่เกิดกับจิกอากิจากอาซุแล้วละ เพราะเธออยู่ในที่เกิดเหตุด้วยจึงยังรู้สึกผิดอยู่จนทุกวันนี้แม้เวลาผ่านไปนานถึงห้าปีแล้ว สำหรับอาซุนั้นตามปกติคงไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เท่าไรนัก พอได้รู้พื้นความทรงจำก็เกิดอารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นมา ถึงอย่างนั้นอาซุคงไม่ได้จริงจังนัก ฉันเลยไม่ค่อยห่วงเท่าไร แต่ชิซุจังเป็นคนเอาจริงเอาจังจึงอาจรู้สึกผิดมาตลอดตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งฉันออกจะเป็นห่วงอยู่สักหน่อย

อย่างไรก็ตาม ฉันคิดว่าชิซุจังกับโคอิจิกุเป็นคู่ที่เหมาะสมกันจริง ๆ

ชีวิตช่วงข่าวใหม่ปลามันมองเผิน ๆ อาจเห็นว่าโคอิจิกุคงจะครองความเป็นผู้นำ แต่เอาเข้าจริงฉันว่าชิซุจังเป็นคนกุมอำนาจไว้อย่างเหนียวแน่นมากกว่า ถึงแต่งงานแล้วเธอก็คงทำงานต่อไปใช่ไหม ในงานเลี้ยงเห็นว่ามีคนในบริษัทเรียกเธอว่าหัวหน้า เธอทุ่มเทให้กับเรื่องงานอย่างเต็มที่เลยสินะ น่าอิจฉา เพราะหลังแต่งงานฉันก็เลิกทำงานเลย พอทุกวันเป็นวันหยุดชีวิตก็เอื่อยเอื่อย สมองก็ดูเหมือนจะพลอยล่องลอยตามไปด้วย

ในวันว่างชิซุจังกับโคอิจิกุได้ดูวิดีโอหรือฟังซีดีที่เป็นผลงานของชมรมกระจายเสียงกันบ้างหรือเปล่า ฉันได้ดูวิดีโอสารคดีที่ฉายในงานฉลองสมรสแล้วคิดถึงความหลังอย่างมาก ถึงกับต้องบอกให้ทางบ้านหยิบจากที่เก็บเอาไว้ในตู้ส่งมาให้ แล้วเอาแต่เปิดดูเปิดฟังจนไม่ยอมทำอย่างอื่นเลยทีเดียว

โดยเฉพาะละครวิทยุเรื่อง “ตำนานจันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” ฉันฟังไปหัวเราะไปอย่างไม่อยากเชื่อ ทั้งที่เรายังเป็นวัยรุ่นไม่ประสีประสา แต่ก็พูดประโยคอย่าง “รักเธอ” หรือ “ฉันไม่อยากเห็นหน้าคุณอย่างเธอ” ได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ถึงจะเป็นแค่บทละครก็ตามที ชิซุจังอาจไม่ค่อยสนุกเท่าไรกับละครเรื่องนี้เพราะจิกอากิจากเป็นนางเอก...

ไม่สิ ชิซุจังคงไม่ถือสาเรื่องแบบนี้แน่นอน เพราะชิซุจังกับโคอิจิกุต่างช่วยประคับประคองกันจนข้ามพ้นอุปสรรคยิ่งใหญ่มาได้แล้วนี่นะ

ที่จริงแล้วฉันมีเรื่องกังวลใจเพียงเรื่องเดียวเกี่ยวกับละครวิทยุเรื่องนี้ นั่นคือตอนอัดเสียงเราไม่ได้มีบทพูดกันทุกคนใช่ไหม นักแสดงมีสามคน

คือฉัน โคอิจิกุง และจิอากิ ตอนที่โคอิจิกุงกับจิจังอัดเสียงตามบท ฉันจะเตรียมเสียงประกอบฉาก ส่วนคนอื่นๆ ที่ว่างอยู่ก็ช่วยกันคนละไม้ละมือ เป็นเรื่องธรรมดาคือนอกจากนักแสดงที่เข้าฉากแล้ว คนอื่นๆ ก็ทำหน้าที่กันอย่างเต็มที่...

เรียวตะกับฟูมิยะคุงทำหน้าที่ตัดต่อเสียงที่อัดได้แต่ละฉากจนเป็นละครวิทยุฉบับสมบูรณ์ ตอนที่ฟังรอบทดสอบโคอิจิกุงไม่อยู่ บอกว่าเขินจนทนฟังไม่ได้ ฉันให้ซึตึเขาไป แต่พอถามว่า “ฟังหรือยัง” นายนั้นก็ตอบว่า “จะฟังอะไรพรรคนี้ไปทำไมละ” จำได้ว่าเขาพูดอย่างนั้นทุกครั้งที่ได้มาจนถึงพิธีจบการศึกษาเลยทีเดียว

ละครเรื่องนี้เป็นผลงานที่ฉันตั้งใจทำเป็นพิเศษและมีส่วนร่วมทุกด้าน ทั้งบทพูด เป็นนักแสดง ตัดต่อ จึงได้แต่หวังว่าถึงโคอิจิกุงจะพูดอย่างนั้นก็ขอให้เขาได้ฟังสักครั้งหนึ่งคงดี ชิซุจังช่วยยืมสิทธิ์พิเศษในฐานะภรรยาทำอะไรสักอย่างให้โคอิจิกุงได้ฟังโดยไม่รู้สึกว่าคุณัดเยียดจะได้ไหม แต่ถ้าชิซุจังไม่ยอมทำอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรนะ

ขอโทษที่เขียนอะไรไร้สาระมามากมาย

ขอให้ทั้งสองคนมีความสุขชั่วนาน

เอ็ตสึโกะ

เรียน คุณทาการุระ เอ็ตสึโกะ

ขอบคุณจริง ๆ ที่อุตส่าห์เดินทางไกลมาร่วมงานแต่งงานเมื่อวันก่อน เอ็จจังจะอยู่ที่ญี่ปุ่นถึงเมื่อไรหรือ หวังว่าการกลับมาญี่ปุ่นอีกครั้งในรอบหลายปีจะไม่ทำให้เอ็จจังผิดหวังนะ

เอ็จจังคงไปฟังเรื่องราวของจิอากิมาจากใครสักคนและกำลังพยายามสืบหาความจริงตามแบบของเอ็จจังอยู่ใช่ไหม

เอ็จจ้งเป็นคนใจกว้าง ทำหน้าที่เป็นตัวประสานของกลุ่มมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ฉันเป็นคนที่มีมักจะแคร์สายตาคคนอื่นอยู่ตลอด พอมาอยู่กับคนที่ไม่มีนอกมีในอย่างเอ็จจ้ง ฉันรู้สึกปลอดภัยไปรจกส่วนลึกของหัวใจเลยทีเดียว และพอเอ็จจ้งถามอะไรอ้อมค้อมแปลกๆ ทั้งที่เป็นคนพูดอะไรตรงไปตรงมาอยู่เสมอ อะไรดีก็ว่าดี ไม่เอาเป็นไม่เอา อะไรที่ไม่ควรก็คือไม่ควร ชอบก็บอกว่าชอบ ฉันจึงรู้สึกได้ทันทีเลยว่าเอ็จจ้งกำลังสงสัยฉัน

น่าผิดหวังนะที่ไม่สมกับเป็นเอ็จจ้งเลย เอ็จจ้งคนที่ฉันรู้จักจะพูดตรงๆ และชัดเจนว่าสงสัยฉันเรื่องจิวากิ และอยากไ้เผยความจริงทั้งหมดออกมา

เราเรียนจบชั้นมัธยมปลายกันมาสิบปีแล้ว ฉันรู้ว่าทุกคนรวมทั้งตัวฉันเองคงไม่มีอะไรที่ไม่เปลี่ยนไปเลย ส่วนตัวนั้นฉันคิดว่าตัวเองกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจนมากกว่าสมัยมัธยมปลาย

สมัยนั้นเอ็จจ้งรูปร่างดีไม่แพ้อัจฉิง แต่ไม่สนใจแต่งเนื้อแต่งตัวเอาเสียเลย ใส่แว่นตากรอบดำหนาเตอะ ผมยาวกระเซอะกระเซิง เรื่องแต่งหน้าไม่ต้องพูดถึง แม้แต่ลิปมันก็ยังไม่เคยเห็นเธอทาสักครั้งเดียว แต่วันงานแต่งเอ็จจ้งมาในชุดกระโปรงงามสง่า เซตผมอย่างงดงาม สวยกว่าแขกผู้หญิงคนอื่น ๆ ในงานเลยละ

ฉันยังนึกเสียดายที่ไม่ได้เข้าไปชมเอ็จจ้งตรงๆ เพราะวันนั้นมีแขกมาร่วมงานมากหน้าหลายตาทั้งญาติและเจ้าหน้าที่ระดับสูงในบริษัท

ฉันพอเอาได้ว่าทำไมเอ็จจ้งถึงอยากรู้ว่าโคอิจึเคยฟังละครวิทยุเรื่อง “ตำนานจันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” หรือยัง แต่ฉันยังไม่เขียนคำตอบมาในจดหมายฉบับนี้หรอก

ถ้าเธอคือเอ็จจ้ง ก็ขอให้ตามฉันตามแบบของเอ็จจ้งด้วยเถิด

เรื่องต่อไปก็คือ โคอิจึไม่อ่านจดหมายที่จำหน้าของถึงฉันก็จริง แต่ถ้าเป็นจดหมายที่ระบุชื่อผู้ส่งว่าเป็นเอ็จจ้ง เกรงว่าโคอิจึจะเข้าใจผิด คิดว่าส่งมาถึงเราสองคนและเปิดอ่าน ดีที่เมื่อวานฉันบังเอิญกลับบ้านก่อนเขา (จดหมายฉบับนี้ฉันเขียนที่บริษัท) แต่ส่วนใหญ่โคอิจึจะกลับเร็วกว่า จึงเป็นไปได้ว่าถ้าเขาเห็นก็อาจเปิดอ่าน

ด้วยความลับและเคารพ

ฉันสามารถติดต่อกับเอ็จจ้งด้วยช่องทางอื่นได้ใหม่ อย่างเช่นอีเมลผ่านทางคอมพิวเตอร์ หรือไม่กี่โทรศัพท์มือถือ ฉันแนบกระดาษจดอีเมลแอดเดรส (ฉันกับโคอิจิไม่ได้ใช้คอมพิวเตอร์หรืออีเมลร่วมกัน) หมายเลขโทรศัพท์มือถือ และเมลแอดเดรสของโทรศัพท์มือถือ^๕ มาพร้อมกับจดหมายฉบับนี้แล้ว ถ้าเป็นไปได้ยากฉันจะได้คิดหาวิธีอื่นต่อไป

หากเอ็จจ้งยังไม่มีแผนจะส่งจดหมายถึงฉันอีกก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้ามีฉบับต่อไปและจะให้โคอิจิอ่านด้วยได้ ก็ควรเขียนเกริ่นไว้ด้วยจะดีกว่าแน่นอนว่าขึ้นอยู่กับวิจารณ์ของเอ็จจ้งนะ

หรือว่าเอ็จจ้งต้องการให้โคอิจิอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยก็ไม่ว่า

ขอโทษนะที่เอ็จจ้งอุตส่าห์เขียนจดหมายด้วยลายมือ แต่ฉันกลับพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ตอบมาอย่างนี้ ฉันงานยุ่ง ไม่มีเวลา จึงต้องพยายามหาวิธีที่ใช้เวลาน้อยที่สุดนะ

แล้วเขียนถึงกันอีกนะ

รักและคิดถึง
ยามาซากิ ชิซูกะ

ถึงชิซูกะ

ขอบคุณมากที่เขียนจดหมายมาหาทั้งที่งานยุ่ง ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้พลางคิดไปด้วยว่ามีเรื่องอะไรบ้างนะที่คนแต่งงานแล้วสองคนสามารถคุยกันได้

ชิซูกะบอกว่าเอ็จจ้งตัวจริงในความคิดของเธอเป็นคนใจกว้าง พุด

^๕ระบบการรับส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือในญี่ปุ่นซึ่งคล้ายกับการรับส่งอีเมล โดยใช้อีเมลแอดเดรสสำหรับแต่ละเครื่องโดยเฉพาะ

ตรงไปตรงมา...ฉันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ หรือ

อาซูกับจิอาากิก็พูดแบบเดียวกัน สมัยมัธยมปลายทุกคนคบกับฉัน เพราะมองว่ามีนิสัยเช่นนั้นโดยไม่มีอะไรเคลือบแคลง ฉันเลยพลอยคิดอย่างนั้นไปด้วย แต่ฉันก็มีช่วงเวลาที่จิตตกกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มีความกังวลว่าคนรอบข้างจะคิดอย่างไรกับตน หรือวิตกตลอดคืนว่าถ้าพูดอย่างนี้แล้วคนฟังจะคิดอย่างไรก็มี คำพูดที่คนฟังคิดว่าตรงไปตรงมานั้น บางเรื่องกว่าจะพูดออกมาได้ต้องคิดแล้วคิดอีกอยู่นาน

คนที่รู้จักตัวตนของฉันนั้นถ้าเป็นสมัยมัธยมปลายคงเป็นเรียวตะ กระมัง แต่ก็อาจเข้าใจแค่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ เพราะการรู้จักกับเข้าใจเป็นคนละเรื่องกัน เรียวตะรู้จักตัวตนของฉันตอนที่ฉันไปช่วยเขาเพราะเห็นตัดต่อละครวิหยู่คนเดียว เราไม่ได้คุยอะไรกันมาก แต่เพราะมีรสนิยมด้านหนังและดนตรีคล้ายกัน เวลาอยู่ด้วยกันสองคนจึงสนุกดี

แล้วถ้าถามว่าทำไมถึงเลิกกัน ฉันอาจดูเป็นคนใจกว้างและตรงไปตรงมา แต่นั่นไม่ใช่นิสัยที่แท้จริงของฉันทั้งหมด ฉันชอบความสนุกแบบเรียบง่ายก็จริง แต่ก็ชอบที่ได้สนุกสนานเฮฮากับเพื่อนๆ ด้วย

พอฉันไปเรียนต่อที่โตเกียว ส่วนเรียวตะไปที่นาโงยะ ใครๆ จึงคิดว่าปัญหาเรื่องความห่างไกลทำให้ความสัมพันธ์ของเราจบลง แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น เรียวตะไม่ค่อยชอบตัวฉันที่มีนิสัยอย่างที่ชิซูกะและใครๆ คิดนะ ถึงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดตอนนี้ แต่ฉันคิดว่าถ้าฉันไม่เข้าไปใกล้ชิดกับเขา เรียวตะอาจจะหันไปชอบชิซูกะก็ได้...จะว่าไปก็เป็นแค่การจับคู่ของวัยรุ่นในโลกละแคบๆ เท่านั้นละ

พอเป็นนักศึกษาฉันก็ได้พบคนที่เข้าใจฉันประมาณเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ และเมื่อเข้าสู่โลกการทำงานก็ได้พบคนที่เข้าใจฉันประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งก็คือสามีนั่นเอง แต่ฉันอาจจะตีความในแง่ดีเช่นนั้นเพียงฝ่ายเดียวก็ได้ เพราะฉันเองยังเข้าใจสามีได้น้อยมาก

ชิซูกะกับโคอิจิกุงเข้าใจกันมากน้อยแค่ไหนนะ

ช่วยบอกโคอิจิกุงด้วยว่าถูกเอ็งจิงรุกด้วยคำถามนี้

ส่วนช่องทางติดต่อของฉันนั้น ห้องพักเวลากลับมาที่ญี่ปุ่นชั่วคราว

ของเราไม่มีคอมพิวเตอร์ และฉันก็ไม่มีโทรศัพท์มือถือด้วย ถ้าเป็นไปได้
อยากให้คุณติดต่อฉันทางจดหมาย ต่อไปฉันใช้ชื่ออื่นเป็นชื่อผู้ส่งดีไหม (ใช้ชื่อ
ผู้หญิงแน่นอน)

ขอใบเินและต้องขอโทษด้วยที่รบกวนเวลาทำงาน

เอ็ดลีโกะ

เรียน คุณทากาคูระ เอ็ดลีโกะ

ขอบคุณสำหรับจดหมาย ตกกลางว่าเราจะติดต่อกันทางจดหมายต่อไป
โดยเอ็ดลีโกะใช้ชื่ออื่นเป็นชื่อผู้ส่งนะ

ขอโทษนะที่ฉันใช้คำว่า “เอ็งจ้งที่ฉันรู้จัก” ในจดหมายฉบับที่แล้ว
โดยไม่คิดถึงความรู้สึกของเธอ และขอโทษที่ไม่เห็นอีกด้านหนึ่งของเอ็งจ้ง
ทั้งที่อยู่ด้วยกันแทบทุกวันตลอดสามปีที่โรงเรียน ที่ไม่ได้สังเกตเลยนั้นเป็น
เพราะฉันคิดว่าภาพลักษณ์ของฉันในสายตาของทุกคนกับภาพที่ฉันคิดว่า
ตัวเองเป็นคือภาพเดียวกัน

ดูเหมือนว่าเรียวตะจะเป็นคนค้นพบอีกด้านหนึ่งของเอ็งจ้ง แต่
สำหรับฉันไม่มีใครมองเห็นเลย ยิ่งกว่านั้นเอ็งจ้งยังได้พบคนที่เข้าใจเธอดี
ยิ่งขึ้นไปอีก การได้พบกับคนดีเป็นสิ่งประเสริฐจริงๆ

ฉันอ่านจดหมายพร้อมกับดูภาพถ่ายสมัยมัธยมปลายที่ไม่ได้ดูมา
นานไปด้วย รูปหมู่เฉพาะผู้หญิงหลังพิธีรับรางวัลการแข่งขันระดับจังหวัดนะ
มีฉันทำหน้าออยู่คนเดียว ขณะที่จ้งยิ้มเหมือนนางแบบตามเคย เอ็งจ้ง
กับอาซุหน้าบานด้วยความปลื้มปีติจากใจจริงที่ได้รับรางวัล มันเป็นอย่างนั้น
เสมอไม่เฉพาะครั้งนั้น

ทุกคนอยู่ในที่เดียวกัน ทำอย่างเดียวกัน แต่ทำไมฉันถึงไม่ยิ้มแย้ม
แจ่มใสเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ทุกคนสนุกกับอะไรสักหนทางถึงได้หัวเราะ

ครั้นเครื่องอย่างนั้น หรือว่าเขาหัวเราะฉัน ผมอาจชี้โต้ได้ อาจมีอะไรติดพัน หรืออาจมีใครเอากระดาษเขียนอะไรบ้าง มาแปะหลังก็ไม่รู้

ฉันเดินไปต่าง ๆ นานา แล้วปลีกตัวไปเข้าห้องน้ำคนเดียวเพื่อตรวจสอบความผิดปกติ แต่ก็ไม่เห็นมีอะไร เอ็งจึงเสียอีกที่ผมเป็นกระเซิง อาซุชอบนั่งเหม่ออ้าปากหวอ จิจังกินขนมโดยทิ้งเศษเกลือนรอบตัว ฉันเสียอีกที่เรียบริ้อยที่สุดในกลุ่ม บางทีอาจเรียบริ้อยเกินไปจนน่าหัวเราะก็ได้

สุดท้ายอดเลยใช้ใหม่ แค่มองข้าก้ทำให้วิตกกังวลได้ถึงขนาดนี้

อีกอย่างหนึ่งคือ ฉันไม่มั่นใจที่จะยกมือขึ้นตอบคำถามเป็นคนแรก หรือยื่นหน้าหา ก็ถ้าคนที่ตอบต่อจากฉันเกิดมีความคิดเห็นแตกต่างจากฉัน ลีบลับ หรือมีแต่ฉันคนเดียวที่ทำอะไรแปลกไปจากคนที่อยู่ข้างหลัง คนอื่นต้องหัวเราะแน่เลยใช้ใหม่ละ ฉันกลัวมากจนระวังตัวแจวควรยืนตรงไหน เวลาต้องเป่าขลุ่ยเพื่อกำหนดลำดับก่อนหลังก็เครียดหนัก

โดยเฉพาะตอนไปเข้าค่ายฤดูร้อนสมัยมัธยมสี่ ตอนกลางคืนเราสี่คนเผยความในใจกันใช้ใหม่ว่าชอบใคร รู้สึกว่าจิจังจะเป็นคนเสนอความคิดนี้ ฉันเกลียดการเล่นอะไรแบบนั้น แต่เห็นเอ็งจังกับอาซุกระตือรือร้นมาก เลยคิดว่าเราเป็นคนเดียวที่มีความคิดแหกคอกเป็นแน่

การเผยออกมาว่าชอบใครเป็นเรื่องน่าเขินอายอยู่แล้ว แต่ทำไมทุกคนถึงได้สนุกกันนัก ตอนนั้นเพิ่งเข้ามาเรียนหยก ๆ มีแต่คนไม่รู้รู้จักเต็มไปหมด และไม่มีใครสักคนที่จะบอกว่าชอบได้เต็มปาก ที่นี้จะทำยังไงดี ถ้าฉันตอบว่า “ยังไม่ได้ชอบใคร” อยู่คนเดียว คนอื่น ๆ จะไม่คิดหรือว่ายายคนนี้ไม่เอาไหน

ระหว่างที่คิดอยู่นั้นการเป่าขลุ่ยเพื่อจัดลำดับการเปิดใจก็เริ่มขึ้น ฉันออกก่อนหินเพราะรู้ว่าอาซุจะออกกรรไกรในครั้งแรกเสมอ

ใกล้บ้านของพวกเรามีศาลเจ้าตั้งอยู่เหนือบันไดหินจำนวนหนึ่งร้อยขั้น ซึ่งเป็นที่ที่เราไปเล่นเป่าขลุ่ยกันเสมอสมัยเป็นเด็กประถม “กุ” หรือก่อนหิน แทนด้วยคำว่ากุลิโกะ “โจะกิ” หรือกรรไกรแทนด้วยคำว่าซ็อกโกแลต และ “พา” หรือกระดาษแทนด้วยคำว่าไพน์แอปเปิ้ลหรือสับปะรด ที่อาซุออกกรรไกรเป็นครั้งแรกทุกครั้งที่เพราะถ้าชนะจะได้ขึ้นบันไดไปห้าขั้น ถึงแพ้

อีกฝ่ายก็จะขึ้นมาได้แค่สามชั้น^๖ เป็นอะไรที่ใส่ชื่อมากเลยใช่ไหม

เอ็งจึ๊งกับจี้จึ๊งออกกั๊นหีนเหมือนกัน อาซุจึ๊งต้องบอกเป็นคนแรก
เมื่อมาถึงตรงนี้นั้นไม่สนใจแล้วว่าใครเป็นคนต่อไป เพราะตั้งใจจะตอบให้
เสร็จๆ ไปว่าชอบคนเดียวกับอาซุ คิดว่าตอบตามอาซุนั่นละดีแล้ว อย่างน้อย
คนที่อาซุรู้จักก็ต้องเป็นคนที่ฉันรู้จัก และถ้าอาซุทำหน้าที่ไม่พอใจ ฉันก็จะ
แก้ว่า “แต่ฉันไม่ได้คิดจึ๊งจ้งอะไรนักรอก”

อาซุบอกว่าชอบโคอิจิ

อาซุชอบพวกไอดอลมาแต่ไหนแต่ไรแล้วจึงเข้าใจได้ และพอนั้น
บอกไปตามแผนว่าชอบโคอิจิ จึ๊งกับเอ็งจึ๊งก็บอกว่าชอบโคอิจิเหมือนกัน
โธ่เอ๊ย ก็แค่เลือกหนุ่มๆ เท่านั้นเอง ฉันโล่งใจในที่สุดเมื่อเข้าใจเหตุผล
ที่ทำให้เพื่อนๆ กระตือรือร้นกัน

แล้วก็พูดกันว่าทุกคนสู้ๆ ถึงผีดหัวงก็มาร่วมยินดีกับคนที่ได้ครอง
หัวใจเขากัน บรรยากาศไม่อี๊ดอ๊ดเลยทั้งที่ทุกคนบอกว่าชอบผู้ชายคน
เดียวกัน ทำให้ฉันรู้สึกส่วนตัวอยู่คนเดียวที่ยึดกับคำว่าชอบเสียจริงจึ๊ง
แต่จากนี้ไปหากได้สนุกกับเพื่อนๆ แบบนี้ต่อไปคงดี เพราะเพื่อน
จับเข้ากลุ่มแล้วด้วย ฉันไม่ชอบกลับบ้านคนเดียวจึงเข้าชมรมเดียวกับอาซุ
นั่นคือชมรมกระจายเสียง พอได้มาเจอสมาชิกร่วมชมรมเหล่านี้ก็รู้สึกจาก
ใจว่าดีจริงๆ

ความรู้สึกที่มีต่อโคอิจิตอนนั้นมิแค่นั้นจริงๆ แต่การเปิดปากพูดออก
ไปนั้นช่างแปลกเหลือเกิน จะเรียกว่าคำพูดมีพลังลึกลับก็คงได้ พอนั้น
เอ่ยออกไปว่า “คนที่ฉันชอบคือโคอิจิคุง” ตั้งแต่นั้นฉันเริ่มใส่ใจเขาขึ้นมา
ทีละน้อย กว่าจะคิดว่าชอบเขาจริงๆ เขากับจึ๊งก็เป็นแฟนกันไปแล้ว ที่ฉัน
ชอบโคอิจินั้นไม่ใช่เพราะรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูเท่หรือนิสัยสนุกสนาน
ว่าเรีงของเขาหรอก

^๖วิธีเล่นคือ ถ้าชนะจะได้ก้าวขึ้นบันไดตามจำนวนพยางค์ตามการออกเสียงแบบญี่ปุ่น
นั่นคือหากกรักรักรชนะจะได้ก้าว ๕ ชั้น (โจะ-โคะ-ละ-เอะ-โตะ) หากกรักรักรแพ้กั๊นหีน
กั๊นหีนจะได้ก้าว ๓ ชั้น (กุ-ลิ-โกะ)

แต่ชอบตรงที่เขาสามารถพาฉันไปสัมผัสเสียงหัวเราะได้ เอ็งจึงจะเข้าใจไหมนะ

อย่างเช่น มีอยู่วันหนึ่งที่เราประชุมงานกันแล้วทุกคนหัวเราะร่วนยกเว้นฉันคนเดียว แม้แต่เรียวตะที่ไม่ค่อยพูดจาก็ยังหัวเราะ พูมิยะคูงหัวเราะเพื่อนๆ อย่างระอ่าวว่า “พอทีเถอะน่า” ฉันคนเดียวที่ไม่เข้าใจว่าทุกคนหัวเราะอะไรกันนักหนาแล้วก็เริ่มกังวลกับเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเอง

แต่แล้วโคอิจิก็บอกด้วยท่าทางสบายๆ ว่า “ชิซุจัง ดูลายมือพูมิยะคูงสิ ยิกิโยยังกะไล่เดือนแน่ เขียนคำว่า ‘ริม’ แต่ดันเหมือนเขียนว่า ‘ริม’ ชะงั้น” ฉันถึงได้หัวเราะไปกับเขาได้ในที่สุด ที่หัวเราะไม่ใช่เพราะคำว่า “ริม” ตกมากขนาดนั้น แต่เพราะโล่งใจที่ตัวเองไม่ได้เป็นเหตุให้เพื่อนหัวเราะกัน

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง ทั้งเรื่องที่เอ็งจ้งน่าจะจะได้เล่นเป็นนางเอก เรื่อง “ตำนานแม่มดภูษาแห่งเขาไซเง็ตสึ” หรือเรื่องงูใต้ตออันสุดยอดของอาซุมิน หรือเรื่องที่เรียวตะใช้พวงกุญแจน่ารักๆ ถ้าโคอิจิกิอยู่ด้วย ฉันก็จะร่วมวงหัวเราะไปกับเพื่อนๆ ได้ แค่นี้ก็พอแล้ว ไม่ต้องเป็นแฟนเขาก็ได้

แต่ฉันก็ได้แต่งงานกับโคอิจิกิ ไม่มีมีความสุขใดจะมากไปกว่านี้อีกแล้วที่เอ็งจ้งถามถึงระดับความเข้าใจกันและกันนั้น ฉันคิดว่าอาจอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเวลาที่อยู่ด้วยกันมา แต่โคอิจิกิก็เป็นคนสำคัญที่ทำให้ฉันหัวเราะได้ และสำหรับโคอิจิกิ ฉันจะเป็นคนที่ปล่อยให้เขาร้องให้ได้เต็มที่เวลาที่อยากร้อง ฉันรู้สึกอย่างนั้นนะ

เอ็งจ้งคงนึกภาพโคอิจิกิร้องไห้ไม่ออกใช่ไหม ปกติเวลาอยู่ต่อหน้าทุกคนเขาจะยิ้มแย้มแจ่มใส พุดอะไรตลกๆ ให้หัวเราะกันเสมอ แต่จริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่จิตใจละเอียดอ่อนและแสนประจบบาง...จริงสิ เหมือนเอ็งจ้งนั่นเอง ที่มีทั้งภาพลักษณ์ภายนอกและตัวตนภายในนะ ถ้าโคอิจิกิกับเอ็งจ้งเป็นคนประเภทเดียวกัน ฉันก็จะตอบคำถามของเอ็งจ้งล่ะนะ

โคอิจิกิเคยฟัง “ตำนานจันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๑๑” แล้วละ ดูเหมือนจะฟังมาตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมปลาย หลังเลิกรากับจิจังถึงชั้นหมกตัวอยู่ในห้องฟังซั้แล้วซั้อีกทั้งวันเลยทีเดียว คิดว่าถึงซีดีแผ่นนั้นจะฟังจนฟังไม่ได้อีกต่อไป เขาก็ยังสามารถทบทวนทุกถ้อยคำอยู่ในใจได้ตามลำดับตั้งแต่ต้น

จนจบเลยทีเดียว

แน่นอนว่ารวมถึงฉากที่จีจ้งและเอ็จจ้งเล่นด้วยกัน ซึ่งมีบทพูดของจีจ้งที่ว่า “หากผิดสัญญาคงต้องตาย” อยู่ด้วย

ทั้งหมดนี้ตอบคำถามเอ็จจ้งได้ครบถ้วนหรือยังนะ

รักและคิดถึง
ยามาซากิ ชิซูกะ

ถึงชิซูกะ

ขอบคุณสำหรับจดหมาย

ฉันสงสัยชิซูกะจริงอย่างที่เธอรู้สึกนั้นละ

สงสัยว่าชิซูกะชอบโคอิจิกง จึงใช้โอกาสที่จือากิได้รับบาดเจ็บที่ใบหน้า ตัดต่อบทละครวิทยุเรื่อง “ตำนานจันทรเทวีแห่งศตวรรษที่ ๒๑” ฝากไว้ในระบบฝากข้อความเสียงทางโทรศัพท์ของโคอิจิกง เพื่อให้สองคนนั้นไม่ได้พบกันอีกต่อไป ประมาณนี้

ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น หมายความว่าจือากิเป็นคนโทรไปฝากข้อความเสียงไว้ในโทรศัพท์ของโคอิจิกงเองใช่ไหม

ทุกคนพอใจกับความคิดที่ว่า เมื่อนางแบบอย่างจือากิได้รับบาดเจ็บ ต้องเย็บแผลบนใบหน้าถึงยี่สิบเข็ม เธอยอมไม่ยอมให้คนรักเห็นหน้าเป็นอันขาดนั้นหรือ โคอิจิกงก็คิดอย่างนั้นด้วย?

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ฉันว่าถึงจือากิจะไม่ได้รับบาดเจ็บ เธอกับโคอิจิกงก็คงไปกันไม่รอดอยู่ดี ถ้าทุกคนมองว่าฉันเป็นคนใจกว้างและตรงไปตรงมา ละก็ ภาพลักษณ์ของจือากิที่ฝังหัวทุกคนอยู่ก็น่าจะเป็นจือากิผู้ร่าเริงและค่อนข้างทะนงตน ซึ่งนั่นเป็นเพียงโฉมหน้าหนึ่งของจือากิ ไม่ใช่ตัวตนทั้งหมด เพราะจือากิไม่ใช่คนเข้มแข็งอะไรนัก

ยามบาดเจ็บสาหัสเธอยอมต้องการคนคอยให้กำลังใจ ถึงแม้โทรศัพท์มือถือจะหายไปหลังเกิดอุบัติเหตุ จนไม่สามารถโทร.หาใครๆว่า “มาหาหน่อย มาอยู่เป็นเพื่อนหน่อย” ได้ แต่ฉันคิดว่าในช่วงที่ยังไม่รู้ตัว จะมีผลเป็นเหลืออยู่สักแค่ไหนนั้น จิอาคิคงไม่อุตสาหิโทร.ไปฝากข้อความบอกเลิกใครหรอก

ดังนั้น ถึงโคอิจิกุงจะเคยฟังละครวิทยุหรือเชื่อว่าจิอาคิเป็นคนฝากข้อความนั้นจริง ๆ แต่ฉันยังคิดว่านั่นเป็นข้อความเสี่ยงที่ตัดต่อจากละครวิทยุอยู่ดี

และใครจะเป็นคนทำถ้าไม่ใช่ชิซุจัง

คนที่มึนซึตี่แผ่นนั้นคือเราเจ็ดคนที่เป็นเพื่อนร่วมชมรมกระจายเสียงเท่านั้น

หากเป็นพวกผู้ชาย สมมติว่าฟูมิยะคุงหรือเรียวตะคนใดคนหนึ่งชอบจิอาคิ ชั้นแรกอาจพยายามแยกโคอิจิกุงให้พ้นไป หลังจากนั้นจึงเข้าไปปลอบโยนและตีสนิหจิอาคิ

ฟูมิยะคุงที่เป็นคนตัดต่อเก่งที่สุด อาจทำข้อความเสี่ยงได้แบบเนียนจนโคอิจิกุงจับไม่ได้ คงจะปรับโทนเสียงหรือเปลี่ยนความเร็วนิด ๆ ให้สมจริง ทางด้านเรียวตะ ได้ยินมาว่าถูกรื้อนปีนั้นเขาไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้าน และมารู้เรื่องอุบัติเหตุของจิอาคิตอนปีใหม่

ถ้าอย่างนั้นก็คือฟูมิยะคุงนั่นหรือ ฉันไม่เคยคิดว่าฟูมิยะคุงจะชอบจิอาคิ แม้ในบางสถานการณ์อาจชวนให้คิดเช่นนั้นได้นิด ๆ เพราะเขาขึ้นไปช่วยแบกจิอาคิลงเขาในวันเกิดเหตุ บางทีโทรศัพท์มือถือของเธออาจตกอยู่ในรถของเขาก็ได้ ฟูมิยะคุงอยู่ที่เมืองนี้ จะไปเยี่ยมจิอาคิเมื่อไรก็ได้ แต่จากคำบอกเล่าของอาซุ ดูเหมือนว่าหลังเกิดเหตุฟูมิยะคุงไม่เคยติดต่อกับจิอาคิเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ไม่แน่ว่าเขาอาจไปพบเธอโดยที่อาซุไม่รู้ก็ได้

ส่วนพวกผู้หญิง ฉันเท่ากับเป็นคนนอกขอตัดออกไปเลยนะ เมื่อครั้งที่เปิดใจกันระหว่างเข้าค่ายฤดูร้อน ฉันก็คิดเหมือนชิซุกะ คือใครก็ได้ ถ้าฉันเป่ายังฉุบแพ้แล้วต้องเป็นคนบอกคนแรก ฉันก็คงเอ่ยชื่อโคอิจิกุงออกไป เพราะคิดว่าคงไม่มีปัญหายุ่งยากอะไร

ตอนนั้นคิดว่าถ้าเอ่ยชื่อเพื่อนร่วมรุ่นในชมรมกระจายเสียงคงตื่นตัวกันนำดู แต่ถ้าฉันบอกว่าชอบใครคนใดคนหนึ่งทั้งสองคนที่นอกเหนือจากโคอิจิกง ก็จะถูกถามไฉ่ใหม่ว่า “ทำไมล่ะ” อีกอย่างหนึ่งฉันกับสองคนนั้นเรียนมัธยมต้นกันคนละโรงเรียนจึงไม่รู้จักนิสัยใจคอเท่าไร และถ้าบอกไปส่ง ๆ ว่าชอบที่หน้าตาเพียงอย่างเดียว เดียวก็จะสงสัยอีกว่า “ชอบจริง ๆ เหรอ” เลยคิดว่าถ้าเป็นโคอิจิกงทุกคนน่าจะเข้าใจ แต่ไม่เหมือนชิซูกะที่บอกว่าเมื่อเอ่ยชื่อเขาออกจากปากไปแล้วก็เริ่มสนใจเขาทรอกนะ

ฉันก็รู้สึกได้นะว่าโคอิจิกงเป็นคนจิตใจละเอียดอ่อน จะเรียกว่าละเอียดอ่อนได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ คือมีหลายครั้งที่เขาไม่ยอมรับผิดชอบสิ่งใด ๆ ทั้งที่ชอบทำตัวเด่นนะ

เราไปที่ศาลบนยอดเขาไซเง็ตสึเพื่อบันทึกภาพ “ตำนานจันทรวทวิ” กันไฉ่ใหม่ โคอิจิกงซึ่งเป็นประธานชมรมจะต้องแจ้งอาจารย์โอบะ ที่ปรึกษาของชมรม แต่เขากลับไม่ยื่นเรื่องเสียเฉย ๆ บอกว่า “จะขึ้นไปถ่ายทำการอธิษฐานขอพรเพื่อความรึกทั้งที ถ้ามีอาจารย์ไปด้วยก็หมดสนุกกันพอดี”

พออาจารย์เห็นผลงานที่ตัดต่อเสร็จแล้วก็โกรธมากที่รู้ว่าพวกเราทำกิจกรรมตอนกลางคืนกันตามอำเภอใจอย่างนั้น โคอิจิกงเอาตัวรอดเป็นคนแรก โดยปิดความรึกผิดชอบไปที่ชิซูกง บอกว่า “งานเอกสารเป็นหน้าที่ของรองประธานชมรมไม่ไฉ่หรือ” ชิซูกงโดนเข้าอย่างนั้นก็ต้องเป็นคนขอโทษอาจารย์ แต่ฉันยอมรึกเรื่องนี้ไม่ได้เลยจริง ๆ

พอเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง ฉันก็เริ่มสังเกตเห็นอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกหลายอย่างจนคิดว่าโคอิจิกงนี้ทำอะไรไม่ได้เรื่อง ส่วนเรื่องที่จิกอกกับโคอิจิกงทะเลาะกัน แล้วพวกเราด้วยกันทำละครวิทยุเพื่อให้ทั้งสองคนติดกันนั้น ไม่รู้ทำไมพวกเราจึงเข้าใจผิดกันหมด เรื่องกลายเป็นว่าจิกอกเป็นคนมาขอรึกฉัน ทั้งที่ความจริงแล้วโคอิจิกงต่างหากที่เป็นคนเอ่ยปากขอให้ช่วยทำอะไรสักอย่าง

ฉันไม่ได้บอกว่าใครเป็นคนขอรึกตอนที่ชักชวนให้ทุกคนร่วมมือไกล่เกลี่ยให้สองคนนั้นติดกัน โดยเสนอว่า “เราถือโอกาสทำละครวิทยุสักเรื่องหนึ่งสำหรับออกอากาศในเทศกาลวัฒนธรรมปีนี้กันเถอะ” แต่พอทำ

เสริจโคอิจิกงกลับบอกว่า “คิดแล้วเชื่อว่าต้องนำอายุขนาดนี้แน่ๆ” แล้วก็
อิตอดอเต็ยใหญ่โตอยู่คนเดียว ตรงนี้กระมังที่ทำให้ทุกคนเข้าใจผิด

แต่ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นกับโคอิจิกงอยู่ตลอดหรอกนะ เพราะเวลา
นึกถึงเขา ภาพลักษณ์ความเป็นหนุ่มเฒ่าและร่าเริงสนุกสนานจะเด่นชัดขึ้นมา
ก่อน ที่นึกถึงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ตอนไปเก็บข้อมูลด้วยกันขึ้นมาได้ก็เพราะ
ติดใจสงสัยเรื่องอุบัติเหตุของจิวากิ เลยไปเอาวิดีโอที่ถ่ายไว้สมัยนั้นออกมาดู
และเอาซีดีรายการวิทยุออกมาฟังอีกเท่านั้นเอง

ฉันย้อนดูช่วงที่ลงเขาหลังอธิษฐานขอพรที่ศาลบนยอดเขาไซเง็ตสึซึซ่า
หลายครั้ง สังเกตดูทุกรายละเอียดว่าจิวากิน่าจะหกล้มตรงจุดไหน ก็เลย
พบจุดหนึ่งที่น่าสนใจคือตอนที่ฉันหลุดปากออกมาว่า “ดาวสวยจัง” แล้ว
ได้แต่คิดว่าทำไมฉันถึงหยุดเดินตรงนั้นและมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ทั้งที่เพิ่ง
อธิษฐานขอพรให้ฉันกับเรียวตะซึ่งเพิ่งเริ่มคบกันว่า “ขอให้สนิทกันตลอดไป”
แท้ๆ

แล้วฉันก็หนีออก ตรงนั้นเป็นทางชันซึ่งมีก้อนหินเล็กใหญ่คละกัน
เฉพาะจุดนั้น ไม่รู้ว่าอาซุที่เดินตามหลังมาจะเตะหรือเหยียบก้อนหินจนมัน
กลิ้งและร่วงลงมาหรือเปล่า ฉันคิดว่าน่าจะเว้นระยะห่างสักหน่อยจึงเบี่ยง
ไปหยุดยืนข้างทาง เลยได้มองขึ้นไปบนท้องฟ้า

วิดีโอจับภาพตอนที่ฉันเซนิดๆ ก่อนจะหยุดยืนเล็กน้อย จึงคิดว่า
ตรงนั้นแน่ ก็พอดีมีแมลงปีกแข็งบินเข้าปากของอาซุ เลยหันไปสนใจแต่
ทางนั้น พอมาดูในวิดีโอก็เห็นชิซุจังที่อยู่ริมสุดของเฟรมภาพเสียหลักสิ้น
ไถลเกือบจะพร้อมๆ กับที่อาซุหัวเราะออกมา

จำได้ว่าวันนั้นชิซุจังใส่รองเท้าสานน่ารักมาก ตอนขึ้นเขาคิดว่าคงจะ
เดินยากสักหน่อย แต่รองเท้าที่สานด้วยยางสีเงินเส้นบางประดับด้วยลูกปัด
รูปดาวดวงเล็กๆ สีทองกระจายไปทั่ว ดูเหมาะกับการบันทึกภาพ “ตำนาน
จันทรเทวี” มาก

ส่วนหัวของรองเท้ามีรูปทรงคล้ายกับรองเท้าตะแบบหนึบสมัยโบราณ
ทำให้คิดว่าจันทรเทวีก็คงใส่รองเท้าแบบนั้น ฉันจำได้ดีเพราะระหว่างเดิน
ขึ้นเขาฉันคิดถึงจันทรเทวีไปตลอดทางว่า สมัยโบราณยังไม่มီးไฟฉาย มือ

ข้างหนึ่งคงต้องถือโคมกระดาษมาด้วย ต้องเดินขึ้นลงถึงสิบวันคงลำบากมากแน่ ตอนถูกนักกรบนีทไฟไล่ล่าก็หนีไม่พ้น คงกลัวสุดขีดเลยทีเดียว

ตอนลงเขาคนที่เดินตามมาข้างหลังทั้งคู้ยกันพลางหัวเราะ แต่ชิซุจังไม่พูดอะไรเลยจนไปถึงต้นสนเดี่ยว ฉันคงไม่ได้สำนึกเลยว่าจุดมุ่งหมายของวันนั้นคือการขึ้นไปบนที่กภาพ

คนที่สำนึกเรื่องนี้คือเรียวตะ เพราะจากนั้นเขาก็ตามถ่ายชิซุจังคนเดียว ชิซุจังเดินมึ่มปากแน่น ก้าวที่ละก้าวอย่างระมัดระวัง ตอนนั้นฉันมองเห็นแต่ข้างหลังของชิซุจัง แต่คิดว่าชิซุจังยังชอบโคอิจิกงอยู่แน่ พอลงมาถึงต้นสนเดี่ยวพุมิยะคูงก็โกรธมาก

“พวกเธอสำนึกกันรีเปเล่าว่าเรามาบนที่กภาพกัน ที่พอจะได้อภาพมาบ้างเนี่ยต้องขอบคุณชิซุจังนะ”

เขาพูดประมาณนี้ จริงสิ ชิซุจังอาจไปอธิษฐานขอพรเรื่องโคอิจิกง แต่ก็ยังนึกถึงงานของชมรมเป็นสำคัญ สวมกับเป็นคนเอาการเอางานจริงๆ ฉันคิดอย่างนั้น และคิดอย่างนั้นมาจนกระทั่งได้อ่านจดหมายฉบับที่แล้วของเธอ

ฉันไม่เคยสังเกตเลยว่าชิซุจังรู้สึกเครียดถึงขนาดนั้นที่อยากหัวเราะกับเพื่อนๆ ขอโทษนะ และฉันไม่รู้เลยว่าโคอิจิกงชวนเธอหัวเราะได้อย่างไรแบบเนียน ทั้งที่นั่นแสดงให้เห็นถึงจิตใจอันละเอียดอ่อนของเขา ฉันแย่มากที่จับผิดแต่จุดด้อยทำเดี๋ยวจนไม่สังเกตเห็นสิ่งดี ๆ ในตัวโคอิจิกง นอกจากจะไม่ใส่ใจกับความรู้สึกของชิซุจังแล้ว ฉันยังทำให้ชิซุจังเข้าใจหลายครั้ง

พอเห็นพงสาห่วยจากขนมปังไส้ยากิโฉบะติดฟันเรียวตะเราก็หัวเราะกัน มาสคาราไหลย่อยมาถึงใต้ตาของอาซุเราก็หัวเราะ หาดตัวอักษรไล่เดือนยึกยือของพุมิยะคูงที่อ่านแล้วกลายเป็นคำตลกๆ เพื่อจะได้หัวเราะกัน เราแค่หัวเราะกันเฉยๆ เท่านั้น ความจริงเราน่าจะพูดอะไรสักคำ อย่าง “เรียวตะพงสาห่วยติดฟันนะ” ไม่งั้นนอกจากคนที่ถูกหัวเราะจะไม่รู้ตัวแล้ว คนที่ไม่รู้ว่าคนอื่นหัวเราะอะไรกันก็จะพลอยกังวลไปด้วย

ชิซุจังเป็นคนเรียบร้อยอยู่เสมอ และเราไม่เคยหัวเราะชิซุจังเลย

แม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ทำให้ซุซังง่ำใจลึนะ ฉันไม่เคยหัวเราะซุซังง่ำแม้แต่ครั้งเดียวจริง ๆ

แต่ระหว่างเดินลงเขาคันนั้น ซุซังง่ำคิดว่าคนที่เดินตามมาข้างหลัง หัวเราะที่เธอสิ้นเสียงหลักละซึ ซุซังง่ำถึงได้ไม่หันมามองเราเลย ได้แต่เดินดุ่ม ๆ ลงเขาไปโดยไม่พูดไม่จาใช่ไหม และที่เฝ้าปากแน่นคงเป็นเพราะพยายามข่มความน้อยใจระมั่ง เพราะหลังจากลงไปถึงต้นสนเดี่ยวที่เชิงเขาแล้วก็ยังเงียบไม่พูดจากับใคร

ถ้าซุซังง่ำหยุดเดินแล้วหันมาดูสักนิด โคอิจิกงอาจแค้นใจให้ว่า “แมลงปีกแข็งบินเข้าปากอาซุมินเนะ” คงไม่ดีถ้าจะโทษว่าเป็นเพราะซุซังง่ำเข้าใจผิดไปเอง แต่เธอคิดมาตลอดใช่ไหมว่าคันนั้นเราหัวเราะเธอ

ทางวิบากเห็นจะมีแค่ตรงนั้นช่วงเดียว

ทางขึ้นเขานั้นทำเป็นขั้น ๆ เหมือนบันไดเอาไว้ มีแต่ช่วงที่น้ำป่าลงมา เวลาได้ฝุ่นเข้าเท่านั้นที่ขั้นบันไดถูกน้ำเซาะหายไป เหลือแต่ก้อนหินใหญ่บ้าง เล็กบ้างเกลื่อนอยู่ ถึงจะคอยซ่อมแซมแต่พอปีต่อมาเมื่อได้ฝุ่นเข้าก็จะกลับไปเป็นอย่างเดิมอีก จึงดูเหมือนว่าจะเลิกซ่อมแซมมาหลายปีแล้ว ถ้าเกิดมีใครหล่มบาดเจ็บขึ้นมาจะทำยังไงกัน

พอเป็นอย่างนี้ อาจารย์โอบะถึงได้โกรธลึนะ

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงคิดว่าจิอากิคงประสบอุบัติเหตุตรงที่เดียวกันนี้ว่าไหมซุซังง่ำ ตอนที่ซุซังง่ำลงเขากันมาสามคนคันนั้นจะนึกถึงตอนที่เรามาด้วยกันสมัยมัธยมปลายรีเปลา นึกถึงตอนที่โคอิจิกงกับจิอากิที่เดินอยู่ข้างหลังหัวเราะกันครั้นเครงรีเปล่านะ

ฉันไม่ได้อยากให้ใคร ๆ ปฏิเสธว่าฉันไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่ช่วยชี้แจงให้ฉันหายข้องใจหน่อยเถิดว่าฉันเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ

แล้วจะเขียนมาอีกนะ

เอ็ตสึโกะ

เรียน คุณทาทาคุระ เอ็ตสึโกะ

ฉันอ่านจดหมายของเธอแล้วละ

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้ว่าที่ทุกคนหัวเราะกันคืนนั้นเพราะแมลงปีกแข็งบินเข้าปากอาซุ

ฉันไม่ตีเองที่ไม่หันกลับไปมอง และถ้าไม่รู้ว่ามีเพื่อนๆ หัวเราะอะไรกันเพราะโคอิจิคุงไม่ช่วยบอกก็ไปตามเองทีหลังก็ได้จริงไหม ดูอย่างอาซุขนาดตกเป็นเป้าให้เพื่อนหัวเราะกันครั้นตรงอย่างนั้นยังพลอยสนุกไปด้วยถามว่า “เอ๊ะ อะไร อะไรเธอ” แล้วหัวเราะเสียงดังทั้งที่เธอเป็นตัวตลก ถ้าฉันทำอย่างนั้นได้ก็ดีหรอก

จริงอย่างที่เอ็งจั่งคิด ตอนนั้นฉันคิดว่าตัวเองเป็นตัวตลกที่ทำให้ทุกคนหัวเราะ ไม่ใช่เพราะฉันลั่นจนเกือบจะหกล้มอย่างเดียว แต่หัวเราะรอกเท่าที่ฉันใส่ด้วย

คืนนั้นทุกคนใส่รอกเท่าที่พ่ายกเว้นฉันคนเดียว คิดว่าคนอื่น ๆ ใส่กางเกงยีนกับเสื้อแขนยาว หรือไม่ก็เสื้อแขนสั้นทับด้วยแจ็กเก็ตแขนยาวแบบมีฮู้ด ดูเหมือนฟูมียะคุงจะเป็นคนบอกว่าควรแต่งตัวทะมัดทะแมงเหมาะสำหรับการขึ้นเขาตอนกลางคืน

แต่ฉันกลับใส่ชุดกระโปรงแขนสั้นคลุมด้วยเสื้อคาร์ดิแกนบางๆ และสวมรอกเท่าसान ที่ฉันแต่งตัวแบบนี้ก็เพราะอาซุเป็นคนชวนให้แต่งตัวแบบนี้ไปกัน

หลังการประชุมนัดหมายที่ห้องชมรม เราแยกย้ายกันกลับบ้านไปก่อน และฉันก็กลับกับอาซุตามเคย เราสองคนตื่นตื่นกันมากที่จะได้ออกนอกบ้านตอนกลางคืน

อาซุถามฉันว่าจะอธิษฐานขอให้รักกับใครได้อย่างราบรื่นนั้นหรือ ตอนนี้มีใครอยู่ในใจหรือเปล่า พอฉันตอบแบบไม่ค่อยแยแสว่า “เรากำลังจะไปบันทึกภาพรายการสารคดีกันนะ ไม่ใช่เวลาจะไปอธิษฐานขอพรอะไรจิงจ้งหรอก” อาซุก็บอกว่า “จริงด้วย เพราะคราวนี้เราจะได้เข้ากล้องด้วยนี่นา” แล้วก็เริ่มใส่ใจกับการที่จะได้เข้ากล้องขึ้นมา

ฉันทำหน้าที่สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ส่วนอาซุเป็นคนเขียนบท เราจึงไม่เคยเข้ากล้องเลยสักครั้งเดียว ก็เลยเริ่มตื่นเต้นขึ้นมาทันที

แผนการถ่ายทำสารคดีเรื่องนี้เดิมที่เราจะนำเสนอการเดินทางขึ้นไปอธิษฐานขอพรของจีจ้ง โดยมีเอ็จจ้งเป็นคนรายงาน แต่เนื่องจากเป็นสารคดีจึงตกลงกันใหม่ว่าน่าจะใส่ความรู้สึกที่ว่าทุกคนร่วมกันสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับตำนานลงไปด้วยดีกว่า จึงเปลี่ยนการเล่าเรื่องอย่างกะทันหันไปเป็นการเดินทางขึ้นไปอธิษฐานขอพรของผู้หญิงสี่คน เพื่อสื่อว่าสาว ๆ ในเมืองนี้ล้วนรู้จัก “ตำนานจันทรเทวี” กันทั้งนั้น แล้วค่อยใส่เสียงบรรยายของเอ็จจ้งลงไปทีหลัง

ฉันไม่ได้คิดอะไรเลยจนกระทั่งอาซุเอ็ยขึ้นมาว่า...แล้วเราจะแต่งตัวยังไงกันดี

ถ้าไปเก็บข้อมูลตอนกลางวันก็ควรไปทั้งชุดนักเรียนดีกว่า แต่การไปบันทึกภาพตอนกลางคืนในชุดนักเรียนจะดูแปลก หรือจะใส่ชุดวอร์ม แต่ดูเหมือนจีจ้งจะบอกว่าชุดวอร์มสำหรับออกกำลังกายไม่เข้ากับบรรยากาศการถ่ายทำเกี่ยวกับตำนานจันทรเทวี พูมิยะคุงเสนอให้ใส่ชุดที่เคลื่อนไหวได้คล่องตัว แต่จีจ้งเสนอว่าน่าจะแต่งตัวให้เข้ากับเนื้อเรื่องของตำนานดีกว่าไหม เอ็จจ้งที่ตามปกติไม่ค่อยสนใจเรื่องแต่งเนื้อแต่งตัวยังทำผมสวยและแต่งตัวดีเวลาถ่ายทำไม่ใช่หรือ

อย่างนี้หากมีแต่พวกเราใส่ชุดเดินเขาไปจะดูโดดจากบรรยากาศของตำนาน ยิ่งถ้าเอาผลงานไปประกวดแล้วคนแปลกหน้าที่ได้ดูจะเห็นเราเป็นตัวละครไหม

เห็นอาซุพูดใส่อารมณ์อย่างนั้นฉันก็พลอยคล้อยตามไปด้วย และคิดว่าถ้าใส่ชุดลาลองที่ไม่เข้าท่าไป โคอิจิกุงเห็นเข้าก็จะคิดว่ารสนิยมการแต่งตัวของฉันเป็นอย่างนี้ตัวเอง ได้ยินมาว่าทางขึ้นเขาทำไว้เป็นขั้นบันไดก็เลยคิดว่าน่าจะแต่งตัวสวยได้สักหน่อย

“คืนนี้จัดเต็มเลยนะ”

อาซุบอกก่อนแยกกันที่หน้าบ้าน คืนนั้นทุกคนนัดรวมตัวกันสองทุ่ม เราจึงตกลงกันให้อาซุมาที่บ้านฉันทุ่มครึ่ง ก่อนถึงเวลานั้นฉันรื้อเสื้อผ้า

ออกมาจากลินซัทซ์ ตัวนี้ก็ไม่ดี ตัวนี้ก็ได้ เลือกแล้วเลือกอีกจนอ่อนใจ อารมณ์ตอนนั้นเหมือนกับออกเตตครั้งแรกเลยละ

โคอิจิชอบแบบไหนก็ไม่รู้ อาจชอบชุดตามแฟชั่นอย่างในนิตยสาร “เปอติโซเลีย” ที่จีจ้อ่านเป็นประจำ เลื่อยืดที่จีจ้อใส่ไปเข้าค่ายฤดูร้อนก็น่ารักดี แต่ไม่ดีแน่ถ้าถูกมองว่าแต่งตัวสวยมาเพื่อโคอิจิคง งั้นเลือกชุดที่เข้ากับบรรยากาศตำนานจันทรเทวีดีกว่า

บ้าไหมที่ฉันจริงจังกับเรื่องแบบนี้มาตลอด ก่อนอื่นฉันหยิบรองเท้าสำหรับใส่ในฤดูร้อนคู่ที่ออกมาเพราะคิดว่าไม่มีอะไรเหมาะเท่านี้กันอีกแล้ว แล้วจึงเลือกชุดที่เข้ากับรองเท้าซึ่งก็คือชุดกระโปรงแขนสั้นที่ใส่แล้วคงจะรู้สึกหนาวไปหน่อย

อาซุผู้ไม่เคยตรงเวลามาช้าตามเคย เธอมาถึงบ้านฉันเมื่อหุ่่มสี่สิบห้า พอเห็นอาซุฉันตกใจ เพราะเธอมาในชุดเลื่อยืดแขนยาวกับกางเกงยีน ไม่ใช่ชุดสวยเลยสักนิด อาซุก็ตกใจเหมือนกัน

“ชิซูกะ แต่งตัวขึ้นเขาแบบนี้ไม่เป็นไรหรือ”

“ก็อาซุบอกมาให้จัดเต็มไง”

“อ้อ แต่พอบอกแม่ แม่ให้ใส่กางเกงไปดีกว่าเพราะมันอันตราย ฉันก็เลยจัดเต็มมาแบบนี้”

อาซุบอกแล้วชี้ไปที่ศีรษะให้ดูทรงผมที่ทำเป็นก้อนกลมไว้ที่หลังหูทั้งสอง เหมือนเจ้าหญิงทอหูกในตำนานทานาบาตะ^๗ มากกว่าจันทรเทวี เธอใส่เจลกลิ้งสตรอว์เบอร์รี่จับก้อนผมจนแข็งอยู่ทรงดูเต็มที่จริง ๆ แถมยังแต่งหน้าสวยไม่มีที่ติเสียด้วย ฉันคิดจะขอเวลาสักห้านาทีไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว แต่รู้สึกไม่ดีที่จะทำให้ทุกคนต้องรอก็เลยไปทั้งชุดนั้น และเพราะคิดว่าถึงอาซุจะแต่งตัวมาแบบนี้ แต่จีจ้อจะต้องแต่งตัวสวยมาแน่

ดังนั้นพอไปถึงต้นสนเดี่ยวซึ่งเป็นที่นัดพบฉันก็ตกตะลึง ทุกคนแต่งตัวแบบเดียวกับอาซุ มีฉันคนเดียวที่แต่งตัวสวย ฉันอายมาก

^๗ เทศกาลเฉลิมฉลองตามดวงดาวของญี่ปุ่น ตรงกับวันที่ ๗ เดือน ๗ โดยมีตำนานประจำเทศกาลคือเจ้าหญิงทอหูกกับหนุ่มเลี้ยงวัว

แต่ทุกคนดูเหมือนจะไม่ใส่ใจนัก

พุ่มิยะคุงแะววจิฉังกับโคอิฉิคุงที่ใส่แจ็กเก็ตมีผู้ตบเลื้อยิตลายเหมือนกันเบียบว่า อย่างนี้ฉันทรวทวิจะฉิจฉาแะคอยว่าเมื่อไรคุนี่จะเลิกกันใหม่เนี่ย ทำเอาโคอิฉิคุงโกรธไปพักหนึ่ง

เราเริ่มขึ้นเขาก่อนที่จะดึกไปกว่านั้น โดยเดินตามลำดับเดียวกับตอนขากลับ ระหว่างทางเรียวตะถามครั้งเดียวว่า “เดินไหวไหม” พอฉันตอบว่า “สบายมาก” แล้วยังไม่ได้พูดอะไรอีก ได้ยินเสียงโคอิฉิคุงกับฉิจฉังที่เดินตามมาข้างหลังคุยกันสนุกสนาน

“โคอิฉิทำไมใส่เสื้อตัวนี้มา เมื่อวานใส่แล้วไม่ใช่หรอ ฉันคิดว่าวันนี้เธอคงไม่ใส่มา ถึงได้หยิบมาใส่”

“บ้านฉันซักผ้าตอนกลางคืน ฉันก็แค่หยิบเสื้อที่ตากอยู่เอามาใส่เท่านั้นแหละ”

คิดว่าคุยกันประมาณนั้น ฟังคล้ายเถียงกันแต่ดูจะสนุก ฟังแล้วอดสงสารตัวเองไม่ได้ อยากรีบทำอะไรๆ ให้เสร็จจะได้กลับบ้านเสียที

ฉันทำท่าอธิษฐานขอพรไปอย่างนั้นทั้งที่ตั้งใจมาว่าจะขอให้โคอิฉิชอบฉัน แะพอทำอย่างนั้นความรู้สึกฟ่ายแพ้ก็พลุ่งขึ้นมาทิ่มแทงราวกับตัวฉันจะฉีกเป็นชิ้นๆ ฉันโผล่อกเมื่อเห็นทุกคนอธิษฐานขอพรกันเสร็จแะเริ่มเดินลงเขาเพราะจะได้กลับบ้านเสียที ยิ่งกว่านั้นขากลับทุกคนต้องเงียบ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะได้ยินเสียงคุยของใครแว่วมาเข้าหูด้วย ฉันเดินลงเขาด้วยอารมณ์ที่ว่าทุกอย่างจบลงด้วยดีแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น...ขณะที่ค่อยๆ เดินอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าว ก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเดินตามมาข้างหลังพูดขึ้นว่า “ดาวสวยจัง” คนพูดก็คือเอ็ฉฉังนั่นแหละ ฉันนึกว่าพูดถึงร่องเท้าสานของฉัน เพราะปกติเอ็ฉฉังเป็นคนคิดอะไรก็พูดออกมาตรงๆ ถึงไม่ได้ระบุประธานของประโยค ฉันก็ถือเอาว่าเป็นคำชม ตอนนั้นเองที่ฉิจฉังหัวเราะออกมาแล้วโคอิฉิก็ผสมโรงหัวเราะกันครึครื้น ฉันจึงคิดว่าสองคนนั้นเห็นฉันเป็นตัวตลกที่สวมรองเท้าสานมาแะยังแต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะนั้นเอง

ถ้าหันไปดูแล้วเห็นหน้าโคอิฉิกำลังหัวเราะ ฉันคงอดร้องไห้ออกมา

ด้วยความลับและเคารพ

ไม่ได้ ฉันจึงกัดฟันทนไม่หันหน้าไปดู อยากลงไปให้ถึงเชิงเขาเร็วๆ อยากกลับบ้าน อยากไปให้พ้นจากโคอิจิบัจจังเพียงเท่านั้น

ฉันไม่รู้เลยว่าตัวการคือเจ้าแมลงปีกแข็ง ภาพแมลงปีกแข็งที่บินเข้ามาเมื่อได้กลิ่นหอมหวานบนศีรษะของอาซู และบินเข้าไปในปากที่ทาลิปสติกของเธออย่างพอดิบพอดีคงน่าขันมาก ถ้าได้เห็นฉันย่อมหัวเราะแน่นอน แต่นึกภาพก็ขำจะแยแล้ว

และเป็นเรื่องธรรมดาที่ถ้าคิดขึ้นมาก็คงหัวเราะได้ แม้เวลาจะผ่านมาแล้วห้าปีก็ตาม

เหตุที่เกิดกับจัจจังไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่บอกได้ไหมว่าเมื่อรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้วเอ็งจัจจังตั้งใจจะทำอะไร ถ้าแค่อยากรู้อย่างเดียวฉันไม่เสียดายหรอกนะ เอ็งจัจจังมักจะอยู่ในพื้นที่ปลอดภัยเพียงลำพังและสนุกกับการเฝ้าดูพวกเรามาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเลยไม่ใช่หรือ

ฉันไม่บอกหรอกถ้าเอ็งจัจจังอยากรู้เพื่อสนองความพึงพอใจของตัวเองเพียงอย่างเดียว

รักและคิดถึง
ยามาซากิ ชิซูกะ

ถึงชิซูกะ

ขอโทษนะสำหรับจดหมาย

ฉันไม่เคยรู้เลยว่าทำไมเรื่องอะไรอย่างนั้นระหว่างชิซูกะกับอาซู แต่ในที่สุดก็ตัดต่อวิดีโอที่ออกมาโดยมีชิซูกะเป็นตัวเอก ชุดกระโปรงที่เธอใส่เหมาะกับเนื้อเรื่องที่สุดและกลายเป็นผลงานที่โดดเด่นมาก การที่สารคดีที่เราสร้างขึ้นจากข้อมูลที่เรารวบกันมาทั้ง “ตำนานจันทร์เทวี” ประวัติของศาลเจ้าโชเง็ตสึ และเทศกาล ได้รับรางวัลจากการประกวดเป็นครั้งแรก

อย่างนี้ ทำให้เห็นได้ว่าเมื่อผลลัพธ์ออกมาดี ทุกอย่างก็ดีไปหมดสินะ

รู้สึกใหม่่ว่าพอเราเขียนจดหมายถึงกันอย่างนี้บรรยากาศซักจะเครียดขึ้นทุกที คำพูดส่วนใหญ่เริ่มมีความหมายลึกซึ้งขึ้น ทั้งที่ซึซุจะดูเหมือนจะไม่ค่อยคิดอะไรมากแล้ว ถึงได้เอาวิดีโอสารคดีเรื่องนั้นมาเปิดให้ดูกันในงานฉลองแต่งงาน

ซึซุจึงเขียนว่าเหตุที่เกิดขึ้นกับจิอากิไม่ใช่อุบัติเหตุ หมายความว่าคนที่ทำให้จิอากิได้รับบาดเจ็บคือซึซุจึงไม่ก็อาชุอย่างนั้นหรือ และที่ว่าจะไม่เล่าให้ฟังถ้าฉันอยากรู้เพื่อสนองความพึงพอใจของตัวเองเพียงอย่างเดียวฉันไม่รู้ว่าจะพูดในฐานะใดกันแน่ ถ้าคนเขียนจดหมายถึงซึซุจึงคือคนที่ไม่ได้อยากรู้เรื่องราวเพราะความสอต่อรู้สอเห็นแน่ๆ อย่างเช่นพ่อแม่ของจิอากิ เธอจะเขียนอย่างนั้นใหม่

ฉันว่าที่ซึซุจึงพูดอย่างนั้นก็เพราะรู้ตัวว่ารู้อะไรมากกว่าฉันไม่รู้เท่านั้นละจริงๆ แล้วถ้าไม่ตั้งใจจะบอกก็ปล่อยให้เข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุทั้งหมดเรื่อง แต่เธอเขียนเหมือนก็เกินไป ฉันว่าเป็นเพราะซึซุจึงผู้ไม่รู้ว่าตอนนั้นเพื่อน ๆ หัวเราะเรื่องอะไรกันได้ดีลุกขึ้นมาเป็นต่อ ประมาณว่าอะไรกัน เรื่องแค่นี้ฉันยังรู้เลย เธอไม่รู้หรือทเธอ ลินะ

ซึซุจึงไม่ได้น้อยใจที่ถูกเพื่อน ๆ หัวเราะเพราะเห็นเป็นต้วตลก (ซึ่งเรื่องนั้นซึซุจึงคิดไปเองเสียด้วย) แต่อยากเปลี่ยนสถานะไปเป็นฝ่ายหัวเราะเพื่อนอย่างนั้นหรือ

ซึซุจึงเขียนบอกมาแล้วว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุ ดังนั้นถึงซึซุจึงไม่เล่าให้ฟัง ฉันก็จะสืบหาความจริงให้ได้ด้วยวิธีอื่น ไปถามอาซุก็ได้ และยังคงคิดว่าจะไปปรึกษาโคอิจิกุงด้วย หรือทางที่ดีอาจไปปรึกษาตำรวจ แต่ฉันไม่อยากจะตำรวจหรือ แม้จะรู้ว่าคนที่ทำให้จิอากิได้รับบาดเจ็บเป็นเพื่อนในกลุ่มเราเอง

ซึซุจึงถามว่าถ้ารู้แล้วฉันจะทำยังไงซะใหม่ ถ้าไม่ใช่อุบัติเหตุ ฉันก็จะสืบหาที่อยู่ของจิอากิและบอกให้รู้ว่าคนที่ทำร้ายเธออยู่ที่ไหน อยากให้คนคนนั้นเล่าความจริงทั้งหมดและขอโทษจิอากิ เท่านั้นเอง

หากมีแค่ฉันคนเดียวที่รู้เรื่องราวอะไรเลย แต่จิอากิได้รู้ความจริง

ทั้งหมดแล้ว และเรื่องจบลงโดยคนที่ทำร้ายขอโทษเธอ ส่วนจิอาากิก็ไม่ได้โทษใครเคือง ก็ไม่จำเป็นต้องเล่าให้ฉันฟังหรอก เพราะเรื่องผ่านมานานแล้ว และฉันไม่ได้อยากรู้เพื่อความพึงพอใจของตัวเองด้วย ความ เป็นเพื่อนของเราเปราะบางถึงขนาดมองความห่วงใยเพื่อนที่หายตัวไป อย่างไม่มีร่องรอย เป็นความอยากรู้อยากเห็นเพื่อสนองความพึงพอใจของตัวเองเฉยหรือ

ชิซุจังอาจคิดว่าเพราะฉันกับจิอาากิเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก จึงได้เขียนจดหมายมาถามความจริงจากเธอติดต่อกันหลายฉบับอย่างนี้ แต่สำหรับฉัน ถ้าคนที่หายตัวไปเป็นชิซุจัง ฉันก็จะทำเช่นเดียวกันนี้ ไม่ว่าจะ เป็นอาซุ เรียวตะ ฟูมิยะคุง หรือโคอิจิกุง ฉันก็จะทำอย่างนี้

ชิซุจังได้แต่งงานกับโคอิจิกุงมีความสุขดีไหม มีอะไรไม่ตีค้างคาใจ อยู่บ้างหรือเปล่า บอกได้ไหมว่าเธอมั่นใจในความรักที่โคอิจิกุงมอบให้ หลังเรียนจบเพื่อนร่วมชมรมสมัยมัธยมปลายอาจไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีก ก็จริง แต่ฉันคิดว่าการตัดเยื่อใยเช่นนั้นเป็นเรื่องน่าเสียดายสำหรับพวกเรา ที่ใช้ชีวิตช่วงหนึ่งร่วมกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนมมาก

ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยไปนานกี่ปีก็ยังอยากพบหน้ากัน คราวนี้จะต้อง พบให้ครบทุกคนให้ได้ คนที่อธิษฐานเช่นนี้มีแค่ฉันคนเดียวหรือเปล่านะ

ชิซุจัง โปรดตอบฉันที

เอ็ตสึโกะ

เรียน คุณทากาคูระ เอ็ตสึโกะ

ฉันอ่านจดหมายของเธอแล้วละ

ที่ผ่านมาฉันอาจฝังใจอยู่กับความหวาดระแวงว่าตัวเองเป็นผู้ถูก กระทำมาตลอดอย่างที่เอ็งจบบอก ที่ฉันยอมรับเช่นนี้ได้ก็เพราะตอนนั้นรู้แล้ว

ว่ามีคนที่เข้าใจและวางใจได้ เพราะฉันเขียนในจดหมายฉบับที่แล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับจีจิงไม่ใช่อุบัติเหตุ เอ็งจิงจึงคิดว่าไม่ฉันก็อาซุต้องเป็นคนทำร้ายจีจิง ถึงจะเอ่ยชื่ออาซุด้วย แต่ฉันรู้ทันทีว่าเอ็งจิงสงสัยฉันก็ตรงที่เธอถามถึงโคอิจินั่นละ

เอ็งจิงคงวาดภาพว่าฉันเป็นคนทำร้ายจีจิง ตัดต่อบทพูดจากละครวิทยุให้เป็นข้อความบอกเลิกแล้วส่งเข้าระบบฝากข้อความเสียงทางโทรศัพท์ของโคอิจิ เพื่อให้ทั้งสองเลิกกันและตัวเองได้เสียแทน

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ถึงจะจดทะเบียนสมรสกับโคอิจิ ทุกๆวันของฉันคงไม่สงบสุขเพราะหวาดระแวงว่าเขาอาจยังไม่ลืมจีจิงจริงๆ ถ้าเป็นจีจิงเธอจะเลือกชุดแบบไหน ทำอะไรให้เขากินเป็นอาหารเช้า ทุกวันจะแต่งเนื้อแต่งตัวยังไง ผ้าม่านละ ถ้วยชามละ จะปลอมโยนโคอิจียังไงเวลาที่เขาทำงานผิดพลาด... ถ้าฉันคิดหมกมุ่นอยู่อย่างนั้นป่านนี้คงสติแตกไปแล้ว

แต่ฉันไม่เคยเปรียบเทียบตัวเองกับจีจิงแม้จะเป็นห่วงอยู่ตลอดว่าเธอทำอะไรอยู่ที่ไหน เพราะโคอิจิกับฉันก้าวพ้นเรื่องของจีจิงมาแล้ว รู้ไหมว่าหมาความว่ายังไง ที่เอ็งจิงเดาไว้นั้นครึ่งแรกถูกต้องแล้ว แต่ครึ่งหลังผิด

เรามาพูดถึงครึ่งแรกกันก่อน ตอนกลับไปเยี่ยมบ้านช่วงวันหยุดเทศกาลบั้งเมื่อห้าปีก่อน ฉันติดต่อกับอาซุและจีจิง อาซุตกใจที่ฉันติดต่อกับจีจิง เพราะคิดว่าฉันไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในโอซากาเพื่อตามโคอิจิไป และยิ่งจีจิงไปเรียนต่อที่โรงเรียนอาชีวะในโกเบ อาจทำให้อาซุคิดว่าเรากำลังเปิดศึกรักสามเส้ากันอย่างดูเดือดอยู่แถบคันไซก็ได้ แต่มันจะเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง

มีเด็กที่จบจากโรงเรียนมัธยมปลายที่เดียวกับเราไปเรียนต่อแถบคันไซรวมแล้วราวสี่สิบคนเห็นจะได้ แต่เราแทบไม่ได้พบกันโดยบังเอิญในแถบนั้นเลย มีอยู่คนหนึ่งเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับฉันแต่อยู่คนละคณะ ปีหนึ่งๆจะพบหน้ากันภายในมหาวิทยาลัยแค่หนสองหนกระมัง

ฉันกับจีจิงแลกเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือถือกัน และตอนแรกๆที่มาอยู่คันไซก็โทร.ส่งข่าวคราวกันสัปดาห์ละหนเห็นจะได้ แต่พอพ้นช่วงวันหยุดยาวไกลเดินวัดต่างคนต่างมีเพื่อนกันแล้ว ก็เลยแทบจะไม่ได้โทร.หากัน

นานๆ ที่จีจิงจะโทร. มาตอนกลางคืนแล้วคุยกันถึงดึกตื่น ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เธอจินตนาการให้ฟังทั้งนั้น จีจิงเป็นคนรำเริงอย่างที่เราู้กัน เธอเล่าว่าพอไปงานสังสรรค์ เต็มยศคนนั้นคนนี้ก็มาชวนไปเที่ยว ซึ่งเธอก็สนุกไปด้วย แต่โคอิจิคอยบ่นว่าไม่รู้จบ ไม่เชื่อใจกันเลยทั้งที่โคอิจิเป็นคนที่คุณชอบที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (เป็นธรรมดาที่คนอย่างจีจิงจะต้องมีอันดับสองด้วย) ก็คุยกันแต่เรื่องทำนองนี้

ที่จีจิงโทร. มาไม่มีอะไรอื่นนอกจากอยากอวดความเนื้อหอมของเธอเท่านั้น เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายแล้ว ทั้งที่ไม่มีใครถามอะไรสักคำ แต่เธอก็จะมารายงานว่า xxx คุณมาขอเด็ด หรือโคอิจิกำลังสงสัยว่าเธอแอบคบกับ yyy คุณ...ทุกคนทำงานชะมัดเขม่นกันแทบตาย แต่เธอพูดแต่เรื่องนี้อยู่ข้างๆ โดยไม่หยาบจับอะไรเลยใช้ใหม่ น่าเอือมระอาจริง ๆ

ถ้าเป็นสมัยมัธยมปลายฉันคงฟังอย่างขวาง ๆ อยู่ในใจว่า ถ้าอย่างนั้นก็เลิกกันเสียไม่ดีกว่ารี ถ้าเป็นฉันจะไม่มีวันทำอะไรให้โคอิจิไม่สบายใจอย่างนี้หรอก แต่พอออกมาจากบ้านเกิด ฉันไม่อยากเสียเวลาไปกับการคิดอะไรจุกจิกกับความสัมพันธ์ในวงแคบ ๆ อย่างนั้นอีกต่อไป

รอบตัวมีคนเท่า ๆ คนที่น่าสนใจ คนที่เป็นที่ฟังได้เยอะเยาะไปหมด ขึ้นคอยสังเกตุทีละคนว่าคนนั้นคนนี้จะมองเราอย่างไรคงไม่ไหว ฉันจึงไม่สนใจเรื่องแบบนั้นอีก กลายเป็นว่าฉันชักเห็นใจจีจิงขึ้นมานิด ๆ น่าสงสารที่เธอยังกังวลอยู่กับความสัมพันธ์เก่า ๆ ทั้งที่ออกมาอยู่ในสังคมใหม่แล้ว

มาคิดดูอีกที ตอนนั้นเด็กสาวสวยโดดเด่นที่ชวนทออย่างจีจิงอาจรู้ตัวแล้วว่า พอมาอยู่เมืองใหญ่ตัวเองก็ไม่ต่างอะไรจากวัยรุ่นธรรมดาคนหนึ่ง แต่ก็ยังไมยอมรับสภาพของตนง่าย ๆ เลยพยายามเฝ้าอดอย่างเอาเป็นเอาตายกับเพื่อนเก่าที่รู้จักเธอสมัยยังเด๋นดั่ง แล้วอย่างนี้ไม่น่าเวทนาหรือหรือ

จีจิงก็เป็นธรรมดาหนึ่ง หลังจากพบกับอาซึในช่วงปีใหม่เมื่อห้าปีก่อน อาซึเคยเมลมาถามฉันว่าจีจิงกับโคอิจิเป็นยังไงบ้าง ตอนนั้นฉันยังตอบได้ว่าก็เห็นรักกันดีเช่นเคยนะ แต่จริงๆ แล้วมันไม่ดีเลย

เรื่องนี้เอาไว้เล่าทีหลังนะ พิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์แบบนี้ทำให้เปลืองเขียนอะไรที่ไม่ควรเขียนออกมาราวกับว่าไม่ใช่จดหมาย แต่เป็นบันทึก

หรือไม่ก็คำสารภาพบาปมากกว่า

ช่วงที่เอ็งจ้งกลับมาเยี่ยมบ้านไม่รู้สึกแปลกบ้างหรือ สำหรับเอ็งจ้งที่ไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศนานๆ กลับมาญี่ปุ่นที่ก็มองเห็นอะไรๆ แปลกตาไปมาก และที่บ้านเกิดก็จะต้องแปลกเป็นสองเท่า หรือว่าเอ็งจ้งเสียอย่างอยู่ที่ไหนก็ยังเป็นเอ็งจ้งคนเดิมใช่ไหม

พอได้ออกไปอยู่เมืองใหญ่ที่มีผู้คนมากมายกว่าที่บ้านเกิด ฉันใช้ชีวิตอยู่ด้วยความตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ไม่แคร์สายตาของคนรอบข้างอีกต่อไป และที่สำคัญที่สุดคือกล้าแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกมา ผลก็คือฉันผ่านขั้นตอนการสมัครงานอย่างรวดเร็วจนได้เข้าทำงานในบริษัทขนาดใหญ่ และระหว่างทำงานก็ได้แสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน กระทั่งได้เป็นคนทีใครๆ เรียกว่าหัวหน้า

เวลาพบกับเพื่อนเก่าก็พูดคุยกันได้เป็นอย่างดีและเมื่อพบกันที่บ้านเกิดก็น่าจะเป็นเช่นเดียวกัน...แต่ไม่ใช่

ฉันได้พบกับอซุช่วงเทศกาลบั้งก็เลยชวนจ้งมาด้วยโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ไม่รู้ว่าจะเจอกันที่ไหนดีจึงปรึกษากับอซุ เธอจึงแนะนำร้านอาหารอิตาลีเก๋ๆ ที่เพิ่งเปิดใหม่ พอฉันดูในอินเทอร์เน็ตปรากฏว่าเป็นร้านที่เซฟไปจำเรียนมาจากร้านอาหารมีชื่อเสียงของอิตาลี พอกลับมาที่ตระเวนหาที่มีบรรยากาศคล้ายชนบทของอิตาลีเพื่อสร้างร้านอาหารที่สวยเก๋ทั้งภายนอกและภายในร้านนี้ขึ้นมา

เมื่อจะไปร้านแบบนี้เป็นธรรมดาที่ต้องแต่งตัวสวยหน่อย โดยไม่เกี่ยวกับว่าอีกสองคนจะแต่งตัวอย่างไร แต่ทั้งอซุกับจ้งก็แต่งตัวสวยมาไม่เหมือนกับคนที่ไปบันทึกภาพบนเขา ก็เลยขึ้นมึนกันทั่วหน้า

ร้านนั้นอร่อยทั้งอาหารและไวน์ ขณะที่อซุคุยเรื่องคนที่ทำงานหักอกเธอ และจ้งนินทาโคอิจิ ส่วนฉันคุยอวดเรื่องที่ทางบริษัทพิจารณาแผนงานที่ฉันนำเสนอด้วยความรู้สึกที่ตัวเองเหนือกว่าเพื่อนๆ มาก อาจเป็นเพราะซักจะมาได้ทีแล้วก็ได้

คิดว่าตอนนี้แหละน่าจะเป็นโอกาสได้ลบภาพลักษณ์เดิมๆ ของตัวเองในอดีตเสียที ก็เลยชวนสองคนนั้นไปขึ้นเขาโซเร็ตสึ บอกว่าจะได้อธิษฐาน

ขอพรให้พวกเรามีความสุข อาซุกับจีจ้งตกลงทันที เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะร้านอาหารอยู่ค่อนข้างใกล้กับภูเขา

เราสามคนเดินไปที่ต้นสนเดี่ยวแล้วเริ่มเดินขึ้นเขา คอยอะไรไม่เป็นเรื่องไปตลอดทาง

จันทร์เทวีต้องขึ้นมาอธิษฐานขอพรถึงสิบวัน แล้วตำนานมันเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไร ถึงกลายเป็นว่าขึ้นมาอธิษฐานเพียงครั้งเดียวก็สัมฤทธิ์ผล สมัยนี้อะไร ๆ จะทำกันอย่างย่นย่อกันไปหมด ถ้าย่นย่อกระทั่งเรื่องแบบนี้ด้วยจะได้ไหมนะ อย่างการเดินทางแสวงบุญเดี๋ยวนี้ก็ขึ้นรถบัสไปกันแล้ว คำอธิษฐานคงไม่ค่อยสัมฤทธิ์ผล ดูอย่างตอนนั้นซี ชิซุจ้งเดินปิดปากเงียบลงมาจนถึงปลายทาง แต่คนที่ได้แต่งงานเป็นคนแรกกลับเป็นเอ็จจ้งที่เปิดปากพูดออกมาคนแรกเสียอย่างนั้น

จีจ้งเป็นคนพูดประโยคสุดท้าย วินาทีนั้นเองฉันรู้สึกวูบวาบขึ้นมาในส่วนลึก อะไรบางอย่างพุ่งขึ้นมาจากใจกลางร่างกายราวกับจะทะลักไหลออกมา แล้วสิ่งที่ทะลักไหลนั้นก็แผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง นิยามที่แท้จริงของสิ่งนั้นเรียกได้สั้น ๆ ว่าเป็น “ตัวตนของฉันในอดีต” นั่นเอง

พอขึ้นมาถึงยอดเขา ฉันก็กลับไปเป็นคนเดิมเหมือนเมื่อครั้งนั้นเสียแล้ว ฉันนั่งลงพนมมืออธิษฐานต่อหน้าศาลโดยไม่มีใบหน้าของผู้ชายคนใดผุดขึ้นมาในหัวคิด...ฉันผู้ไม่มีใครรัก แม้สู้สุดส่ำทำงานอย่างที่เพื่อนทุกคนทำกัน แต่ดูเหมือนจะมองว่าเป็นเพราะฉันอยากทำเช่นนั้นเอง ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังอธิษฐานว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข”

อาซุไปนั่งตรงหน้าศาลต่อจากฉัน พนมมือหลับตานิ่งอยู่ราวห้าหรือนานจนฉันเป็นห่วงขึ้นมาว่าจะปวดท้อง จีจ้งพูดขึ้นว่า “อาซุมีน อธิษฐานนานเกินไปแล้ว โลกมากแต่เราก็ไม่ได้มีความสุขกันพอดี” แล้วเข้าไปนั่งลงข้าง ๆ จนอาซุต้องเขยิบให้ ตอนนั้นอาซุทำหน้าที่ไม่พอใจมาก แต่จีจ้งไม่สนกล่าวคำอธิษฐานออกมาดัง ๆ

“ขอให้ได้เป็นเจ้าของโคอิจิ”

แล้วก็หันมายิ้มกับฉัน ชวนว่า “เราแลกเปลี่ยนดีกว่าไหม” ฉันคิดว่าจีจ้งคงดีใจที่ได้พบเพื่อนร่วมรุ่นอีกครั้ง ไม่ได้จริงจังกับการอธิษฐานขอพร

ลักเท่าไร

เราเดินตามกันลงจากเขา มีอาซุเดินนำหน้า จีจ้ง และฉัน ซึ่งเป็นไปเองโดยไม่มีใครจัด แต่ฉันคิดว่าถ้าตอนที่ขึ้นไปถ่ายทำวิดีโอได้เดินตามลำดับแบบนี้คงดี ถ้าฉันเดินหลังสุดก็จะไม่ตกเป็นเป้าให้ใครหัวเราะ อาซุซึ่งดูเหมือนจะอารมณ์เสียเอามากๆ เดินค่อมไปข้างหน้า จีจ้งโขยกรองเท้าสานสั้นเข็มตามลงไป ส่วนฉันเดินมองด้านหลังของจีจ้งไปตลอดทาง

ฉันเดินไปเงียบ ๆ ภาพเหตุการณ์ในอดีตหลายช่วงปรากฏขึ้นมาในหัววงคิดแล้วเลือนหายไป ภาพจีจ้งใส่เสื้อยืดคล้ายเดียวกับโคอิจิ จีจ้งที่โคอิจิรักเสมอไม่เสื่อมคลายแม้ว่าเธอจะนอกใจ และสองคนนั้นมองฉันด้วยสายตาอย่างไรเมื่อเดินเรียงท้ายอยู่ข้างหลัง ฉันรู้สึกเวทนาตัวเองที่คิดเช่นนั้น เวทนาตัวเองในตอนนั้นจนน้ำตาแทบไหล

แล้วอยู่ ๆ จีจ้งก็หันมาหัวเราะ พอดีกับที่เรากำลังเดินผ่านบริเวณที่มีก้อนหินกลื่อนอยู่ ฉันคิดว่าจีจ้งคงหัวเราะเพราะนึกถึงอะไรขึ้นมาได้ หัวเราะฉันที่แต่งตัวเด่นอยู่คนเดียวครั้งนั้น

หัวเราะแล้วจีจ้งก็หันหน้ากลับไปทันทีและออกเดินต่อ ส่วนฉันเจ็บใจ เจ็บใจ เจ็บใจ...เตะหินก้อนใหญ่กลิ้งหลุน ๆ ลงไป ไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดอะไรขึ้น แคร่ระบายความเจ็บใจเท่านั้นจริงๆ แต่ก้อนหินกลิ้งไปโดนเท้าจีจ้ง เธอเสียหลักทรุดลงไป เอามือข้างหนึ่งยันพื้น เผอิญหินบนพื้นก็เผลอกลิ้งไปอีก เธอก็เลยล้มหน้าคว่ำ

จีจ้งร้องเจ็บ ๆ เสียงลั่น อาซุยื่นมือไปช่วยจุดก็ลุกไม่ขึ้น ฉันทำอะไรไม่ถูก แล้วอาซุก็โทร.หาพุมิยะคุง ซึ่งขึ้นมาช่วยแบกจีจ้งขึ้นหลังเดินลงเขา โดยมีอาซุเป็นคนช่วยพยุงหลังจีจ้ง ฉันช่วยอะไรไม่ได้นอกจากถือกระเป๋าของจีจ้งตามลงมา

ฉันเป็นคนทำ ฉันเป็นคนทำ ฉันกลัวเสียจนพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เราพาจีจ้งส่งโรงพยาบาลแล้วนั่งอยู่ในห้องรอจนคุณแม่ของจีจ้งมาถึง ฉันส่งของที่ถือมาให้อาซุไปแล้ว เธอจึงเป็นคนส่งให้คุณแม่แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นบนภูเขาไซเง็ตสึให้ฟัง

อาซูเล่าให้คุณแม่ฟังว่าจีจ้งหกล้มเอง ซึ่งความจริงเป็นเช่นนั้นในมุมมองของอาซู ฉันเป็นคนชวนให้ไปขึ้นเขาไซเจ็ตลี ส่วนจีจ้งก้าวพลาดและหกล้มไปเอง อาซูเป็นคนโทร.เรียกพุมิยะคุงมาช่วย และรีบพาจีจ้งมาส่งโรงพยาบาลทันที อาซูไม่แสดงที่ท่าว่ามีอะไรผิดปกติ

ถ้าเธอไม่ได้ทำอะไรหลังจากนั้นละก็นะ

เอ็งจ้ะรู้เรื่องโทรศัพท์มือถือของจีจ้งหายหรือเปล่า

ระหว่างถือกระเป๋าของจีจ้งลงมาจากภูเขา ฉันเหลือบเห็นโทรศัพท์มือถือไหลล่อออกมาจากช่องกระเป๋าด้านหลังใน ยังคิดเลยว่าเป็นรุ่นเดียวกับของรุ่นน้องที่บริษัท ตอนขึ้นรถพุมิยะคุง จีจ้งกับอาซูนั่งเบาะหลัง ส่วนฉันที่เป็นคนถือกระเป๋าของจีจ้งนั่งที่นั่งข้างคนขับ พอมาถึงโรงพยาบาลฉันไปเข้าห้องน้ำเลยส่งกระเป๋าจีจ้งให้อาซูถือไว้และไม่ได้ขอคืน

ดังนั้นโทรศัพท์มือถือของจีจ้งจึงน่าจะอยู่ที่อาซู ช่วงนั้นอาซูเพิ่งเลิกกับแฟนที่ทำงาน ตอนดึกมันรู้สึกได้เลยว่าเธอโมโหมาก นัยว่านายนั้นเหยียบเรือสองแคมโดยที่อาซูไม่รู้แล้วก็ตามบอกลูก เห็นเธอนั่งอธิษฐานที่ศาลเจ้าบนยอดเขาไซเจ็ตลีอย่างเอาจริงเอาจัง และเคืองจัดเมื่อจีจ้งเข้าไปนั่งเบียด ทำให้คิดว่ายังชอบเขาอยู่ไม่น้อย

ระหว่างพาจีจ้งส่งโรงพยาบาลไม่มีเวลาที่ใครจะคิดอะไร แต่เมื่อตั้งสติได้ อาซูอาจสังเกตเห็นโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าของจีจ้งโดยบังเอิญขณะที่เธอนั่งอยู่ในห้องพักคอย นึกถึงเหตุการณ์บนเขา แล้วนึกถึงเรื่องที่จีจ้งเข้ามาขัดขณะที่กำลังอธิษฐานที่ศาลเจ้าขึ้นมา...เลยนึกอยากแกล้งจีจ้งก็เป็นได้

ละครวิทยุนั้นฉันมีส่วนร่วมในการผลิตและได้ฟังพร้อมกับทุกคนเมื่อมันเสร็จสมบูรณ์แล้วก็จริง แต่ฉันจำบทพูดไม่ได้ทุกคำหรือทุกประโยค ขนาคต้องกลับไปเปิดฟังอีกทีเมื่อเอ็งจ้ะเขียนมาถามเรื่องละครวิทยุ จึงได้พบว่ามีบทพูดประโยคนั้นจริง ๆ ด้วย แต่คงไม่แปลกถ้าอาซูจะจำได้ เพราะอาซูเป็นคนเขียนบทเอง และอาจไม่ค่อยชอบจีจ้งเป็นทุนอยู่แล้ว

จำตอนไปค่ายฤดูร้อนที่ทุกคนต้องเผยว่าชอบใครได้ไหม อาซูเป็นคนตอบว่า “ชอบโคอิจิ” แต่แรกโดยไม่ได้คล้อยตามความคิดของใครทั้งนั้น

ไม่ใช่หรือ

อุบัติเหตุที่เกิดกับจิจัง ไมลิ คติของจิจังครั้งนี้ตั้งเค้ามาตั้งแต่คืนนั้น
ที่ค่ายฤดูร้อนแล้วละ
เท่านี้พอหรือยังนะ

รักและคิดถึง
ยามาซากิ ชิซูกะ

ถึงชิซุจัง

ขอบใจนะที่เล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟัง
คิดว่านี่คงเป็นจดหมายฉบับสุดท้ายแล้วละ
ชิซุจังเขียนถึงการได้รับบาดเจ็บของจิกากิในตอนท้ายของจดหมาย
โดยใช้คำว่าคติ แต่ฉันยังคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุนะ จิกากิอาจหกล้มอยู่ดี
แม้ว่าชิซุจังจะไม่เตะก้อนหินลงมา ทางเดินเขามีดสนิทเลยใช้ไหม ถึงจะ
โกรธจิกากิที่เดินอยู่ข้างหน้าแค่นั้น แต่คงเป็นเรื่องยากที่จะตั้งใจเตะก้อนหิน
โดยเล็งไปที่เท้าเพื่อให้เธอหกล้ม ยิ่งไปกว่านั้น การคิดว่าพอฉันนี่ก็อยาก
ให้เธอหกล้มแล้วเธอก็หกล้มจริงๆ นั้นฟังดูอวดดีไปหน่อย

มนุษย์เราเนี่ย...บางทีก็คิดมากเกินไป ไม่ใช่ที่เราจะรู้อะไรไปหมด
ทุกอย่างเสียหน่อย

บางทีจิกากิอาจกำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอยู่ที่ไหนสักแห่งโดย
ไม่คิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุหรืออะไร สัมกับที่เป็นจิกากิที่สุด

สุดท้ายนี้ขอถามอีกเรื่องหนึ่งได้ไหม
ตอนนี้ชิซุจังกับโคอิจิมิมีความสุขดีไหม

เอ็ตสึโกะ

เรียน คุณทากาคุระ เอ็ตสึโกะ

ฉันโล่งใจมากเลยที่เอ็งจ้งบอกว่าเรื่องนั้นเป็นอุบัติเหตุ

โคอิจึเคร้าจริง ๆ เมื่อจ้งบอกเลิก ฉันเคยบอกเขาว่าถึงจ้งจะไม่ยอมให้พบ แต่ลองไปที่โรงพยาบาลสักครั้งหนึ่งดูไหม โคอิจึไม่ไป บอกว่าถ้าทำอย่างนั้นเดียวเธอจะพานเกลียดชังหน้าเขาไปเลย เอ็งจ้งอาจมองว่าสุดท้ายโคอิจึก็ไม่ได้ทำอะไรเพื่อจ้งเลย แต่ที่ถูกต้องคือโคอิจึเลือกที่จะไม่ทำอะไรเพื่อจ้งมากกว่า

รู้ไหมว่าการไม่ทำอะไรเลยนั้นเป็นเรื่องยากที่สุด ฉันส่งดอกไม้และของเยี่ยมเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปหลายครั้ง แต่คิดว่านั่นเป็นการทำเพื่อให้ตัวเองสบายใจมากกว่า ฉันรู้ว่ามันไม่ดีเลยและก็รู้สึกผิด จึงส่งของไปด้วยความรู้สึกอยากขอโทษจ้งจริงๆ

โคอิจึเป็นคนจิตใจละเอียดอ่อน ความสะเทือนใจที่ต้องเลิกกับจ้งทำให้เขาไม่มีสมาธิทำงาน จนถูกย้ายแผนกเพราะทำงานบกพร่องบ่อยมาก ฉันพยายามทำให้เขาตัดใจจากจ้งโดยบอกว่า คงมีผู้ชายคนอื่นที่เธอเห็นว่าพิเศษกว่าโคอิจึอีกหลายต่อหลายคนแล้ว แต่ที่เขาเข้าใจนั้นก็เพราะจ้งไม่คิดว่าเขาพิเศษอีกต่อไปแล้วนั่นแหละ ฉันเองพยายามทำให้เขากลับมาเป็นโคอิจึคนเดิม ต้องรองรับน้ำตาของเขาไม่รู้ว่กี่ครั้ง

นับจากวันนั้นผ่านมาแล้วห้าปี โคอิจึที่เธอเห็นในงานแต่งงานนะวิเศษใช้ใหม่

สุดท้ายนี้ถ้าเธอรู้ที่อยู่ของจ้ง และมีอะไรที่ฉันสามารถทำได้ ช่วยบอกด้วยนะ

ขอให้เอ็งจ้งสุขภาพดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

รักและคิดถึง
ยามาซากิ ชิซูกะ

*

ถึง เอ็จจ้ง

สบายดีไหม ไม่ได้ติดต่อกันนานเลยนะ ที่นี้กำลังอยู่ในช่วงกลางฤดูร้อนละ

เอ็จจ้งอยู่ทางซีกโลกใต้ คงจะเป็นฤดูหนาวสินะ หรือว่าที่แอฟริกาจะร้อนกว่าที่นี้ตลอดปี ฉันคิดว่าต้องรายงานเรื่องงานแต่งงานของชิซุจ้งให้เอ็จจ้งได้อ่านเสียที แต่ก็เลือกไม่ถูกว่าจะเริ่มจากเรื่องไหนดี เอาเป็นว่าเริ่มจากงานแต่งงานเลยก็แล้วกันนะ

ณ งานแต่งงานของชิซุจ้งกับโคอิชิซึ่งฉันไปร่วมงานตามบัตรเชิญที่ส่งถึงเอ็จจ้งนั้น...ต่างจากที่เราวางแผนกันไว้อย่างสิ้นเชิง

ตั้งแต่ปีที่แล้ว ฉันซึ่งเป็นนักแสดงในคณะละครจากโตเกียวเข้าไปอยู่ในห้องพักที่เอ็จจ้งมาพักเวลากลับญี่ปุ่น และเป็นคนรวบรวมไปรษณียบัตรส่งไปให้เอ็จจ้งทางโน้น ฉันตกใจที่เห็นการ์ดแต่งงานของสองคนนั้นเพราะเป็นเรื่องไม่คาดฝันจริง ๆ จนถึงกับต้องโทร.ทางไกลระหว่างประเทศไปหาเอ็จจ้งเป็นครั้งแรก

พอดีเอ็จจ้งบอกว่าเสียตายนที่กลับมาร่วมงานแต่งงานที่ญี่ปุ่นไม่ได้ เพราะสามมีงานต้องทำอยู่ทางโน้น และฉันสนใจอยากไปงาน ก็เลยเสนอว่าจะไปแทนเอ็จจ้งแล้วเขียนรายงานส่งมาให้อ่าน และเอ็จจ้งเป็นคนบอกให้ฉันปลอมตัวเป็นเอ็จจ้งให้เพื่อน ๆ ตกใจเล่น

เอ็จจ้งยังหัวเราะแล้วบอกว่า ถ้าแสดงได้จนจบงานโดยไม่มีใครจับได้ จิอาคิงถือเป็นนักแสดงดาวเด่นเลยทีเดียว ฉันคิดว่าเพื่อน ๆ จะจับได้ทันทีที่เห็น แต่ว่าไม่ใช่...

วันงาน พอฉันไปปรากฏตัวที่ “โรงแรมเซ็งตสึ” ทุกคนก็ร้องทักเป็นเสียงเดียวกันว่า “เอ็จจ้ง” เรารูปร่างคล้ายกัน แต่ใบหน้ากับเสียงไม่เหมือนกันใช่ไหม ฉันแก้มักพูดเสียงทุ้มแบบเอ็จจ้ง แต่ความทรงจำของพวกเขาคง

เลื่อนรางไปเสียแล้ว จนฉันนึกสงสัยเลยเกิดไปว่าพวกนั้นอาจวางแผน
ตลบหลังให้ฉันตกใจเสียเองก็ได้

ใบหน้าฉันอาจเปลี่ยนไปไม่น้อยจากสมัยก่อน เพราะตอนทำ
ศัลยกรรมลบรอยแผลบนใบหน้าฉันได้แก้ไขบริเวณตาและจมูกนิดๆ ด้วย
แต่คิดว่าหน้าตาไม่เหมือนเอ็งจางอยู่ดี เพื่อนๆ คงคิดว่าเอ็งจางโตแล้วดูดีขึ้น
กระมัง เพราะแต่ก่อนเห็นแต่ใส่แว่นตาอันเบ้อเริ่มและผมกระเซิง

ใครๆ ก็บอกว่าเอ็งจางสมกับเป็นคุณนายและอาจคิดว่าเอ็งจางไป
ศัลยกรรมมานิดๆ ก็ได้ เสียมารยาทมากเลยพวกนี้ ฉันก็พลอยเป็นไปด้วย
อีกคน ขอโทษนะ

ฉันสังเกตเห็นโคอิจิชำเลื่องมาทางฉันบ่อยๆ แต่แขกเยอะมากเลย
ไม่มีโอกาสเข้าไปใกล้ชิซุจังกับโคอิจิ ถึงเขาจะสงสัยแต่คิดว่าจับไม่ได้หรอก

ในงานพวกเพื่อนๆ ไม่ได้คุยอะไรกันเป็นเรื่องเป็นราว เพราะเป็น
งานเลี้ยงที่สุนทรพจน์ยาวเยิ่นเย้อ แถมยังมีการแสดงอีกหลายรายการ (อย่าง
การรำว่าของญาติๆ รุ่นคุณป้าเป็นต้น!) และฉันก็เป็น“เอ็งจาง” อยู่อย่างนั้น
ตั้งแต่ต้นจนจบ

ฉันถ่ายรูปเพื่อจะได้ส่งมาให้เอ็งจางดู และพอเรียวตะคุงเห็นกล้อง
ถ่ายรูปที่ฉันวางไว้ริมโต๊ะก็เอ่ยขึ้นว่า “เอิตสึโกะใช้ของแบบนี้ไปแล้วนี่”

กล้องถ่ายรูปตัวนั้นเป็นกล้องที่ฉันใช้ถ่ายรูปโปรโมตตัวเองตั้งแต่สมัย
เป็นนางแบบ เป็นกล้องที่ใช้ง่ายจึงหยิบติดมือไปด้วยโดยไม่ได้คิดอะไรมาก
พอได้ยินอย่างนั้นจึงนึกขึ้นได้ว่าเอ็งจางเป็นคนที่ไม่ถนัดเรื่องอุปกรณ์จำพวกนี้
ยังเคยกดปุ่มเครื่องบันทึกเสียงผิด ทำเอาข้อมูลในเทปที่อุตส่าห์ไปสัมภาษณ์
มาถูกลบจนเกลี้ยง

ฉันคิดเหมือนกันว่าจะเผยโฉมหน้าเสียเลย แต่กลับบอกไปว่าฉัน
อยากมีรูปกับเขาบ้าง เลยขอยืมกล้องสามี่มาถึงจะใช้ไม่ค่อยเป็นเท่าไร
แล้วฝากกล้องไว้กับเรียวตะคุง รูปที่แนบมาด้วยจึงมีรูปฉันหลายใบเลย
ฉันพบกับเอ็งจางครั้งสุดท้ายก่อนที่ใบหน้าจะเป็นแผลใช้ใหม่ ดูรูปแล้วคิด
ยังไง เหมือนเอ็งจางไหมล่ะ

ฟิล์มในกล้องหมดลงเมื่อเข้าสู่ครึ่งหลังของงานกระมัง เรียวตะคุง

เตรียมฟิล์มมาเพื่อแต่อยู่ที่ห้องฝากของตรงพรอนต์ เราสองคนจึงออกมาจากบริเวณงานครู่หนึ่ง และขณะที่กำลังเปลี่ยนฟิล์มอยู่ที่ลิอบบี้ ฉันก็ต้องสะดุ้งเพราะเขาพูดขึ้นว่า

“รู้หรือเปล่าว่าจริงๆได้รับบาดเจ็บที่ใบหน้า หลังจากนั้นสุขภาพจิตก็แย่มาก ตอนนี้อยากตัวไปไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน ที่ถามก็เพราะเห็นว่าเอ็ดดี้ก็เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก อาจจะมีอะไรบ้าง คนลือกันว่าเธอฆ่าตัวตาย ไปผูกคอตายบนภูเขาชิงเจ็ดสีอะไรแบบนี้ ฉันเป็นห่วงมาตลอดเลย”

พูดถึงไครณะ ฉันคงทำหน้าที่เดียว ดูเหมือนว่าเรียวตะคุงก็พึ่งมาจากฟูมิยะคุงอีกทีจึงไม่รู้รายละเอียด แต่ดูๆ แล้วเรียวตะคุงน่าจะเป็นห่วงเอ็ดดี้มากกว่าฉัน เพราะเขาทักว่าสวยขึ้นเสียจนตกใจ คงหาเรื่องคุยกับเธอสองต่อสองกระมัง เขາถามว่า ถ้างานเลี้ยงเลิกแล้วจะทำอะไรต่อรีเปล่า แต่ฉันไม่ได้ว่าอย่างไร

ที่จริงแล้วพ่อแม่ต้องย้ายไปที่อื่นด้วยเรื่องงานจึงหะเดียวกับที่ฉันเกิดแผลบนใบหน้า ฉันเลิกทำงานนางแบบแล้วตามไปอยู่กับท่าน แต่ไม่ยอมให้โคอิจิรู้ว่าไปอยู่ที่ไหน ช่วงหนึ่งจึงไม่ได้ติดต่อกับใครเลยยกเว้นเอ็ดดี้ ไม่นึกเลยว่าจะลือกันแยะๆ แบบนั้น!

ฉันไม่ค่อยตกใจเท่าไรที่ชิซุจังกับโคอิจิแต่งงานกัน แต่อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงห้าปีตั้งแต่หน้าฉันเป็นแผล ทั้งที่แค่ติดต่อกันไม่ได้เท่านั้น แต่ลือกันว่าฉันหายสาบสูญไปบ้าง สภาพจิตใจแย่บ้าง ฆ่าตัวตายบ้าง ซ้ำร้ายยังว่าขึ้นไปผูกคอตายบนภูเขาชิงเจ็ดสีเสียด้วย ไม่รู้ว่าพวกเขามองเรื่องราวที่เกิดขึ้นวันนั้นยังง่เหมือนกัน ฉันชักอยาการู้จนไม่มีอารมณ์สนุกกับงานแต่งงานเสียแล้ว

หลังจากที่งานแต่งงานจบลง ฟูมิยะคุงเป็นคนชวนสมาชิกชมรมกระจายเสียงทั้งสี่คนไปดื่มกันต่อ ฉันปฏิเสธเพราะบ้านไม่ได้อยู่ในเมืองนั้น และไม่มีเวลาแล้ว ก่อนจะขึ้นชินคันเซ็นกลับทันที ฉันว่าฉันตัดสินใจถูกแล้ว ขึ้นตามไปดื่มต่อพวกนั้นต้องจับได้แน่

ฉันอยากรู้มากกว่าเพื่อนๆ คิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน พอกลับถึงคอนโตะ

ก็รีบติดต่ออาชุนินทันทีเพื่อค้นหาความจริง จะไปถามซึซุกะที่เพิ่งแต่งงานใหม่ ๆ ได้ยังไงจริงไหม แต่อยู่ ๆ ฉันจะติดต่อไปหาทั้งที่ภายในงานฉันสวมรอยเป็นเอ็จจั้งตั้งแต่ต้นจนจบ เกรงว่าจะนำสงสัยไปกันใหญ่ อีกอย่างอาชุนินอาจไม่ยอมเปิดเผยความจริง ก็เลยตัดสินใจเป็นเอ็จจั้งต่อไปอีกสักพัก

ที่แรกฉันคิดจะติดต่ออาชุนินทางเมลเพราะแลกเมลแอดเดรสกันมาแล้ว แต่นึกขึ้นมาได้ว่าฉันตั้งแอดเดรสด้วยชื่อจริงและวันเดือนปีเกิดทั้งแอดเดรสที่ใช้ผ่านคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือ จึงใช้เมลไม่ได้และเขียนจดหมายแทน

ฉันต้องพยายามอย่างมากเพื่อไม่ให้อาชุนินสงสัย

อาชุนินเคยซื้อชุดกระดาษเขียนจดหมายลายดอกลาเวนเดอร์จากสตูดิโอมีชื่อมาฝากเอ็จจั้งเป็นของที่ระลึกจากฮอกไกโด ฉันจึงสั่งซื้อจากทางอินเทอร์เน็ต ตอนนั้นฉันได้รับผ้าเช็ดหน้า แต่คิดว่าได้ชุดเขียนจดหมายน่าจะดีกว่า และเคยค้นข้อมูลเรื่องสตูดิโอนี้มาก่อนแล้ว

ฉันไปซื้อหนังสือแนะนำวิธีเขียนจดหมายมาศึกษาเพื่อจะได้เขียนสำนวนสมเป็นคุณนายสักหน่อย และเรียนรู้การใช้คำว่า เรียน เป็นการขึ้นต้นอย่างเป็นทางการ ไม่ใช่คำว่า ถึง ซึ่งไม่ควรใช้กับคนที่อาวุโสกว่า แต่ใช้เขียนถึงเพื่อนได้ ทั้งยังต้องระวังเวลาเรียกชื่อ เพราะเอ็จจั้งเรียกอาชุนินว่าอาชุนิไซใหม่ ฉันยังอุตสาห์ยกเอาเรื่องแมลงปีกแข็งบินเข้าปากเธอมาพูด เพื่อจะได้ระลึกถึงความหลังที่มีร่วมกัน

แทนที่ทุกอย่างจะดี แต่กลับไม่ได้เรื่อง อาชุนินสงสัยว่าฉันไม่ใช่เอ็จจั้ง การเขียนจดหมายด้วยลายมือส่งไปนั้นคงไปสะกิดต่อมนักแต่งเรื่องของอาชุนิน และคงทำให้เธอค่อย ๆ คิดฟุ้งซ่านเลยเถิดไปไกลมาก

อย่างคำถามที่ว่า บทพูดสุดท้ายของละครวิทยุเรื่องนั้นคืออะไร ตอนที่เรออดเสียงละครวิทยุกันฉันเป็นคนอ่านเอ็จจั้งขึ้นมาว่า “ทำไมถึงจบเรื่องด้วยบทพูดแบบนี้ล่ะ” และเอ็จจั้งบอกว่า “ก็ตัวเลือกแรกมัน...” ไซใหม่ ฉันพยายามนึกถึงบทสนทนาในตอนนั้นจนหัวหมุนตัวเลยละ

แล้วยังถามอีกนะว่าเอ็จจั้งเปลี่ยนคำเรียกอาชุนินไปเป็นอาชุนิตั้งแต่

เมื่อไร

และว่าใครๆ ก็รู้เรื่องแมลงปีกแข็งบินเข้าปากเธอไม่ใช่หรื

เรื่องการแต่งงานของอาซุมิน (เจ้าสาวเป็นรุ่นพี่ที่ทำงานของฟูมิยะคุง เซียวนะ!) ก็เหมือนกัน ฉันไม่แน่ใจว่าเธอบอกเรื่องนี้ต่อหน้าทุกคนหรือเปล่า หรือว่าพูดตอนที่หัวของฉันกำลังเต็มไปด้วยเรื่องการหายสาบสูญของตัวเอง

ฉันเอาตัวรอดมาได้ และระหว่างที่เขียนจดหมายโต้ตอบกับอาซุมินต่อไปนั้น เรื่องที่นึกไม่ถึงเกี่ยวกับแผลบนใบหน้าของฉันและความ เป็นไปต่อจากนั้นก็ผุดขึ้นมาเรื่อยๆ จนทำให้ฉันนึกเสียใจว่าไม่น่าทำเรื่อง แบบนี้เลย

ช่วงท้ายๆ ของจดหมาย อาซุมินยกเอา “ข้อสันนิษฐาน” ของฟูมิยะคุง ขึ้นมาพูด ซึ่งฉันคิดว่า “ข้อสันนิษฐาน” นั้นน่ากลัวลึนดี ฉันเพิ่งรู้เป็นครั้งแรก ว่า ถ้าคนเก่งๆ ลักคนตั้งข้อสันนิษฐานขึ้นมาว่า “เรื่องเป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ” หรือเห็นว่า “มันก็เป็นไปได้” ข้อสันนิษฐานนั้นจะกลายเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าครั้งนี้เอ็ฉัจงเป็นคนเขียนจดหมายเอง ฉันคิดว่าเธอคงเชื่อข้อสันนิษฐาน ของฟูมิยะคุงเหมือนกัน

ตามข้อสันนิษฐานนั้น ชิซุจังตกเป็นที่สงสัยด้วย ฉันจึงเขียนจดหมาย ถึงชิซุจัง ซึ่งเธอมีท่าทีต่อต้านอย่างมาก เพราะฉันไปแตะเรื่องของเธอกับ โคอิฉิเข้า

เวลาเขียนจดหมายถึงชิซุจัง ฉันสันนิษฐานเรื่องราวไปलगตามเธอ หลายเรื่อง เพราะคิดว่าการที่จะให้ชิซุจังเผยความรู้สึกจากใจจริงออกมาได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยข้อสันนิษฐานอะไรสักอย่าง เหมือนกับที่ข้อสันนิษฐานของ ฟูมิยะคุงทำให้อาซุมินเผยความรู้สึกจริงๆ ออกมา การตั้งข้อสันนิษฐาน ทั้งที่ฉันรู้ความจริงอยู่แล้วเป็นเรื่องยาก ระหว่างที่เขียนจดหมายโดยคิดว่า ถ้าเป็นเอ็ฉัจงคงคิดอย่างนั้นอย่างนี้เรื่อยไปนั้น ฉันก็เริ่มรู้สึกว่เวลาที่เขียน จดหมายนั้นตัวฉันกลายเป็นเอ็ฉัจงอย่างสมบูรณ์

ชิซุจังคิดว่าเธอเองเป็นคนทำให้ฉันหกล้มและอาซุมินเป็นคนฝาก ข้อความเสียใจไว้ในโทรศัพท์ แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้นเลย

ฉันใส่รองเท้าส้นเข็มเดินบนทางขึ้นเขามืดๆ และหกล้มคว่ำลงไปเอง

ฉันตกใจมากที่เสียโฉมแต่ไม่ถึงกับเป็นบ้า ยังมีสติพอที่จะคิดถึงเรื่องภายนอกอย่างสุขุม เพราะอย่างนั้นฉันถึงคิดใช้โอกาสนี้ส่งข้อความบอกเลิกโคอิจิ ผากไว้ในโทรศัพท์ของเขา

ฉันเป็นคนฝากข้อความไว้เองโดยไม่ได้คิดถึงบทพูดในละครวิทยุอะไรนั่นเลย อาจฟังดูเหมือนละครน้ำเน่าเพราะตอนนั้นฉันอยู่ในอารมณ์อยากเลิกกับเขาเหลือเกินเท่านั้นเอง อีกอย่างคือทุกคนรับรู้คำพูดในข้อความที่ฝากไว้จากคำบอกเล่าของโคอิจิใช่ไหม เขาจำบทพูดในละครวิทยุเรื่องนั้นได้ทุกคำ จึงไม่รู้ว่าเขาบอกทุกคนตรงตามข้อความที่ฉันฝากไว้จริง ๆ หรือเปล่า

ฉันยังมีเรื่องที่ต้องรับผิดชอบอยู่ดี นั่นคือฉันเข้าใจผิดว่าทำโทรศัพท์มือถือหาย ความจริงแล้วแม่วางกระเป๋าของฉันไม่ดี โทรศัพท์มือถือเลยตกอยู่ที่ใต้ที่นั่งข้างคนขับในรถของเราเอง

คิดว่าเอ็งจั่งจะต้องตกใจมากเหมือนกันถ้าได้อ่านจดหมายของสองคนนั้น เพราะเอ็งจั่งรู้เรื่องแผลบนใบหน้ากับเรื่องที่ผมเลิกกับโคอิจิจากเมลที่เราส่งถึงกันมาตลอดอยู่แล้ว แต่ที่ทำให้ตกตะลึงคงไม่ใช่เรื่องบาดแผลหรือเรื่องที่ว่าทุกคนคิดอย่างไรกับความเป็นไปหลังจากนั้นหรือใช่ไหม

ฉันคิดว่าตัวเองโชคดียิ่ง ๆ ที่ได้อยู่ชมรมกระจายเสียงสมัยมัธยมปลาย ได้พบกับเรื่องสนุก ๆ มากมาย และที่ดียิ่งที่สุดก็คือมีเพื่อนที่จะเชื่อใจกันไปได้ตลอดชีวิต แต่ชีวิตวัยรุ่นไม่ได้สวยงามอะไรนัก เพราะฉันเองก็มีเรื่องที่ไม่พอใจอยู่บ้าง

ฉันทำสำเนาจดหมายที่ผมเขียนคราวนี้ไว้แล้ว คิดว่าส่งให้เอ็งจั่งทั้งหมดเลยดีไหม แต่ก็ลังเลเพราะในนั้นมีส่วนที่เป็นภาพลักษณ์ของเอ็งจั่งตามความคิดของฉันอยู่ไม่น้อย ซึ่งอาจทำให้เอ็งจั่งรู้สึกแปลก ๆ มีเรื่องของเอ็งจั่งกับเรียวตะ เรื่องที่ซึนซมสามิเธอ ทั้งยังเขียนอะไร ๆ ตามอำเภอใจเพื่อให้ซึซุจ้งเชื่อว่าฉันเป็นเอ็งจั่งด้วย

ถ้าได้รู้ความจริงของเรื่องที่ผมสันนิษฐานกันไปต่าง ๆ นานาแล้ว ความทรงจำในอดีตคงจะเปลี่ยนไปบ้าง เรามาเรียบเรียงเป็นบทความแจกเพื่อน ๆ ในชมรมกระจายเสียงกันดีไหม

ทุกคนคงล้าปากใจ แต่ฉันคิดว่านี่อาจเป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้
เข้าใจความรู้สึกของฉันในตอนนั้น

ฉันรู้ตัวค่อนข้างเร็วว่าตัวเองไม่คู่ควรกับโคอิจิและขอเลิกหลายครั้ง
แต่เขาไม่ยอมเข้าใจ ฉันคิดว่าถ้าหาแฟนใหม่ได้เขาคงจะยอม เลยลอง
ทำตัวเหยียบเรือสองแคมดูบ้างแต่ก็ไม่สำเร็จ ขณะเดียวกันโคอิจิคงคิด
หาทางออกโดยพยายามทำให้ทุกคนในชมรมกระจายเสียงมาเป็นพวกเขา

แล้วก็เกิดการทะเลาะครวญตุลกล ๆ เรื่องนั้นขึ้นขึ้นมา

ฉันคิดว่าเป็นเรื่องของ “ตำนานจันทรเทวี” ธรรมดา ๆ เลยตกใจ
เมื่อพบว่าแม้แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงของฉันกับโคอิจิแทรกอยู่เต็มไปหมด
รู้สึกเหมือนถูกไล่ต้อนให้จนมุม ทำให้ฉันต้องปลงว่าคงไม่มีทางเลิกกันได้
ในช่วงที่ยังเป็นนักเรียนมัธยมปลายเสียแล้ว แต่ก็ยังพยายามแสดงท่าทีให้
เพื่อน ๆ เห็นว่าฉันรู้สึกอย่างไร...บอกตรง ๆ ว่าละครเรื่องนั้นทรมานประสาทมาก

เอ็งจั่งรู้ใหม่ “ตำนานจันทรเทวี” บอกไว้ว่าใครก็ตามที่พูดคำอธิษฐาน
ออกมาดัง ๆ คำอธิษฐานนั้นจะไม่ในวันสัมฤทธิ์ผล ฉันรู้เรื่องนี้จากคุณยาย
คนที่ฉันไปสัมภาษณ์กับชิซุจัง แต่ถูกเอ็งจั่งที่อ่อนด้อยเรื่องอุปกรณ์ทั้งหลาย
ลบข้อมูลทิ้งจนหมดแล้วไงล่ะ

เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจาก “ตำนานจันทรเทวี” ของเมืองชนบทแห่งนั้น
สินะ ถ้าอย่างนั้นฉันตั้งชื่อเรื่องสำหรับรวมข้อเขียนได้แล้วละ

“ตำนานจันทรเทวีตอนจบ”...ซึ่งก็คือชีวิตวัยรุ่นอันสนุกสนานของเรา
นั่นเอง

จากจิกากิ